

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Xasiork Ölümsüz Öykü Kulübü sunar...

KARA KUTU

Bedi Menderes Solak

ÖZKESİT

13.07.1974 tarihinde, Almanya'nın Berlin kentinde yaşama kabul edildi. Doğduğu gün olan ayın 13'ünün Cuma gününe rastlamadığını öğrense de garip bir lanetlenme oyununun bir parçası olduğunu kabul etti. Hala da eder.

Kısa sürede çocuk bezini bırakıp tuvaleti kullanmayı öğrendi. Buna karşın, yürümekte direndi. Geri geri emeklemeyi tercih etti. En büyük hobisi, örümceğine binip, kask olarak kullandığı beş litrelik sarı bir su kovalarını başına geçirerek hız denemelerinde bulunmaktı. Gittiği yönü asla göremedi. Apalak bir bebeklik dönemi geçirdi.

Yabancı düşmanlığından nasibini aldı. 11 yaşında Türkiye'ye döndüğünde “çelik çomak”, “önümüze gelene bir tekme” ve “toplu saklamabaçta çanak çömlek patlatma”nın eşsiz hazzını keşfetti.

Yazın hayatına çok küçük yaşta başlayan ‘yazar’ımızın o yaştaki ilk denemeleri dikkat çekmiştir. İki intihar denemesi vardır. Hüzzam makamında eserler vermiştir.

İlk üniversite sınavına, elektrikler kesildiği için çalışamamış ve sınavı kazanamamıştır. Cevap şıklarını kaydardığı da rivayetler arasındadır. Ertesi yıl elektrikler geri gelmiş ve o da kendisini ODTÜ Matematik Bölümü'nde bulmuştur. Uzun süre Teorem ve İspatlarla uğraşıp, hocasına: “Hocam, ne zaman artık sayılar gibi somut ve gerçek şeylerle uğraşacağız?” diye sorunca, “Sen hiç sokakta yürüyen bir 4 ya da hırsırın bir 9 gördün mü?”cevabını almış ve oturmuş, matematiğin sırrına vakıf olmuştur.

Çalışma hayatına bir kargo şirketinde koli bandı olarak atılmış, daha sonra, buzdolabı bozucusu, sigara tamircisi,

keder filesi, göz yaşı kavanozu gibi farklı işlerde çalışmış ve askerliğini tamamlamak üzereyken, 2001 yılında, Orkun Emin UÇAR ile tanışıp adam olmaya karar vermiştir.

Şu anda, bir kamu bankasında denetmen olarak görevini ifa etse de, asıl varlığını başka bir boyutta siyah bir ışık huzmesi olarak sürdürmektedir.

Yalnızlıkla evli ve şu anda hayatta olmayan Çakıl adında bir kedi babasıdır.

Ödüller:

Xasiork 200(1.) Kısa Öykü Yarışması Mansiyon

Xasiork 200(2.) Kısa Öykü Yarışması İkincisi

Xasiork 200(3.) Kısa Öykü Yarışması Birincisi

LÜTFEN,

BİR DAKİKA!

KARA KUTU'MDAN

ÇIKARILACAKLAR HUSUSUNDADIR

farklı savlar mevcut yazdıklarım konusunda;

bir tek hücrelinin kuyruk sokumuna doğru ilerleyen haz uyuşmasının tene çekime bağlı olarak nefretin bilinçsiz katmanları arasında dolaşan şüphesiz kör, şüphesiz ayyuka cümlelerin esir ettiği pek şahane kelimelere olan izdüşümün manasız teberrusu.

bazıları bana mental mastürbasyondan bahsediyor. belki... belki her şeyi ebedi ve edebi 'sex' ile çözümlemekte bir beis görmeyen bir ruhum var. kelimelerle tatmin yoluna giden törensel bir karaorgazm yaşadığım hususunda iddialar da olabilir. Her şey demek mümkün elbet. ama ben bu karaorgazma kimseyi ortak etmiyorum. aşırı aydınlığın -ki yüksek sesin yanında mutlak sessizliğin insanı sağlar edebileceği unutulmamalı- getirisi bu karanlığı yaşamak

adına bencilim.

geceleri kalbimi çıkarıp ona uzun uzun bakıyorum. sırtını sıvazladığımda elime değen pütürler fi tarihindeki çentiklerin de anımsatıcısı oluyor. inanın postacı kapıyı hiç çalmıyor. ruhumda kocaman bir yırtık var. gövdesinde büyükçe bir delik açılmış bir yolcu uçağına benzetiyorum ruhumun bu durumunu ve ben düşen bu uçağın tek pilotuyum. deliği kelimelerle tıkamaya çalıştığım büyük bir yalan. sadece adam gibi çakılmak için safra atıyorum. dalışa geçtim ve ıssız bir coğrafyanın beyhudeliğinde infilak etmenin gayri ihtiyari heyecanını yaşıyorum. infilakım şık olacak. infilakım, incelikler tarihinin alnına zart diye yazılacaktır, tarih apışıp kalacaktır. Bıraktığım yazılar öngörüldüğü şekliyle birleştirilip gerekli hesaplamalar yapıldığında karakutunun koordinatları da ortaya çıkacaktır. Acının analitiğine ve hüznün trigonometrisine inanınız!

Siz, hiç, denizi ‘pisi pisi’ diye çağırdınız mı?
Kedibalıklarına otlu peynir attınız mı? Gelenler hep miyavlayan şizofren köpekbalıkları oldu mu? Olsun ben hepsini hasretle kucaklıyorum.

Artık gitmeliyim. Zira ruhumun kabin basıncı düşmekte.

Ama gitmeden size bir sır vermek istiyorum:

(Göğsüylekontrolettiveayağıyladüzeltipöylevurduhayatıma!)

“Kelimelerin hepsi, tarafımdan yeniden anlamlandırılmak üzere masama birikti. Her sabah uyandığım da, yastığımın altında bir öncekinden daha zor anlaşılan yeni bir kutsal kitap buluyordum. Biri beni sahte peygamber yapmaya çalışıyordu. Kanmadım!”

Kadim dostum Orkun’a,

Dert ortağım Berre’ye,

Kalbi ak Haktan’a,

Evren ve Egemen kardeşlere

Ama en çok da Zö’ye, beni hep ağlattığı için...

(h)isli

öyküler kumpanyası

Okuyacağınız öykülerdeki şahıs ve olaylar tamamıyla hayal gücünün dışındadır. Olası benzerlikler halinde derhal Acil Durum* kolunu çekiniz ve okumaya öyle devam ediniz. Gereksiz kullanımlar ağır şekilde ödüllendirilecektir.

Öykülerin okunması esnasında ortam ısısı düşer ve siz ürpertiyle karışık üşümeye başlarsanız ivedi olarak en yakın yaşam formunun -tercihen insan- yanına gidiniz ve yalnız kalmayınız. Yazar, bahse konu önlemlere uyulmadığı takdirde, Onlar** tarafından uğrayacağınız her türlü zarar ve/veya kötülük nedeniyle sorumluluk kabul etmeyecektir.

* Besmele

** Onlar her yerde!!!

BİRİNCİ DERECE DEN
BİR BİLİNMEYENLİ TEMAS

Xasiork 200(3.) Kısa Öykü Yarışması Birincisi

Düşünmeyenlerin korkusu
Düşünenlerin şüphesi yoktu
Ama bir gün nasılsa olacaktı

Kar, kömür madeni ile çevrili küçük şehre süzülen pamuk taneleri gibi masumca yağıyordu. Ve şehrin çatıları, ağaçları, insanları, yolları bu bembeyaz masumiyetle örtülüyordu. Ak yolları aydınlatan sokak lambaları gibi, kendi halinde ve sıradan bir şehirdi burası da. Soğuk kış gecelerinin o bildik sessizliği hakimdi her yere. Belki de bu derin sessizliği bozan sadece karın yağarken çıkardığı o derin hışırtıydı da, ara sıra uluyan köpekler devralıyordu sessizlik bozumunu. Ve kar tanelerinin zemine yönelik hareketlerine inat dumanlar tütüyordu yüreği kabarmış karanlık göğse, ara sıra yükselen ulumalara eşlik edercesine, yerli yersiz damlara ve çatılara yerleştirilmiş bacalardan. Soğuktu. Çok soğuk. Herkesin hemfikir olduğu gibi, son senelerin en zor kışıydı bu. Öyle ki, kanıksanmış şehrin kendi halindeliğine ve sıradanlığına ket vuruyordu bu kış.

Ve bu soğuk kışın soğuk bir gecesi, bir adam şehre çöreklenmiş uğursuzluğu, her yere yapış yapış olarak konaklayan laneti sona erdirmek, daha korkunç şeylere izin vermemek üzere bin bir düşünceyle çıktı evinden. Kafasından geçenleri yaptığında tıpkı bu en soğuk kışın şehrin sıradanlığına ket vurması gibi, insanların yüreklerine giren kış da dillerine ket vuracaktı.

Sessizce evin sokak kapısını örttü. Karısını uyandırmak istemiyordu. Küçük oğlunu da. İkisinin de bunu kaldıracak

gücü yoktu. Hele karısının hiç. Bu gece her şey bitmeliydi. Tüm tehlikeleri, ve damarlarında kol gezinen tüm korkuları, ikilemleri göze alıp her şeyi bu gece sona erdirmeliydi. Paltosunun yakasını kaldırdı. Derin bir nefes alıp dört basamaklık merdivenden aşağı indi. Sola döndü ve evin kömürlüğüne doğru ilerledi. Asma kilidi elindeki anahtarla açmaya çalıştı. Ama daha kolay olacağını düşünüp elindeki feneri yere, karın üzerine bıraktı. İşte olmuştu. Kilit açılmıştı. Yutkundu. Gıcırdayan tahta kapıyı ağır ağır ittirip iyice araladı. İçerisi zifiri karanlıktı. Besmele çekti. Bildiği sureleri, bildiği kadarıyla mırıldanmaya koyuldu. Yere doğru eğildi ve az önce bıraktığı fenere uzandı. Ama? Parmakları soğuk ve ıslak kara dokundu. Parmaklarına giren ince sızı kalbine de aksetti. Korkuyla başını yavaşça feneri bıraktığı yere çevirdi. Oradaydı ama daha geride. Yoksa oraya mı bırakmıştı ? ‘Allah’ım sen aklıma mukayyet ol!’ diye geçirdi içinden.

Fenerin sarı ışığı kömürlüğün içinde gezinmeye başladı. Adam gideceği köşeyi biliyordu. Feneri o tarafa tuttu. İşte oradaydı. Tüm lanetin, uğursuzluğun kaynağı. Soğuktan adam terliyordu. Dikkatli olması gerekiyordu. Ona doğru bir adım daha attı. Çocukluğunda duyduğu, kendisine anlatılan, o kimsini çarpan, kimisinin ruhunu hapseden, hatta kimisinin de canına kıyan, habisliğin ta kendisi, iblis tohumlarından biri kendi evindeydi. Burada kömürlüğünde. Hem de hapsedilmiş olarak. Fenerin ışığı meşhum köşeyi aydınlatmaya yetmese de, sönük aydınlığın olduğu taraftaki yerli yersiz hareketlilik fark edilebiliyordu. ‘Ne demişti Hacı Emmi; - 3 Nas, 1 Ayet-el Kürsi...Bismillah!.. Rabbim cinnilerin şerrinden sen bizi muhafaza eyle!’ İşte tam o esnada, karanlığın tam ortasında, sadece önü solmuş bir ışıkla aydınlanmışken, adam

arkasında bir şey olduğunu hissetti. Korkuyla sıçrayarak geri döndü. Gayri ihtiyari olarak elinden feneri düşürdü. Heyecanla tekrar fenere sarıldı. Şaşkınlıkla önce kendi yüzüne doğru ters, sonra da karşısına tuttu feneri. Işık dairesi korkunç bir yüzü, tek gözlü bir yüzü aydınlattı. Adamın tam dibinde, adamın tam yüzüne bakan bir yüzü...

Hacı Emmi'nin yüzü. Yüz, o bildik hale dönüştü.

“Hacı Emmi?!” Titrek bir fısıltıyla sordu.

“Korkma! Dediklerimi yaptın mı?”

“Yaptım Hacı Emmi.”

Adam fenerle az önceki köşeyi gösterdi. Yaşlı adam sakalını sıvazlayıp tek gözünü kıstı. Eli istemsiz olarak bandajlı gözüne gitti.

“Öyleyse Allah yardımcımız olsun. Hadi, sabah vakti girmeden işimizi bitirelim.”

“Hocaya danışsak mıydı Emmi?”

“Bırak şimdi o cahili. Onun işi değil bu iş. Musallat mı edeceksin cümle cini şehre. Allah korusun.” Koltuğunun altında çıkardığı şeyi adama uzattı.

“Bu nedir Emmi?”

“Kur'an. Bu iş Kuran'sız olmaz. Sakın ola unutma; Kuran'ı üzerine koy. Kuran'dan korkar onlar. Zincire vurulurlar.

İnsana zararları dokunamaz o vakit. Abdestin var değil mi?”

“Var.”

O gece iki insan şehrin masumluğuna bir laneti gömdüler kendilerince. Lakin başka bir korkuya gebe bıraktılar bu kenti hiç bilmeden ve hiç tahmin etmeden.

ERTESİ KIŞ

“Efendi!?”

“...”

“Efendi?!?”

“Hı...?”

Yaşlı adam zar zor açabildiği gözünü baş ucundaki yeşil dijital rakamlı saate çevirdi. 3:01.

“Ne var hanım bu saatte?”

“Bir ses duydum.” Kadın korkuyla karışık bir telaşla adama fısıldıyordu.

“Ne var, ne oldu fısıldayarak konuşuyorsun?”

“Bey evde hırsız var herhalde.”

“Bu kışta kıyamette hırsız mı kalır hanım! Sana gene yediğin o şey dokundu. Perhiz, perhiz diye diye kendine bir zarar edeceksin ama o zaman konuşurum ben senle.”

“Sinirlenme hemen bey. Perhizden değil bu, aşağıdan sesler geliyordu.”

“Sesmiş. Ne sesi olacak... fare bile çıkmaz deliğinden bu soğukta.”

“Öyle deme. Bir bakıversen diyorum. Olmaz mı? Çok korkuyorum.”

“Bir bakıversemmiş. Rabbim sen bana ecir sabır ver.”

Adam söylene söylene yataktan kalktı. ‘*Yaşlandıkça akıllanacağına, iyice zıvanadan çıkıyor bu kadın,*’ diye düşündü. Hani aksi bir adam da sayılmazdı ama uykusuna pek düşküncü. Aklına bir kurt da düşmedi değildi. Geçen kıştan beri pek acayip meseleler cereyan ediyordu etrafta. Taşlanan evler, geceleri duyulan sesler... Sesler... Evet, kendisi de şahit olmuştu buna. Bir gece yatsı namazından dönerken, evden hemen önceki küçük çocuk parkından geçiyordu. Soğuk ve rüzgarlı bir geceydi. Tam o esnada salıncağın gıcırtılı sesi duyuldu. Önce rüzgar sandı ama ses dikkatini çekip o yana doğru bakınca, varla yok arasında, o karanlığın içinde, bir karaltı gördü sanki salıncağın üzerinde.*Hasan’ın oğlu?*

“Oğlum artık geç oldu. Hadi eve.” *Bu Hasan bu oğlanla hiç*

ilgilenmiyor. Ah bir benim terbiyeme verecekler ki bunu... Bu yaşıta çocuk her gece oyunda. Olmaz böyle.

Yürümeye devam etti. Sonra bir kıkırdeme duydu tekrar. Ya da bir inleme miydi? Arkasına döndüğünde salıncakta kimse yoktu sanki.**Gitti velet.**

Evin önüne geldiğinde kapıyı açmaktan vazgeçip biraz ötedeki yan eve yöneldi. Zili çaldı. Kapıyı açan genç adam şaşırılmıştı.

“Hayrola hacı emmi?”

“Pek hayır değil Hasan oğlum. Ali’yi bu saatte dışarıda bırakmasanız diyorum hani.”

“Ali’yi mi?”

“He ya. Daha yaşı kaç başı kaç. Ufacık çocuk. Gece vakti olmuyor dışarıda oğlum.”

“Yanlıştın var Haydar emmi. Ali iki gündür ateşli. Yatıyor.”

O şaşkınlığı çok iyi hatırlıyordu. Ürkmesini de. Hadi iyi göremedi. Ama ya o sesler. Kıkırdemeler. İniltiler...

Ama asıl korkutan herkesi ve kendisini de, geçen ayki ölüm vakasıydı. *‘Yazık oldu adama. Gayri cehennemlik oldu. Gerçi Rabbim daha iyi bilir ya. Yanlış etti Recep. Nasıl oldu, nasıl bitti? Daha dün karşımıza geçip konuşmuşken... Tövbe tövbe. Zaten bir garipti son zamanlarda. Dalıp dalıp gidiyordu. Esnaf, konu komşu da görürmüş kendi kendine konuşurken.*

Sonra birden ağlarmış. Koca adam. O da cinlendi miydi? Okuyan, üfleyen, beş vakitli adam. Var bir husumet ama... Yoksa? Olmaz öyle şey. Tövbe tövbe. Bana da pek bir kinliydi sanki.'

İşte hep bunlar konuşuluyordu herkesler arasında. Çoluk çocuk, genç ihtiyar... Herkeste bir tedirginlik, bir ürkeklik, bir korku baş göstermişti. Ve şimdi, kendisi aşağı kata merdivenlerden ağır aksak inerken, bu tedirginlik ve korkuyu daha da çok hissediyordu.

Gıcırtilar yükseliyordu yıllanmış tahta basamaklardan yaşlı adamın attığı her adımda. Son basamağa geldiğinde duvardaki siyah düğmeye dokunup ampulü yaktı. Az önce sadece üst kattan gelen ışıkla belli belirsiz aydınlanan hol şimdi daha aydınlıktı. Son basamağı da indi ve az önündeki sokak kapısına bir göz attı. Herhangi bir zorlama yoktu. Merdivenin bittiği yerde, her iki yanda birer kapı vardı. Bunlardan biri kiler olarak kullanılan küçük bir odaya açılıyordu. Diğer i se misafirlerin ağırlanabileceği daha büyük bir odaya ve mutfak olarak kullanılabilecek küçük bir alana açılıyordu. Önce sağındaki kapıyı açıp kilere baktı. Bulgur, mercimek, fasulye, tandırda yapılmış yazma ekmekler... Her şey yerli yerindeydi. Kapıyı kapatıp karşı odaya geçti. Holün aydınlığı içeri yansıdı. İçeri girdi. Büyük odayı baştan başa geçip mutfak bölümüne baktı. Hiçbir şey yoktu. Geri döndü. Büyük odanın ortasına geldiğinde durakladı. Odanın tek penceresine döndü. Bir şey rahatsız etmişti kendisini. Pencerenin önüne geldi. Kahverengi perdeyi sertçe açtı. Buğulu camda bir şeyler çizilmişti. Biraz bozulmuşta olsa ne oldukları şöyle böyle anlaşılıyordu; Arapça yazılmış Allah ve Muhammed kelimeleri belirgindi.

Her bir kelime birer çember içine alınmış gibiydi. Önce sokaktaki çocuklar diye düşündü. Parmağını cama değdirdi ve yanıldığını anladı. Camdakiler içerden yapılmıştı... Yaşlı kalbi hızlanmaya başladı. Bu sırada içerinin aydınlanması için açık bıraktığı kapı dikkatini çekti. Ağır ağır, gıcırdayarak kapanıyordu. Dona kaldı yaşlı adam. Kapı tam kapanmak üzereyken hareket etmesi durdu. Pencereye arkasını dönüp kapıya yönelmişti ki, tam arkasından büyük bir gürültü koptu ve acıyla yere serildi. Kısa bir şok anından sonra olanları idrak etmeye başladığında elini başının arkasına götürüp ayağa kalktı acı içinde. Başını kanıyordu ve cam kırılmıştı. Ayağının dibinde yumruk büyüklüğünde bir taş vardı. Taşı eğilip aldı ve yakından inceledi. Düz, pürüzsüz bir taşı. Pencereye yaklaşp dışarı baktı. Kar olanca hızıyla yağıyordu. Dışarıda sıradışı hiçbir şey yoktu. Her yerde bir ölüm sessizliği vardı. Her gece uluyan köpekler bile sus pus olmuştu.

“Defolun buradan veletler...!”

Birden bir şey pencerenin önünden geçmişti kör karanlığın içine doğru. Yoksa yanılmış mıydı? Yaşlı gözleri ona oyunlar mı oynuyordu artık? Tam bunları düşünürken kapıdan bir ses geldi. Tok bir ses. Kapı vurulması değildi bu. Hayır. Sanki bir şey kapıya çarpıp yere düşüyordu. Üç kez tekrarlandı bu olay. Sonra... sonra derin bir sessizlik kapladı her tarafı. Duyulan sadece dışarıda yağan karın hışırtısı ve yaşlı adamın hızlanan nefesi idi.

“Efendi...?” Sessizliği bozan karısı olmuştu.

“Bey iyi misin?”

“Yok bir şeyim. Telaşlanma sen.”

Hala odadaydı. Ağır adımlarla kapıya yaklaşp hole çıktı. Sokak kapısını karşısına aldı. Taş hala elindeydi. Bekledi. Başından sızan kan ensesine doğru akıyordu. Ve dışarıdan sokak kapısına doğru yaklaşan bir kikirdeme vardı. Kapının önündeydi kikirdeme şimdi ve kesildi. Ardından kapıya bir şey sürtünmeye başladı. Tepeden başlayıp kapının alt kısmına kadar inen bir ses yaşlı adamın kulaklarını tırmalıyordu. Buna bir son vermeliydi. Tüm cesaretini topladı. Kapıyı açmadan önce her defasında yaptığı gibi besmele çekti ve...

Son nefesi bir şaşkınlıkla geldi faltaşı gibi açık büyümüş gözlerle.

“Şeeyyy...” diyebilirdi ancak. Nefesi kifayet etmedi.

Ve karısının merakla dolu endişeli sesi işitildi üst kattan.

“Beeyy???”

AYNI KIŞ

Yeni görevine iki hafta önce başlamıştı. İşine yakın bir yerden iki katlı bir evin alt katını kiralamış, bu sayede iş-ev arasındaki yol sorununu çözmüştü. Ev sahibi Emine anne yaşlı, tonton bir kadıncağızdı. Geçen ay kocasını elim bir

kazada kaybetmiş, o günden beri yalnız yaşıyordu bu evde. Kocasından kalan maaş ve alt kattaki daireyi kiralayarak elde ettiği gelir kendi yağıyla kavrulmasına yetiyordu.

Mahallenin diğer sakinleri de iyi insanlar gibi görünüyorlardı. Kendisini sıcak karşılamışlardı. Ama yine de dikkatli davranıyordu. Bir süre geçene kadar gözlemde kalmayı seçmişti. İnsanlarla arasının kötü olmasını istemiyordu. En azından işi nedeniyle. Bu hoş olmazdı. Yine de bir gariplik yok değildi bu insanlarda. Sakladıkları ya da konuşmaktan çekindikleri bir şeyler var gibiydi.

Otuz iki yaşındaydı. Evlenmemiştir ya da evlenememiştir diyelim. Sorun görünüşü değildi. Yakışıklı bir adam sayılırdı. Kadınların dikkatini çeken bir tipi vardı. Ama sorun geçmişti. Okul yıllarında derin bir aşk yaşamış, evliliğin kıyısından dönmüştü. Farklılaşan kendisi miydi, yoksa kız mı ya da dünyaları mı bilemiyordu. Belki de zaten farklı dünyaların insanlarıydı da aşkın gönül gözünü kör etmesi gerçeği görememesine sebep olmuştu. Herkes gibi kendisi de bilirdi görmek için bakmanın yeterli olmadığını. Oysa görmeden duramazdı onu hiçbir zaman. Ayrılıklarının ertesi ayı askere gitmişti. ‘Askerlik adamı değiştirir. Her şeyi unutursun,’ demişlerdi. Öyle de oldu. Değişti, unuttu. Saçı beyazladı. Ak anılar biriktirdi adeta saç tellerinde ve unuttu gülmeyi. Ayrılma sebeplerini de. Ama onu değil. Asla. Yani sebep her ne idiyse sonuç da bir o kadar kesin olmuştu hayatının baharında. Bir daha hiçbir kadına yaklaşmadı. İstemedi de. İçindekilerin kirlenmesinden ürktü adeta. Çünkü bir başkası olursa hayatında, yarım kalan kısmının yaralanacağından ve bu yaradan kanın değil onun akacağından, akıp gideceğinden korktu. Yüreğini temiz tutan

tek şeydi o.

Askerden sonra hayatına yeni bir yön vermek amacıyla ve kendisine en uygun mesleğin bu olduğuna karar vererek sınavlara girdi. İlk memuriyet yeri ana ocağından çok uzaklardaydı. Altı koca sene geçirmişti burada. Topu topu iki kez gidebilmişti sılaya. Eşi dostu ziyaret etmeye. Şimdi ise tayini bu kente çıkmıştı. İlk görev yerinin olanaksızlıkları ve zorluklarına karşın burası kendisini hayli rahat ettireceğe benziyordu. Aslında bunu çok da umursamıyordu. Kendi dünyasında yaşamaya alışmıştı benliği. Görevi hariç, kabuğunun dışında olup biten o kadar da ilgilendirmiyordu kendisini. Ama buraya geleli bir şeyler ruhunu rahatsız ediyordu. Bildik, rutin buhranlar değildi kendisine sıkıntı veren. İşinin ilk gününde insanlara görevi icabı hitap ederken o ortamda olmaması gereken bir şey görmüştü. Ya da gördüğünü düşünmüştü. Gerçi bugüne değin uyanıkken hayal görmemişti ama gördüğü şey de gerçek olamayacak kadar hayal ürünüydü ona göre. Bu nedenle konuyu kendisine saklamayı tercih etti. Hoş, anlatması da zaten bir şeyi değiştirmezdi. Kolay inanılacak bir şey değildi çünkü. Ama daha da akıl almaz o günün gecesi meydana geldi.

O gece Emine annenin kendisine getirdiği çorbayı afiyetle içmiş ve dinlenmeye çekilmişti. Yorucu bir cuma günü olmuştu. Odasında karyolasının üzerine uzanmıştı. 60 wattlık ampulün aydınlattığı küçük odasında sarıya çalan tavana buğulu gözlerle ve buruk bir yürekle bakıyordu. İçindeki o büyük anı denizinin derinliklerine doğru süzülüyordu. Her kulaçta daha bir başka boğuluyordu. Nefessizlikten değil de yediği vurgundandı boğulması. Her bir anı parçası ayrı bir vurgun oluyor, göğüs kafesinin o malum bölgesini tarumar

ediyordu. Belki dibi bulsa yüzeye çıkmak için yön değiştirebilirdi. Ama o dibi hiçbir zaman bulamamıştı ki. İşte öyle bir denizin, öyle bir derinliğindeydi ki, kendisini o sarı ışıklı tavana geri döndüren bir sesle irkildi. Ses baş ucundaki pencereden geliyordu. Şaşkınlıkla ayağa kalktı. Bej renkli perdeyi çekinerek açtı. Dışarıyı tam anlamıyla göremiyordu. İçerdeki ışık ve dışarıdaki karanlık buna engeldi. Yüzünü cama yapıştırdı. Camın soğukluğu bir an irkilmesine neden oldu. Elleriyle göz çevresini kapadı. Cam buğulanmaya başlamıştı ama hala neyin sese sebep olduğunu anlayamamıştı. Dışarıda, odasındaki lambayla örtüşen bir ışıkla sokağı ve geceyi aydınlatan sokak lambaları vardı. Yerler pamuk beyazına bürünmüştü ve kar hala yağmaya devam ediyordu. Birden bir el pencereye yapıştı. Genç adam büyük bir korku ama küçük bir çığlıkla kendini odanın ortasına attı. Nefes nefese kalmıştı. Hızlanan kalp atışlarını sanki boğazında hissediyordu. Cesaretini toplayıp ayağa kalktı ve pencereye tekrar yaklaştı. Bu kez camı açtı. Gecenin soğuğu yüzüne vurdu. Başını dışarı uzattığında karşısında soğuktan olsa gerek hafifçe titreyen çocuğu gördü.

“Hayırdır arkadaşım, bu saatte?”

“Hocam beni annem gönderdi. Az ötedeki bahçeli evde oturuyoruz. Acilen gelebilir misiniz?”

“Bir şey mi oldu?”

“Birileri evimizi taşıyor.”

“Anlamadım?! Polise haber vermediniz mi?”

“Telefonumuz çalışmıyor. N’olur çabuk gelin hocam. Çok korkuyoruz.”

“Tamam. Peki, bekle beni. Üzerime bir şey giyip geliyorum.”

İlk görev yerinde kullandığı, biraz yıpranmış da olsa hala kendisini soğuktan çok iyi koruyabilen gri paltosunu üstün körü giyinip hemen dışarı fırladı. Kapıdan çıkarken endişeyle merdivenlerden inen Emine anne ile karşılaştı.

“Ne oldu evladım? Bir ses duydum. Kötü bir şey mi var ?”

“Yok bir şey annecim sen rahat ol. Birazdan dönerim. “

Dışarı çıktığında az önceki çocuğun ürkek gözlerle ve titreyerek beklediğini gördü. Alelacele yürümeye başladılar.

“Adın ne senin? “

“Ali, hocam.”

“Peki Ali eviniz uzak mı?”

“Hayır hocam. Köşeden sağa döneceğiz. Biraz ilerde.”

“Ne oldu evinizde? “

“Bilmiyorum hocam. Babam eve geldiğinde annem sofrayı kurdu. Hep birlikte sofraya oturduk. Sonra birden cam kırıldı, yere bir şey düştü. Hepimiz çok korktuk. Babam pencereye gitti. Yere düşen bir taşmış. Pencereden dışarı baktı ama bir

şey görmedi. Babam, ‘Kim var orda?’ diye seslendi. Cevap gelmedi. Biraz sonra yatak odasından bir gürültü geldi. Babamla hemen oraya koştuk. Işığı yakınca yatağın üzerinde bir taş vardı. Cam kırılmıştı. Sonra evin her tarafından cam kırılma sesleri gelmeye başladı. Annemin çığlığını duyunca yanına gittik hemen. Annem çok korkmuştu. Kısa aralıklarla camlar kırılmaya devam etti ve gümbürtü sesleri geliyordu. Annemin mutfakta kullandığı satır nasıl oldu anlamadık sofraya saplandı. Sonra odanın içinde, duvarlara taşlar çarpıp çarpıp halının üzerine düşüyordu. Babam, ‘Siz bir yere kıpırdamayın ben hemen geliyorum,’ deyip dışarı fırladı. Bir müddet annemle köşeye sindik. Ağlamaya başladım. Annem de ağlıyordu. Babam dışarı çıkınca sesler kesildi. Bekledik. Ama babam gelmedi. Annem besmele çekip okumaya başladı. Bana da besmele çekmemi söyledi. Yazın elhamı öğrenmiştim onu okudum durmadan. Buraya öyle geldim. Babam gelmeyince annem ayağa kalktı. Vitrinde duran Yıldızlı bir Kur’an vardı, dedemin hacdan getirdiği, onu aldı. Sıkı sıkıya sardı. Bana da küçük cüzü verip size yolladı.”

“Baban gelmedi mi? “

“Hayır hocam. Babama bir şey olmamıştır değil mi? Cinler bir şey yapmaz değil mi babama?”

“Cinler mi?”

“Evet. Annem okurken bir yandan da, ‘Allahım sen bizi cinlerin şerrinden koru ya rab,’ diyordu.”

Sustu. Belki de küçüklüğünden beri korktuğu en önemli öğelerin başında geliyordu cin taifesi. Hayatı boyunca bu

konu hakkında bir çok şey duymuş ve okumuştur. Gördüğü bazı şeyler sonrasında bu mesele ile ilgili çekinceleri daha da artmıştı. Her zaman tetikteydi. Her zaman uyanık ve dikkatli. Korkuyordu. Bundan önceki görev yerinde bir cin vakasıyla karşılaşmıştı. O aklına geldi birden. Kan davası nedeniyle birbirine düşman olan iki aşiretin yaşadığı kentte nöbet tutulan tepebaşındaki bir evde bir gece bir olay cereyan eder; o gece nöbetçi bilmediği bir yerden gelen taşlara maruz kalır. Havaya ateş ettiğinde aşiretin diğer üyeleri kısa sürede o evin önünde toplanır olayın failini aramaya başlarlar. Fakat hiçbir şey bulamazlar. Sadece içlerinden biri bir karaltı gördüğünü ve daha sonra kulağına birisinin, ‘Ahmaklar neyi arıyorsunuz?’ diye söylendiğini Fakat başını çevirdiğinde yanında kimsenin olmadığını gördüğünü söyler. Olayın pek üzerinde durulmaz. Ertesi gece oradaki nöbetçi ölü bulunur. Ayakları adeta yüz seksen derece ters döndürülmüş olarak. Gece vakti boş evin çöplüğüne işediği anlaşılır nöbetçinin. Bu da en büyük hatası olmuştur. Çünkü ‘onlar’ boş evleri mesken edinmeyi ve çöplükteki artıkları yemeyi severler.

Yanındaki çocuk bir cevap bekliyordu. Bir cevap için de uğraşıyordu genç adam. Kafasında verebileceği en uygun cevabı kurgularken meşhum eve vardıklarını haber verdi çocuk.

Ev mahallenin diğer birkaç evi gibi iki katlı ve bahçeliydi. Sokaktaki diğer evlerden soyutlanmış bir hali vardı. Diğer evlerden biraz uzakta ve ayrı bir yere inşa edilmişti. Oluşan gürültülerin komşuların dikkatini çekmemesi bu yüzden belki. Eğrelti bir çitle bahçe çevrelenmiş, tahta bir kapıyla bahçe ve ev sokaktan ayrılmıştı. Çitin hemen kenarında sokak lambasına benzer, en azında onunla aynı işlevi gören, kalın

tahta direğe iştirilmiş bir ampul evin bir kısmını ve sokağı aydınlatıyordu. Evin duvarları boyalı değildi. Kenar sıvalar ise yer yer dökülmüş gibiydi. Çocuk tahta kapıyı biraz yukarı kaldırıp kuvvetlice iterek açtı. Giriş kapısı tarafına bakan ve perdesi çekilmiş odanın ışığı yanıyordu besbelli. Evin kapısına çıkan merdiveni adımlayıp aralık olan kapıdan içeri girdiler. Basit bir planı olan ev yörenin diğer yapılarından pek de bir farklılık göstermiyordu. Girişte küçük bir hol. Holün iki tarafında birer kapı ve salona açılan, holün sonundaki kapı. Salona önce genç adam girdi. Yavaşça. İçeri sızan soğuğu fark etti hemen. Kırılan camlardan geliyordu soğuk büyük ihtimalle. Ardından Ali girdi. Salon boştu.

“Anneni evde bırakmamış mıydın?”

“Evet hocam.”

“Nerde olabilir?”

O anda ikisi de bir ses duydu. Salonun diğer ucundaki odadan geliyordu. Sessizce ilerledi genç adam. Neyle karşılaşacağını bilmeden. Kapıyı açtı. Açar açmaz gördüğü şey karşısında irkildi. Kırık pencereden içeri giren soğuk rüzgar tül perdeyi savururken yatağın üzerinde yüzü belli belirsiz bir kadın kanlı elleriyle ona bir taş uzatıyordu. Fakat bu durum uzun sürmedi. Kadın doğrulduğu yatağa düştü. Genç adam tüm korkusunu bir kenara bırakıp kadına koştu. İlk anladığı şey kadının hamile olduğuydu. Ve galiba kanaması vardı.

“ALİİ! Ali hemen buraya gel!”

Çocuk odaya koşturunca annesini tanıdı.

“Anneee!?”

“Ali şimdi ağlamadan beni dinle. Annen iyi olacak. Ama yardıma ihtiyacı var. Beni anlıyor musun? Sen annenin yanında kalıp ona göz kulak ol. Ben hemen yardım çağırmaya gidiyorum. Sakın korkma. Anladın mı?”

Çocuk göz yaşlarını saklamaya çalışarak başıyla onayladı. Genç adam çıkış kapısına doğru koşturdu. Dört basamaklı merdiveni inip bahçe kapısına gidiyordu ki göz ucuyla bir karaltı fak etti. Kafasını o yöne döndürdü ve Alinin babasıyla karşılaştı. Adam kömürlüğe benzer bir kapının önünde diz çökmüş boş gözlerle ileri bakıyordu. Sanki bir şeyler mırıldanıyordu. Genç adam yaklaştı.

“İyi misiniz?”

“...”

Adam adeta şok geçiriyordu. Hiçbir duygu belirtisi göstermiyordu. Sadece öylece boşluğa yönelmiş gözlerinde korku ve şaşkınlık kırıntıları vardı.

Genç adam Ali’nin babasını sarsıp tekrar sordu:

“Neler oldu burada?”

İşte o an bir tepki geldi adamdan. Kolu yavaşça kalktı ve parmağıyla işaret etti. Genç adam parmağın gösterdiği yöne doğru başını çevirdi. Kömürlük....

Ayağa kalktı. Kömürlük kapısına uzandı. Kapıyı muhafaza eden asma kilit açıldı. Anahtar üzerindeydi. Tahta gıcırdayarak belki de ikinci kez böyle büyük bir korkuyla açıldı. Zifiri karanlık... Genç adam yutkundü. İçeri doğru ilerledi. İkinci adımını atmıştı ki sağ çaprazında bir ses duydu. Sanki o karanlığın içinde başka bir karanlık hareket ediyordu. Dikkatlice bakmaya çalıştı. Karartı üzerine doğru geliyordu. Gayri ihtiyari geri geri çekilmeye başladı. Karartı yaklaştıkça daha da telaşlanıp tökezledi. Korkuyla ayağa kalkıp geriye doğru olan hareketine devam etmek istedi ama dengesini tekrar yitirdi. Son karanlığa inat büyük bir aydınlık gördü.

Şimdi hızla dışarı çıktı. Dört basamaklı merdivenden koşarak çıkıp eve girdi. Holü geçti. Salona girdiğinde Ali'yle karşılaştı. Ağlıyordu.

“Ali? Anneni ne yaptın?”

“İşte bunu!”

Çocuğun uzanan kolu üç parmaklı bir elle son buluyor ve parmaktan daha çok böcek eklemine andıran o üç uzantıdan biri odayı gösteriyordu. Genç adam iğrenerek ve ürkerek çocuğa baktı. Ağlamıyordu. Sinsice gülümsüyordu. Hatta zevkten kikirdiyordu adeta. Çocuğun suratı şeytansı bir hal aldı. Adam tereddüt etmeden odaya koşturdu. Kadın yatağın üzerinde kanlar içinde yatıyordu. Ve simsiyah kıllarla kaplı bir şey kadının üzerine abanmış yarık göğüs kafesinden çıkardığı kanlı etleri yiyordu. Ali'ydi bu... Birden kırık pencereden iki ateş topu girdi odaya biri diğerinden daha

büyük ve daha parlaktı. Uzaklardan bir yerlerden Ezan sesi yükseliyordu. Ateş topları belirli bir aralıkla yan yana duruyordu. İki ateş topunun arasından bir duman yükseldi. Ve bu duman giderek şekillenmeye başladı. Genç adam sadece izliyordu. Ta ki şekillenen duman o Cuma günü hutbede vaaz verirken gördüğü ve aslında orda olmaması gerekene dönüşene kadar...

Kendine geldiğinde bir hastane odasında olduğunu anladı. Yatağın solunda bulunan pencereden dışarı baktığında gri gökyüzünü gördü, kar yağıyordu. Hiç dinmeyen kar... Tekrar gözlerini kapadı. ‘Kabusmuş,’ diye düşündü.

“Hocam...?”

Yatağının ayak ucunda duran doktorun bu sesiyle uyandığında aradan ne kadar zaman geçmişti bilemedi. Orta yaşlardaki beyaz önlüklü adam gülümsüyordu kendisine. Baş ucunda Emine anne vardı. Gülümseyerek elini genç adamın başına götürdü.

“Geçmiş olsun. Korkacak bir şeyiniz yok. İyisiniz maaşallah. Yalnız birkaç gün daha sizi burada müşahede altında tutacağız. Emin olmak için. Başınızı çarpmışsınız. Sizi kömürlükte baygın bulmuşlar. Olası bir iç kanamaya rastlamadık. Her şey yolunda. Bu arada bir annenin de hayatını kurtarmış oldunuz.”

“Nasıl? A...anlayamadım.”

“Eğer küçük çocuğa cesaret vermeseymişsiniz, o çocuk belki de zamanında yardım çağıramayacaktı. Sizi belki

durumunuz ciddileşmeden bulamayacak, annesine de gereken müdahaleyi yapamayacaktık. Sağlıklı, nur topu gibi bir kızları olacak. Ama şimdilik bunları düşünmeyin. Dinlenin.”

Doktor odadan çıkınca genç adamın kafasında bir sürü soru işareti oluşmaya başladı. Emine anneye baktı.

“Dinlen sen oğul.”

Emine anne haklıydı belki. Yine de kafası karıştı. Ama fazla üzerinde düşünemedi çünkü korkunç bir baş ağrısını uyuyarak geçiştirmeyi daha doğru buldu.

Birkaç gün sonra, taburcu olduğunda ilk iş olarak Ali’nin evine gitti. Ama oraya vardığında, evde sevinçle hüznün aynı anda yaşandığını gördü. Ali’yi tatlı mı tatlı, yumuk yumuk bir kız kardeş bekliyordu. Kanama erken müdahale neticesinde kolayca durdurulabilmiş anne ve bebeğe hiçbir şey olmamıştı. Herhangi bir komplikasyon da meydana gelmezse birkaç gün içerisinde sağlıklı bir doğum yapılacağı umut ediliyordu. Akrabalar genç adama teşekkür ediyor, hayır dualarını sunuyor ama aynı zamanda o geceki olaydan iki gün sonra madendeki görevine dönen Ali’nin babasının talihsiz ölümündeki acıyı onunla paylaşıyorlardı. Yüreklerine daha çok dokunan ve anlam veremedikleri Ali’nin babasının göçüğün altında bile bile kalmasıydı. Çalışma arkadaşları, onun tavan çökerken kendilerine adeta buruk bir gülümsemeyle veda ettiğini belirtiyorlardı. Tek söylediği şey, “Kızım beni affetsin. Onlara yem olmasın diyeydi,” olmuş. Genç adam boş beşiğe tekrar baktı. Ne kadar masum, ne kadar da habersiz olacaktı herşeyden orada yatacak olan bebek... Tıpkı annesi gibi. Çünkü henüz kocasının öldüğü ona

söylenmemiştir. Bunca hareketliliğin ve okunan mevlidin sağ salim ana karnında duran ve kısmetse sağlıklı doğacak kız çocuk için bir şükür olsun diye yapıldığı denivermiştir. İnanmıştı da kadın. Ama kocasının madende vardiyada olduğu yalanına daha ne kadar inandırılabilirdi ki? Hemen ötelerindeki evde oturan ve aynı gecenin aynı vaktinde fenalaşan ve şu an bitkisel hayatta olan hacı emminin hastanedeki ziyareti için de sokakta hummalı bir telaş mevcuttu. Akraba, hısım, dost, arkadaş, komşu kısaca herkes eve girip çıkıyordu. Geçen seneden beri kente çöreklenmiş uğursuzluk herkesin dimağını rahatsız ediyor, bir çoğu konu hakkında konuşmaya cüret edemiyor, konuşmaya cesareti olanlar ise ‘Cinler konuşuldukları ortamlara toplanırlarmış,’ deyip en çok ikinci cümleden sonra susmayı yeğliyorlardı.

Sokak boyu eve doğru yürüyen genç adam çevresinde olup biten bu hüznü ve bir o kadar da iç karartacak kadar ürkütücü şeyleri takip ediyordu. Sonra bir ara doğacak minik kızını düşündü ve, ‘Ne garip,’ diye düşündü. ‘Bir ölüm, bir doğumu getirecekti,’ ya da tam tersi...

Eve ulaştığında Emine anne onu sevinç gözyaşlarıyla karşıladı.

“Oğul, oğlum... Çok korkuttun beni. İyisin ama değil mi şimdi. De bana, iyisin değil mi? Bişeyciğin kalmadı ya?”

“Sağol anacım iyiyim çok şükür. Başımdan hiç ayrılmamışsın. Hakkını nasıl öderim.”

“O nasıl laf oğul. Ne hakkı? Severek durdum başucunda ben senin. Rabbime bin şükür ayaktasın ya o yeter bana.”

“Sağolasın anacım. “

“Niye hüzünlü durursun öyle oğul? Bir şey mi var?”

“Yok anne biraz şu cenazeye üzıldüm öte sokaktaki. Kalktı mı cenaze? Kalkmadıysa ben camide hazırlık yapayım.”

“Kalktı ya oğul cenaze. Dün kaldırdılar. Senin yerine bakan Reşatların damadı kıldırıverdi namazını. Ah oğlum...!”

“Ne oldu emine ana?”

“Ah oğul nedir bu başımıza çöreklenen felaketler.”

“Geçer ana. Hepsi geçer.”

“Geçmez oğul. Dağ gibi Recep’imi aldı götürdü bunlar.”

“Kimler?”

“Cinler... Körolası cinler...” Kadın iki gözü iki çeşme ağlıyordu artık.

“Hele dur ana. Ağlama. Bir otur bakalım, bir soluklan. Ne olmuş Recep emmime? Ne alıp veremedikleri varmış ki cinlerin?”

“Sen bilmezsin oğul.”

“Bir anlat hele bakalım.”

“Bak oğul. Burası, bu şehir, kendi halindeydi hep. Erkeklerin çoğu madende çalışır, kadınlar ev işlerine bakar, çocuklar okula gidip gelirlerdi. Ekseriyet böyleydi hayat. Yazımız da kışımızda orta halli geçerdi. Bir mevsim diğerine ağır basmazdı. Herkesler geçinip giderdi işte. Ama ne olduysa geçen kış oldu. Bir uğursuzluk çörekledi başımıza. Cinler musallat oldu. Kar dinmez oldu. Ufacık çocuğu kaçırdılar. Cümle alem aradı. Bulamadı canı. Ana babası kahroldu. O zamanlar dahi söylerdi Hacı Haydar, bu iş cin işi diye de önceleri kimseler aldırmadı. Ne zaman ki evler taşlanmaya, Kadınlar bu yüzden erken doğum yapmaya başladı insanlar anladı hatasını. Sonra Recebime musallat oluverdiler. Haftalarca kendi kendine konuşur oldu. Uyuyamaz oldu. Durup dururken ağlıyor, sanki alevler içinde yanıyordu. ‘Neyin var Bey?’ diye soruyordum da, ‘Ben cehennemliğim gayri hanım,’ deyip ses etmeyi veriyordu bir daha. Önceden öyle miydi ya. Daha rahatsızlığından birkaç hafta önce yeni caminin inşaatı bitti diye seviniyor, ‘Bu caminin yapıldığı iyi oldu hanım. Ben gayri yaşlandım soğuğa dayanamaz olduydum,’ derdi. Ama bir sabah ölüm haberi geliverdi camiden.”

“Ana yoksa mahallenin camisinde benden önce kocan mı imamdı? Recep emmi, rahmetli mi yapardı imamlığı?”

“He ya oğlum. İşte o yüzden bir başka kabullendim seni ya. Oğlum gibi.”

“Peki nasıl oldu Emine ana, kaza falan mı geçirdi?”

“Yok oğul. Artık iyice içine kapanır oldu. ‘Hanım ne vakit ki cemaate namaz kıldırısam ve secdeye gitsem onu

görürüm, sesini duyarım delirecek gibi olurum,’ diyordu. Sorduğumda birden ağlamaya başlar, kendi kendine mırıldanır, sallanır dururdu. Bir sabah evden çıktı, sabah namazından dönmeyiverdi. Sabah vaktine camiye gelen cemaat beklemişler Recebi, gelmeyince kendi aralarında kılmışlar namazı. Namazdan sonra çıkacakları vakit bir koku duymuşlar. Keskin bir koku. Arar tararken hutbenin altındaki boşlukta Recebimi bulmuşlar. Kuşakla kendini asmış. Çırpınırken herhal, idrarını kaçırmış. Koku ondanmış. İşte şimdi de Hacı Haydar’la Hasan’a musallat olmuşlar. Kızı yetmezmiş gibi.”

Genç adam son söylenenleri duymadı. Kafası iyice bulanmıştı artık olanlardan. Ama karanlık bulanıklıktan sanki bir aydınlık sızıyordu bir yerlerden.

“Oğul?.. Oğul iyi misin?”

Genç adam bunu da duymadı. Evden çıktı. Az ilerdeki camiye girdi. Ayakkabılarını çıkardı. Hutbeye doğru ilerledi. Hutbenin altındaki boşluğun girişini örten, üzeri altın sarısı arap harfleriyle bezeli perdeyi araladı. Küçük bir boşlukta burası, ama bir insanın kendisini asmasına yetecek kadar yüksekliğe sahipti. Yarı karanlık, yarı aydınlık boşluğa, etrafa iyice göz gezdirdi. Tam perdeyi kapatacakken yerdeki bir beyazlık ilişti gözlerine. Eğilip aldı. Birkaç kez katlanmış bir dosya kağıdıydı. Okumaya başladı. Okudukça her şeyi daha iyi anlıyor, dehşetini gizleyemiyordu. Bunlar nasıl olabilirdi?

“ ...

Hasan bana gelip korkunç gerçeği anlattı. Kimsenin

bilmediği, belki bilmek dahi istemeyeceği. Nasıl oldu da anlamadım. Nasıl oldu da ben de bulaştım bu korkunç meseleye...? Onu duymaya, görmeye artık tahammülüm kalmadı. Bu korkunç meseleye artık daha fazla dayanamam Allah taksiratımı affetsin. Eminem, hayat arkadaşım sizlere emanettir.

Ölümünden kimse sorumlu değildir.”

“Aman Allahım,” diyebildi sadece. Kağıdı elinden düşürdü. Etrafındaki her şey dönüyordu. Nefesi daraldı. Yere çöktü. Bir müddet kendine gelemedi. Hava artık iyice kararmış, geceye adım atmıştı. Karanlıkta ayağa kalktı. Başını kaldırdı. Ve gözünü dışarıdaki sokak lambalarından yansıyan ışıkla parlayan, mihrabın sağında ve solunda asılı duran yuvarlak ‘Allah’ ve ‘Muhammet’ levhaları aldı. Işık öyle bir yansıyor ki, her iki levhayı da parlak alev toplarına çevirmişti. Alev toplarına...

Ertesi sabah, namaz için camiye gelen cemaat kapısı çoktan açılmış camiye giremediler. Giriş kapısından baktıklarında, içeride gördükleri manzara karşısında dona kaldılar. Korksunlar mı, şaşırınsınlar mı anlayamadılar. Yoğun yağın kara rağmen kimse ayrılmadı caminin önünden ve gözlerini de ayırmadılar içeride olup bitenden. Kısa sürede camideki garip olay her yere büyük hızla yayılmıştı. Artık kadın-erkek, genç- ihtiyar, çoluk çocuk, kısaca herkes toplanmıştı caminin önüne. Bir avuç cami cemaatinden, adeta kocaman bir topluluk oluşmuştu. Herkes tek bir yere, caminin içine, orada gerçekleşen tanımlanması güç olaya bakıyordu. Kazma ve kürekle mihrabı kazan genç imama. Kimisi ürkek bakışlarla izliyor, kimisi yanındakilerle fısıldaşıyor, kimisi de kıyametin

yaklaştığını düşünüp okuyordu.

“İmama da cinler musallat oldu.”

“Dellendi bu çocuk.”

“Nedir bu başımızdaki illet.”

“Vah zavallı.”

“Tövbe tövbe. Başımıza taş yağacak. Allahın evinde olacak iş mi bu.”

“Polise mi haber versek.”

Derken genç adam son kazma hamlesini de yapıp, kürekle kalan toprağı çıkardıktan sonra aşağı atladı. Ve kazdığı kuyunun içinde kayboldu. Artık kimse onu göremiyordu. Herkes şaşkın ve endişeli bundan sonra olacakları gözlüyordu. Birkaç dakika hiçbir şey olmadı. Sonra bir çift kol uzandı dışarı. Kuyudan bir şey çıkarmışlardı. Ve ardından genç adam çıktı kuyudan. Çıkardı şeyi kucağına aldı. İnsanlara doğru ilerledi. Üstü başı kir pas içindeydi. Yüzü tozdan çamurdan berbat olmuştu. Soğuk havaya rağmen terden sıırıslıklamdı. Gözlerinden süzülen yaşlar, yüzündeki ter damlacıklarına karışsa da ağladığı her halinden belliydi.

Yaklaştı insanlara. Yaklaştı ve durdu. Sessizce onca insanı, neredeyse tek tek gözleriyle süzdü. Kollarındakini uzattı.

Paralanmış bir yürekle, derin bir acı ve öfkeyle, “ İşte cininiz!” dedi.

ÖNCEKİ KIŞIN TEFSİRİ

O kışın soğuk bir gecesi, bir adam şehre çöreklenmiş uğursuzluğu, her yere yapış yapış olarak konaklayan laneti sona erdirmek, daha korkunç şeylere izin vermemek üzere ve binbir düşünceyle çıktı evinden. Kafasından geçenleri yaptığında tıpkı bu en soğuk kışın şehrin sıradanlığına ket vurması gibi, insanların yüreklerine giren kış da dillerine ket vuracaktı.

Altı gün önceydi, Hacı Haydar'ın kendisine gelip, korkunç gerçeği anlattığında. Şeytanın tohumlarından biri kendi evine yerleşmişti. Nasıl da anlamamıştı bunu yıllardır. Ama Hacı emmi haklıydı. Takip etti, gözledi. Dedikleri bir bir çıktı. Kızının taş toplaması, onları balkonda biriktirmesi. Kızın en çok sevdiği şeydi taş toplamak. Ama ne demişti Hacı Haydar; 'Şeytanlığın en büyük göstergesi bu taş işi. Hz. İsmail nasıl taşlamıştı şeytanı. Şimdi işte taşları topluyor ki kendisine atılacak taş kalmasın.' Ve Kuran'a, elifbeye karşı bu kadar ilgisiz olması (Ama baba anlayamadı ki, kızının ilgisizliği dediği şeyin aslında Hacı Haydar'ın kendi evinde elifbeyi öğretme bahanesiyle kızı maruz bıraktığı iğrençliklerden korkması olduğunu)... Oysa ne çok severdi kızını. Hani küçük oğlundan daha çok seviyor dese yeriydi. İlk göz ağrısıydı ne de olsa. Şirin mi şirin, tatlı mı tatlı bir kızdı Şeyda'sı. Omuzlarını aşan, düz siyah saçları, badem gözleri vardı. Birde yüzünün ortasına yerleşik o küçücük kalkık

burnu yok muydu? İnsan tatlılığından şöyle bir sıkmadan duramıyordu. Bir de kışın yanakları al al olurdu. Hiç sevmezdi karı. ‘Baba... ‘ derdi, ‘kar artık yağmasa da ben de taş toplayabilsem yine. Kar yağınca kara gömülüyor toplayacağım taşlar. Keşke kar yağmaya başladığında uyusam da, kar yağmayacağı zaman kadar uyanmasam babacım.’

Adam fenerle Hacı Haydar’a az önceki köşeyi gösterdi. Yaşlı adam sakalını sıvazlayıp tek gözüünü kıstı. İçinden, “Ah küçük sürtük, az kalsın başımı yakıyordun. Cümle aleme rezil ediyordun beni. Kanıma girdin. Altı yaşındasın ama çabuk büyüyüp serpildin sen. Pek bir belli olmaya başladı oran buran. Ne vardı biraz elletseydin. Nefsimi körleseydim. Bak camide okumaya geldiğinde bizim Recep’ten dolayı ilişemem diye babanı da kandırıydım seni okumayı daha iyi bellemen için bizim eve yollasın diye. Hanımı da yolluyordum bir yerlere yalnız kalalım diye. Ama yook, senin namusun tuttu. Altı yaşında ne de bilirmiş namusu. Küçük fallık seni. Şimdi de, ‘Amca bırak,’ diye ağla bakalım. Yolunu kestiğimde elindeki taşı atmayacaktın gözüme. Bu yaşta kör ettin beni. Allahtan baban saf biri. Hemen inandı cin-şeytan masalına. Bu yaştan sonra sana güvenip ele güne rezil olamam. Bir ağzından kaçırırsan ben napardım ha napardım? Ama merak etme artık kimseye anlatamayacan. Azdırdın beni. Ateşimi söndüremeden uçacaksın ya avcumdan ona yanıyorum. Ama hak ettin sen. Atmayacaktın o taşı gözüme,” diye geçirdi ve eli istemsiz olarak bandajlı gözüne gitti. Ve sonra, “Öyleyse Allah yardımcımız olsun. Hadi, sabah vakti girmeden işimizi bitirelim,” dedi.

“Hocaya danışsak mıydı Emmi?” dediğinde kızın babası,

“Gerçi danışacak ne var. Hacı emmiyi herkes bilir. Namuslu, dürüst, tam Müslüman’dır. O bilmeyecek de kim bilecek? Hem zaten bizim caminin imamı Recep emmi ben sorduğumda demedi mi, ‘Hacı Haydar güvenilir, ehil insandır,’ diye. Bir bildiği vardır elbet Recep emminin,” diye düşündü.

“Bırak şimdi o cahili. Onun işi değil bu iş. Musallat mı edeceksin cümle cini şehre. Allah korusun.”

‘Dallandırıp budaklandırmadan bu saf çocuk, işi bir an önce kurtulsak şu kızıdan.’ Koltuğunun altında çıkardığı şeyi adama uzattı.

“Bu nedir Emmi?”

“Kur’an. Bu iş Kuran’sız olmaz. Sakın ola unutma; Kuran’ı üzerine koy. Kuran’dan korkar onlar. Zincire vurulurlar. İnsana zararları dokunamaz o vakit. Abdestin var değil mi?”

“Var.”

İki adam daha önce kararlaştırdıkları gibi kömürlüğün zifiri karanlık bir köşesinde korkudan titreyen, elleri, ayakları bağlı ve ağzı bantlı küçük bir kızı büyükçe bir kömür çuvalına koyup bir el arabasıyla yeni yapılan cami inşaatına götürdüler. Ruhunu şeytan tohumuna kaptırmış, bu habis illetten tüm şehir böylece kurtulmuş olacaktı. Artık kente tekrar huzur ve güzellik geri gelebilirdi.

Aslında gömülmesindeki maksat iki adama göre farklı bir anlam taşıyordu. Nasıl ki cahiliye devri Arapları kız

çocuklarını şeytana uyup diri diri gömüyorlardı, işte şimdi de bu Şeytanı, şeytanın kendi sapık yalanıyla cezalandırıyorlardı. Yani şeytanı kendi silahıyla vuruyorlardı.

Hacı Haydar kürekle ağzı bantlı, elleri bağlı, badem gözleri korkudan faltaşı gibi açılmış minik kızın üzerine toprak serperken, kızın babası da yüreğindeki sızıyla kızının üzerine kurani tutuyor, onun gerçekten bir şeytan olduğuna kendisini inandırmaya çalışıyordu. Her kürek toprakta küçük kız adeta yalvarır gözlerle babasına bakıyor, bantlı ağızyla bir şeyler söylemeye çalışıyor ince ama boğuk sesler, iniltiler çıkarıyordu. Bir ara, kızın bedeni iyice toprakla örtülüp minik yüzü serpilen topraktan artık görünmediğinde, nasıl oldu bilinmez, belki o can havli çırpınması sonucu elleri çözülüp küçük sağ eli babasının parmağını yakaladı. Küçük Şeyda babasının parmağını sıkıca tuttu. Sıktı, sıktı, sıktı... Ve bir an geldi babasının parmağını sıkarak minik parmakları gevşedi. Babası hıçkıra hıçkıra ağlarken kızının parmaklarını zoraki çözdü ve kuyudan çıktı.

İşte iki adam korkudan tir tir titreyen, her şeyden habersiz, masum bir yüreği böyle gömdüler bir caminin temeline. Ve şehre o gece de yağan kar bir daha asla dinmedi. Ta ki şimdi genç adam küçük kızın cesedini diri diri gömüldüğü yerden çıkarana dek. Derin uykusundan uyanmıştı ya kız, belki de o yüzden kesilmişti karın yağması.

Kucağındaki küçük kızını yavaşça yere bıraktı. Saçları upuzundu. Adeta uzamaya devam etmişlerdi toprak altında. Kızın üzerinde pembe renkli, sarı ayıcık desenleri bulunan bir pijama vardı. Babasının o gece kendisini uyandırıp yatağından çıkardığında üzerinde olan pijaması. Genç adamın

göreve başladığı ilk Cuma hutbesinde, cami cemaatine hitap ederken gördüğünü düşündüğü ve sonra hayal olduğuna karar verdiği küçük kızın üzerinde olan pijama.

Minik Şeyda'nın yarı açık gözlerine toprak dolmuştu. Genç adam önce onları kızın gözlerinden, sonra da yer yer çürümeye başlamış ve kızın hala ağzını kapatan plastik bandı uzaklaştırdı ağzından. O an sanki derin bir oh çekti kız. Bir bileğinde ip parçaları vardı. Minik ayakları birbirine kenetlenmiş, ipin sıkılığından mosmor kesilmişti, küçük kızın tüm vücudu adeta kıvrılmıştı. Kızın sağ elinde sıkı sıkıya tuttuğu bir taş vardı. Belki babasının taşlamış yüreği idi o elinde tuttuğu, ya da belki de yolunun kesildiği o gün gibi kendini kötülerden, kötülüklerden korumak için o taş bilinmez ama sanki anlamıştı genç adam. Taşı kızın avcundan yavaşça almaya çalıştı. Ama kız sıkı sıkıya tutuyordu taşı ve onu vermemek için direniyordu adeta. Genç adam bunun üzerine ağlayarak cansız küçük kızın saçını okşadı ve titrek bir sesle;

“Hadi... Artık buna ihtiyacın kalmadı,” dedi.

Bir kez daha denedi genç adam. Küçük Şeyda sanki duymuş genç adamı, ona güvenmişti. Taşı bırakıverdi.

İşte o an son nefesini verdi Hacı Haydar tek gözüyle, hastanedeki yoğun bakım ünitesinde. Belki de asıl şeytan yok oldu şehirden ve dünyadan.

Ve her iki olayın olduğu anla aynı anda Şeyda'nın annesi ikinci bir kız çocuğu getirdi dünyaya. İkinci bir melek. Doğumdan bitap düşmüş kadın, ilk kez yavrusunu kucağına

verildiğinde;

“Tıpkı geçen sene kaybolan ablasına benziyor, senin de adın yüzün gibi, yüreğin gibi benzesin ablana. Senin de adın Şeyda olsun. İnşallah kaderin ona benzemez de Allah sevincini bana daim eder,” dedi.

Karla birlikte şehirde kötülük de acı da dindi. Ve erimeye yüz tutmuş karın içinden bir çiğdem filizlendi toprağın derininden, bükük boynuyla. Yeni bir hayat filizlendi bu kentte.

Ve şimdi ne zaman bir evin kapısının önünde bir taş bulunsa, bilirler ki bu kentin insanları, o evde bir yıla kalmaz bir kız çocuğu dünyaya gelecektir. Ve Şeyda o çocuğu her zaman asıl iblislerden koruyacaktır.

ELBUS

...Ve böylece Rasim Usta Elbus'un hikayesini anlatmaya başladı. Savaşçı -gezgin balık Elbus'un hikayesini. Kederli balık Elbus'un hikayesini;

BİR BALIĞIN YAŞADIKLARIDIR...

Adının söylenmesi dahi yasaklandığı bir denizin, çoğu balık türlerince bile bilinmeyen sır bir yerinde yaşıyordu Elbus. Balık burcundandı. Burada, birlikte yaşadığı diğerleri gibi. Bir balığın balık burcu dışında başka bir burçtan olması mümkün müydü bilinmez ama buradaki herkes duygusaldı, herkes naif ve herkesin öyle ya da böyle uğrunda ağladığı ya da alındığı şeyler vardı. Elbus dışında. O, farklıydı. Elbus diğerlerine benzemiyordu. İçerisindeki ruh maceracıydı herşeyden önce. Tehlikeye yatkındı, tehlikeye meyilli ve tehlikeye özlemliydi. Ağlayıp göz yaşları dökmektense, su olmayan oyuklarda -Elbus böyle boş olan bir çok oyuk keşfetmişti- yüzeye çıkıp solungaçlarını su dışında tutarak nefessiz kalmayı ve bunu gözlerinden yaş gelene kadar yapmayı tercih ediyordu her nedense. Belki sadece o vakit gözleri ıslanıyordu diyebiliriz. Bunun dışında gözleri her vakit başka sulardaydı. Başka suların bilinmezliklerinde. Bilinmez varlıklarda. Çünkü son zamanlarda duyduğu bir şey Elbus'u içten içe kemiriyor bu da içindeki maceracı balık ruhunun canını yakıyordu. Alevlendiriyordu.

Her ne kadar yaşadıkları yer çoğu balık türlerince dahi bilinmezse de, Elbus ve halkı çoğu balık türlerinden haberdardı. Gerek daha önce yapılmış yolculuklardan -eh ne de olsa Elbus'un dayandığı maceracı ve yolculuksever bir soyu olmalıydı-, gerekse şehre gelen tüccarların ve diğer

yabancı gezginlerin getirdikleri bazen ilginç, bazen ürpertici malların ve eşyaların yanı sıra, aynı özelliklere sahip hatta bazen daha korkunç haberler ve söylentiler dilden dile, kulaktan kulağa yayılıyor, yüzgeçten yüzgece dalgalanıyordu. İşte şimdi son dalga, Elbus'un ve dahi halkının daha önce hiç duymadığı ürpertili bir halktan, korkunç bir balık türünden bahsediyordu; İNSAN!!!

O'nu anlatanlardan çoğu bu türü hiç görmemiş, o'nunla hiç karşılaşmamıştı. Anlatılanlara da bakılırsa karşılaşmamak en iyisiydi. Bugüne dek çok düşman ırkıyla karşılaşmış, onlar hakkında çok şeyler duyulmuştu ama bu seferki başkaydı. Korkunç şeyler anlatılıyordu İnsan hakkında. Çok korkunç. O'nun elinde esir olan ve işkence çeken hiç duyulmamış zavallı balık türlerinden dahi söz ediliyordu. Tüm bunlar Elbus'un içinde yer etmişti. Sonra bir gün, bir tüccar, yüzgeçleri arasında garip bir nesneyle geldi. İnce, şekilsiz yumuşak bir nesneyle. Nesne yakından incelendiğinde üzerinde bir görüntü barındırdığı anlaşılıyordu. Önceleri kimse bu nesne ve üzerindeki görüntüye anlam verememiş, ne olduğu konusunda bir sonuca varamamıştı. Ama Elbus bir şeye dikkat etti; nesnenin arka yüzündeki belli belirsiz fark edilebilecek şekiller. Sonunda Elbus, bunun bir şekilde farklı bir dilde yazıldığı muhtemel bir mesaj olabileceğini düşündü. Ve işte o an aklında bir şimşek çaktı Elbus'un. Elbette!.. Nesnenin yüzeyindeki görüntü, bahsedilen ve İnsan'ın elinde esir olan o yabancı balık türünün resmiydi. Dikkatli baktı Elbus. İşte... işte... kavisler tıpkı Elbus'un bedenindeki kavisleri andırıyor, o siyah noktanın etrafındaki kuvarz yeşili renk tıpkı Elbus ve türdeşlerinin barındırdıkları renge benziyordu. Ve tabii ki bu tüyvari yüzgeçler alt ve üstten balığın bedenini kaplıyordu.

Hoş, Elbus'un sahip olduğu yüzgeçlere pek benzemiyordu bu yüzgeçler ama ne de olsa farklı bir balık türünden bahsediliyordu. Bu çeşit farklılıkların da olması doğaldı elbet. Başka açıklaması olamazdı. Bu görüntü İnsan'ın elinde esir olan ve nasıl olmuşsa bir yardım mesajı göndermeye muktedir olabilmiş, dilden dile dolaşan o bilinmeyen balık ırklarından biri olmalıydı. Şüphe yoktu. Peki ama hala hayatta mıydı bu zavallı balık? Nerede esirdi? Nesnenin arka yüzündeki şekiller ne anlama geliyordu? Bir çeşit harita mıydı bu şekiller? Elbus şekilleri sağ alt yüzgecini içerisindeki kolay ulaşılır pula özenle çizdi; 'E', 'N', 'S', 'E', 'R', 'U'. Şekillerin ne anlama geldiğini çok merak ediyordu. Belki zavallı balığın tutsak olduğu yerin, ülkenin ya da bir mağranın yerini imgeliyordu bu şekiller. Bilemiyordu.

Elbus'un bu düşünceleri halkı arasında hızla yayıldı ve Elbus'un çıkmaya kararlı olduğu yolculuğun menziline bir ad konuldu; THOHHOY! Elbus'un dilinde Thohhoy, 'dönüşü olmayan karanlık ülke anlamını' taşıyordu. Belki kimse Elbus'un çıkacağı bu yolculuktan geri döneceğine inanmadığı ve bilinmez bir karanlığa doğru yol alacağı için bu ismi vermişti nesnenin üzerindeki anlaşılmayan şekillere. Her şeye rağmen Elbus kararlıydı. Hiç bir kötü söylenti, olumsuz düşünce onu amacından alıkoymazdı. O balığı kurtaracaktı. Kimse bu gereksiz kahramanlık isteminin nedenini anlamıyordu. Sadece Elbus biliyordu. Ve bundan da söz etmek istemiyordu. İçindeki hüküm süren başka bir kimyanın alevinin köküne inmeliydi. Tıpkı bir pervanebalığı gibi etrafında dönmeye başladığını hissettiği ateşin merkezine kendini bırakmayı düşünüyordu bir süredir. Ve bu istenç her geçen an kat be kat artıyordu. Artık karşı konulmaz hale gelmişti. O yanan büyük ateşe giderek daha da fazla

yaklaştığını anlıyordu. O balığı bulmalıydı. Onu kurtarmalı ve artık ondan hiç ayrılmamalıydı. Bu yolculuğa çıkmalıydı.

Ve o gün gelip çattı. Tehlikeli yolculuğun başlangıç anı yaklaşıyordu. Tehlike ve bilinmezliğin zamanı. Ama gözüpekti Elbus, cesurdu Elbus. En önemlisi de yalnızdı Elbus. Yani geride düşünmesi gereken kimse yoktu. Yolculuğa çıkmadan önce kendisini elbette bir çok arkadaşı uyarmıştı. Çünkü tekinsizdi Elbus'un bu yolculuk için seçtiği nehir kolu birçoğuna göre. Aslında haklı sayılırlardı. Bu nehir kolu şehrin neredeyse hiç kullanılmayan, diğer kollara ve şehrin kalan giriş kapılarına nazaran çok daha fazla nöbetçinin bulundurulduğu tek ve yegane yerdı. Bazıları bu kola girip tekrar dönmeyen arkadaşlarından, büyüklerinden bahsediyordu. Bazılarıysa kolun girişindeki nöbetçilerin uğursuz gölgeler gördüklerinden, ürpertici sesler duyduklarından söz ediyordu. Ama tüm bunlar Elbus'u bu yolculuğa çıkma kararından vazgeçirmemiş, tam aksine daha da kararlı hale getirmişti. Elbus da farkındaydı bu kolun tehlikelerinin ama o her nedense içindeki sese güvenmeyi tercih ediyor ve tutsak balığı aramaya başlamanın en doğru başlangıç noktasının bu kol olduğunu düşünüyordu.

Yola çıkma vakti gelip çattığında meraklı bir kalabalık nehir kolunun girişinde toplanmış, Elbus'un son hazırlıkları izliyordu. Elbus gerekli eşyaları ve silahına yönelik son gözden geçirmeleri yapıyordu ki, birden bir ürperti hissetti sol solungacında. Yüzgeçleri manasız titremeye başladı. Duraksadı Elbus. Etrafına bakındı. Sanki tüm pulları diken diken olmuştu. İlk kez böyle bir şey hissetti. Ama çabuk geçti. Kararlı ve mağrur bir şekilde nehrin koluna açılan giriş kapısına doğru yüzdü. Yol boyunca diğer balıklar Elbus'a

endişe ve korkuyla bakıyorlardı. Nehir kolunun şehrin girişinden ayrılan o büyük geçit kapısına geldiğinde duraksadı. Yüzgeçlerini yavaşça hareket ettirerek, bedenini geriye döndürdü. Ve son kez baktı yaşadığı yere ve halkına. Sonra yüzündeki hüznü ifadeyi ciddi bir ifadeyle yer değiştirip tekrar geçit kapısına yöneldi. beşi kapının sağ tarafında ve diğer beşi de sol tarafında olmak üzere geçidi açan mekanizmayı hareket ettirmek üzere hazırlandı. Geçit sorumlusu on birinci balık korku ve ciddiyetle kapının sürgülü deliğini açıp dikkatlice dışarı baktı. Karanlık sular gözünün önünde uzanıyor, endişe verici bir sessizliğin hakimiyeti hissediliyordu. Sonra birden bir kararlı görüldüğünü sandı hemen geçidin ilerisinde uzağa doğru süzülen. İyice baktı. Hayır, hayır orada hiç bir şey yoktu. Etrafı dikkatlice kolaçan ettikten ve girişin güvenirliliğinden emin olduktan sonra kapıların açılmasını bildirdi. Uzun yıllardır kullanılmayan ve dönüşü olmayan bir çok yolculuğa başlangıç olmuş o ihtisamlı kapı ağır ağır açılmaya başladı. Yılların durağanlığıyla kapının yüzeyini mesken edinmiş olan yosunlar kapıdan ayrılıyorlardı. Elbus kapının hemen önünde onun ağır ağır açılmasını izliyor, bir yandan da ilk kez hissettiği bir ürpertiye bastırmaya çalışıyordu. Nihayet kapı Elbus'un geçeceği kadar açıldığında kapı hareketini durdurdu. Elbus yüzgeçlerini ağır ama kararlı biçimde hareket ettirerek kapıdan çıktı ve geçide girdi.

Geçit karanlıktı ve biraz ilerde nehir kolu uzanıyordu. Elbus heybesine uzandı ve oradan yanına alığı feneri çıkarttı. Şimdi etrafını biraz daha iyi görebiliyordu. Her iki tarafında sarp kayalar uzanıyordu. Daha önce ataları tarafından bu kayalara oyulmuş şekiller, 'eskizaman çağı'ndan kalmış kralların büst kalıntıları ve daha önce hiç görmediği başka

yaratıkların şekilleri. Nehir koluna geldiğinde feneri söndürmenin daha akıllıca olacağını düşündü. Çünkü burada neyle karşılaşacağını bilmiyordu. Geçidin sonunda bir süre bekledi. Gözleri karanlığa alışmaya kadar bir oyukta durdu. Ve sonra yola koyuldu. Günlerce, dikkatli ve erzağını en doğru şekilde harcayarak yol aldı. Kol çok akıntılı ve zaman zaman da sık bir hal alıyordu. Yolculuğunun yedinci gününde akıntının az olduğu ama nehrin iyice sığlaştığı bir yere gelmişti. Aklının her bir köşesi kurtarmayı düşlediği o zavallı balık, içinde yanan o harlı ateşin sıcaklığı tarafından tutulmuştu ki, birden bir dalgalanma hareketi hissetti sanki. Hemen yanı başındaki sık ve büyük bitki örtüsüne gizlendi. Büyük bir dikkatle etrafı süzdü. Suyun buralarda bulanık olmaması işini kolaylaştırıyordu. İşte..! Orada, nehrin kıyısına doğru bir hareketlenme vardı. Yavaşça gizlendiği yerden çıkarken silahını hazır etti Elbus. Hareketin olduğu noktaya dik yaklaşmak yerine soldan o noktaya geniş bir kavis çizerek yaklaştırmaya karar verdi. Çünkü o yönde görünmeden yaklaşılabileceği kaya ve taş birikintileri vardı. Nehir tabanına yakın yüzerek geniş bir kavis çizdi. Çok sessiz hareket ediyordu. Evet yanılmamıştı. Nehir kıyısında yüzeye yakın bir şeyler hareket ediyordu. O tarafta nehir kıyısının büyük bir kaya parçasıyla içeri bir girinti yaptığını fark etti Elbus. Girintinin hemen bitiminde de suda hareket eden bir şeyler vardı. Cesaretini toplayıp, fark edilmeden kayanın dibine yanaştı Elbus ve orada hareketsiz kaldı. Bekledi. Biraz sonra büyük bir gürültüyle suya bir şeyler daldı. Ve ağır ağır nehir tabanına doğru süzüldü. Yuvarlak ve altın gibi parlayan bir cisim ve bir tanımlama getiremediği başka irili ufaklı şeyler. Ve o şeylerden birisi tam önünden yavaşça süzülerek dibe doğru batıyordu ki Elbus, nesneyi hızlı ve yumuşak bir hareketle fark ettirmeden kendisine

çekti. Şaşırdı. Çünkü nesne, daha önce gördüğü ve o tutsak balığın mesajını içeren nesneyle çok benzeşiyordu. Hatta nesnenin bir yüzeyindeki şekillerden bazıları Elbus'un yüzgecindeki pula kopyaladığı şekillerle tıpatıp aynıydı sanki. Hemen yüzgecindeki pula baktı Elbus. 'E', 'N', 'S', 'E', 'R', 'U'. Yanılmamıştı. 'E' ve 'S' şekilleri açıkça fark edilebiliyordu. Nesneyi daha dikkatli incelerken başka şeyler daldı suya. Elbus hemen geri çekildi. Ama nesneyi düşürdü. Artık geç kalmıştı nesneyi tekrar yakalamak için. Dikkatini suya dalan son şeylere verdi. Bunlar batmıyor, suyun yüzeyinde anlamlı anlamsız hareketlerle yüzüyorlardı. Elbus bedenini su yüzeyine dik bir hale getirdi ve ne olduysa o an oldu.

Elbus'un uzun süredir içini kemiren düş, ruhunu yakan o büyük ateşin kaynağı, İnsan denen korkunç balığın, ürpertici canavarın elinden kurtarmayı istediği o zavallı balık karşındaydı işte. Biraz değişmişti sanki ama hala tanınabilecek durumdaydı, fark edebiliyordu. Başka bir şeyi daha fark etti o an Elbus; tutsak balık bir değil iki taneydi ve kendilerini esir almış canavar dev gibiydi ve bazı uzantılarını suya salmıştı. Demek ki su dışında da varlığını devam ettirebiliyordu İnsan. Peki ya tutsak balıklar nasıl oluyor da su dışında hatlarını sürdürebiliyorlardı? Dikkatle baktı. İki tutsak balığın olduğu yerlerde belli belirsiz su damlalarını fark etti. Demek ki, tutsaklar suyla dolu bir ortamda tutuluyorlardı. Hemen planını yaptı. Çok geç olmadan hareket geçmeliydi. Tüm ayrıntıları gözden geçirdi. Önce canavarı bertaraf etmeli ama bunu yaparken de balıkların tutuldukları yerden onları kolayca kurtarabilecek şekilde bunu yapması gerektiğini unutmamalıydı. Çünkü suyun dışına çıkmazdı. Silahını hazırladı. Canavarın hareketlerini

kontrol edip uygun anı bekledi. Ve hamlesini yaptı. Sırtındaki onlarca sivri ve zehirli dikenleri canavarın uzantılarına batırdı. Canavar uzantılarını ani bir hareketle sudan çekti. Elbus korkunç tizlikte bir gürleme duydu. Canavarın bedeniyle birlikte etrafın sarsıldığını hissetti. Her şey hesapladığı şekliyle gerçekleşti ve canavarın balıkları esir tuttuğu yer büyük bir gürültüyle suya düştü. Elbus hemen planın diğer kısmını harekete geçirdi. Silahını hazır vaziyette tutup balıklara yaklaştı. Hareket ediyorlardı. Demek ki, hayattaydılar. Çok şükür. Elbus her ikisini de yaklaştı. Artık onları özgürlüklerine yüzmekten alıkoyacak hiçbir şey yoktu. Ama bir şeyler tersti. Balıklar esaretlerine son verecek hiç bir hareket yapmıyorlardı. Elbus her ikisi teker teker sarstı. Kendi dilinde bir şeyler anlatmaya çalıştı. Ama nafile. Hiçbir tepki vermiyorlardı.

BİR KADININ YAŞADIKLARIDIR...

Günlerdir nehir kıyısına geliyordu. Yaşadığı büyük acının teskinine yönelik bir seçimdi onunkisi. Günlerdir nehir kıyısına gelip huzura doğru acil bir geçit bulmak ve içindeki bu keder ateşinden kurtulmak istiyordu. Kocaman bir orman yangınıydı onun yüreğindeki. Ve yüreğindeki bu büyük yangın aşkın yeşilini ve yaşam hayvancıklarını gün be gün yakıp kül ediyordu. O ise buna karşın hiç bir şey yapamıyordu. Adeta eli kolu bağlı bir şekilde izlemek zorunda kalıyordu her şeyin kül oluşunu. Belki, bedenini bu nehre gömmek bu yangını söndürebilecekti ama önce

yangının beslenmesini olası kılabilcek şeylerden kurtulmalıydı belki de. İşte bu nedenle nehre atıyordu tüm anılarını. Hediyeleri, mektupları ve resimleri. Hepsini parçalayıp parçalayıp, yırtıp yırtıp nehre atıyordu teker teker. Ve bunu her gün yapıyordu. Her gün de yapacaktı. Ta ki, son anı da yok olana değin. İhanetle sonuçlanan bu aşkla ilgili tek bir anı kalmamalıydı geride. Gerekirse aşkın en büyük hatırası, bedenini de nehre atacaktı. Kararlıydı.

Birlikte çekindikleri ilk fotoğrafı yırtıp nehre attığının onuncu günü artık geriye atabileceği, hediye edilmiş altın bir yüzük, iki fotoğraf ve bedeninden başka bir şey kalmamıştı. Önce yüzüğü attı nehre ve ellerini yıkadı. Tıpkı nehre attığı her bir hediye, her bir mektup, her bir fotoğraftan sonra yaptığı gibi. Çünkü ruhu gibi ellerinin de anılarla kirlendiğini düşünüyordu. Yüzükten sonra kalan son iki fotoğraftan birisini parçalayıp daha attı. Hala ağlıyordu. Günlerdir ağladığı gibi. Ardından, kalan fotoğrafı ve son anı olan bedenini de atmadan önce tekrar ellerini yıkamak için başını suya eğdi ve nehre daldırdı parmaklarını. O an, ince ama etkili bir sızı hissetti parmaklarında ve acıyla aniden çekti elini sudan, tiz ama gür bir çığlık atarak. Parmaklarına baktı. Sızı elinden koluna oradan da tüm bedenine yayıldı. Vücudu acıyla kasıldı. Diz üstü çöktü. Çiçekli empirmesi havalandı. Empirme, rüzgarla salınan bir tül gibi tekrar yayıldı, günlerdir nehir kıyısındaki çalılara sürtünmekten yer yer kanamış beyaz bacaklarına. Mevsimlerden yazdı, empirme havalandığında. Mevsimlerden yastı kadın acıyla diz çöktüğünde.

Ve başı suya düştü kadının. Bilinci, başı suyun içinde yavaş yavaş onu terk ederken ne kadar çok ölmek istediğini

düşündü. İşte ölüyordu. İşte oluyordu. İşte... İşte... Artık huzura erebilirdi. Mutlu da olabilirdi. Lakin aklına yok edemediği son fotoğraf geldi. Son bir hamleyle onu da nehir sularına bırakmak istedi ama başaramadı. Suyun içinde hala açık gözleriyle bir İskorpit balığının kendisine yaklaştığını gördü. Balığın gözlerine ağzıyla dokunmasını izledi kısa bir süre için. Son hissettiği şey bu oldu. Bilinç ve ruh kadını terk etti.

Ve kadını ihanetle terk eden erkek, kederli kadının ceset gözlerinde birikmiş ama akmaya fırsat bulamamış ve bir daha da bulamayacak o koca gözyaşı ummanında cansız sürüklenen 'senisevmiştimbençok' ve 'bananeyaptınböyle' balıklarını ilk ve son kez gördü, kadının göz kapaklarını örtmeden önce. Bir de, soğuk ve sıkı sıkıya kapalı kadın avucunda fark ettiği birlikte çekinilmiş, yırtık bir fotoğrafı parçalarını. Her birinin arkasında 'sENiSE viyRUm' yazan fotoğraflardan birini. Kadının kendisini, adama adamışlıklarıyla doldurduğu bir ihanet çağına ait o meşhum 'bir istanbul' hatırasını.

BİR NEHRİN YAŞADIKLARIDIR...

Ve adam sevgiyi tanıdı. Ve adam kadın yüreğini tanıdı. Ve adam ihanetine nadim oldu.

Ve kadın kederi tanıdı. Ve kadın ölümü tanıdı. Ve kadın sevdiğine nadim oldu.

Ve Elbus İnsan'ı tanıdı. Ve Elbus gözü tanıdı. Ve Elbus ettiğine nadim oldu.

Elbette Rasim Usta hikayeyi bu haliyle anlatmamıştı. Muhakkak. O yaştaki bir çocuğun anlayacağı, anlaması gereken ve çocuğun kendisini suçlu hissetmesinden alıkoyacak bir hale getirip, harmanlayıp öyle anlatmıştı. Hikayenin aslını ise yıllardır yaptığı gibi kendine saklamıştı. Yıllardır yaptığı gibi, bunun sadece bir hikaye olmasına inanmayı başarabilmeyi dileyerek.

DELİRİUM

Çağlar boyunca kötülük, bir çok isim altında adlandırıldı. Kah Şeytan adını alıp insanları 'yoldan' çıkaran, onları cehennemine sürükleyen yaratık oldu, kah Hitler ismiyle dünyanın yarısını kana bulayan histerik lider olarak ünlendi. Evet hepsi de ünlendi. Yaptıklarıyla şan ve şöhrete kavuştular. Lanetlendiler ama taraftar da buldular. Aşağılandılar ama yüceltildiler de. Ve insanlık tarihinde mutlak bir yer edindiler.

Onun adına ise hiçbir kitapta, hiçbir gazete kupüründe ve hiçbir dudakta rastlayamazsınız. Onu uzaktan tanıyanlar – ki kimse onu yakından tanımıyordur- ve benim dışımda. O, acı

eken bir ktlkt belki de ve belki de kötülüklerin en masumuydu.

Onunla tanışmam bundan iki sene öncesine rastlar. Ne gariptir ki adından söz etmeyen kitaplar onun bu satırlara taşınmasına n ayak olmuşlardır. Rutin ziyaretlerde bulunduğum kütüphanede ilk karşılaşmamız aynı kitaba yaptığımız eş zamanlı hamleyle gerçekleşti. Nezaket icabı ikimiz de ellerimizi aynı anda çektik ve aynı anda yzlerimize bakarak aynı anda birbirimize gülümsedik. Bu eş zamanlılık aynı anda, aynı raftan uzaklaşmamızla sürdü. O sırada fark edememiştım ama, sonrasında aklıma geldiğinde, gülümsemesinde aslında bir acının yürek burkan izini gizlediğini anlamıştım.

Evet, o acı çeken bir ruhtu. Onunla her yakınlaşmamda ektiğı sonsuz acıyı çok daha iyi fark edebiliyordum. Bulunduğı sonsuzluk çölünde ruhunun görünmeyen akallar tarafından her bir yöne ekiştirilip, parçalanmasını yüzünden okuyabiliyordum. Çok farklı bir dünyaya aitti. Yaptıklarıyla ve belki de yapacaklarıyla.

Ama şimdi dilerseniz onunla olan tanışmamıza geri dönelim. Siyah saçları, beyaz bir teni, güzel sayılabilecek bir yüzü ve bir erkeğे pek nasip olmayan zarif elleri vardı. Parmakları ince, düzgün ve uzundu. İkimizde aynı anda Milton'ın 'Kayıp Cennet' ine uzanmıştık.

“Sanıyorum sen de kayıp cennetini arıyorsunuz?”

“zr dilerim. Sizi anlayamadım.”

“Kitaptan bahsediyorum. Daha önce okumuş muydun?”

“Ah evet...Evet okumuştum. Birkaç kez. Siz?”

“Ben de. Yitirmek ve aramak. ‘Bu bilgiye arayarak ulaşamazsın. Çünkü bazı şeyler aranmakla bulunmaz. Ama ona ulaştığında, bu senin onu aramandan kaynaklanır,’ demiş bilge. Öyleyse, kayıp cennetini arayan sen. Beni ara, beni bul!”

Cümleyi bitirdiğinde ortadan kayboldu. Elimde Milton’un ‘Kayıp Cennet’i vardı. Kısa bir şaşkınlık anı yaşadım. Ortaya çıkışı kadar, kayboluşu da ani ve garip olmuştu. Günler geçiyordu, bense onu aklımdan çıkaramıyordum. Onu bulmam gerekiyordu. Ama nerede? Nasıl? Aradan geçen her gün onu ilk gördüğüm yere tekrar gittim ve saatlerce bekledim ama hiçbir zaman görünmedi. Ta ki o akşama kadar.

Kayboluşunun dokuzuncu gününde aynı yere tekrar gitmiştim. Raftan Milton’un kitabını aldım. Huzursuzdum. Çünkü günlerdir aynı yere geliyor, onu bulabileceğim yere dair tek ipucu olan yerde saatlerce bekliyor ama elim boş dönüyordum. Sayfaları çevirirken gözlerim titreyen ellerime takılıyordu. Hava kararmaya başlamamıştı. Kapanma saatine az bir zaman kalmıştı. Ortalıkta kimseler yoktu. Satırlara daldığım sırada yanımda bir ses duydum. Ruh halimin getirisi olan bir refleksle başımı kaldırdığımda sesin genç bir çiftten geldiğini anladım. Ani umutlanışım boşa çıkmıştı. Hayal kırıklığı ile dikkatimi tekrar kitaba verdiğimde az önceki görüntülerden beynimin sol lobunda yer edindiğinden emin

olduğum küçük bir an başımı tekrar kaldırıp bakışlarımı genç çifte çevirmeme sebep oldu.

Yirmi, yirmi beş yaşlarında genç bir kız ve aynı yaşlarda, belki iki üç yaş daha büyük bir erkek. Kızın gözleri iri ve hafifçe çekik, çıkık elmacık kemikleri arasından düz ve biraz da kalkık burnu uzanıyordu siyah saçları uzun ve düzdü. Pürüzsüz bir beyaz teni vardı. Bu haliyle antik Yunandan kalma o muhteşem mermer heykelleri andırıyordu. Ama o canlıydı. Erkeğe baktığımda ise, kız için hissettiklerim ne kadar heyecan verici idiyse yanındaki erkeğe baktığımda midem o denli bulanıyordu. Sorun, kızın güzelliği karşısında erkeğin karşılaştırılmaz tipi değildi. Hayır. Sorun tamamıyla kızın o kusursuz estetiği karşısında erkeğin sergilediği hayvanca tutumdu. Adamdan iğrenmişim. Bu açıktı. Ama açık olan bir şey daha vardı ki, o da kızın bu yanındaki iğrençliğe kayıtsız kaldığıydı. Bu kez hissettiğim iğrenme duygusu, kıza karşı hissettiğim nefrete dönüştü. Oldum olası mazoşizmden nefret etmişimdir. Ve bu kız, sanki yanındaki iğrelden haz alıyordu. Kitabı tutan ellerimin terlediğini fark ettim. Kitabı yerine koymak için döndüğümde onu gördüm. Tamamıyla son gördüğüm yerdeydi.

“Ondan nefret ettin değil mi?”

“E...evet. Geldiğinizi görmedim. Nereden anladınız?”

“Kızdan nefret ettiğini mi?” Gülümsedi. “Hangimiz böyle bir güzelliğin yanındaki bu salak hayvandan hoşlanmasa karşısında nefretini gizleyebilir ki?”

“Yani siz de mi?.. Demek istiyorum ki, Sizde mi

nefret ettiniz?”

“Hah! Sevgili dostum, ona olan nefretim hiçbir kadim duyguyla açıklanamaz.”

Şaşırdım.

“Onu tanıyor musunuz?”

“Tanımak mı? Hapsi de birbirinin aynı değil mi?”

Çift bu arada dışarı çıkmıştı. O, çifti ben de onu karanlık sokaklarda takip etmeye başladım. Yol üzerinde bir kafeye girdiler. Onlara yakın oturduk.

“Ne yapıyoruz böyle?”

“Sadece beni izle.”

“Anlamıyorum.”

“Sen değil miydin ondan nefret eden?”

“Evet ama...”

“Öyleyse sadece beni izle.”

Çifti gözetlemeye başladık. Her ne kadar bu işi belli etmeden yapmaya çalıştıysak da sanırım bir şeylerden rahatsız olup kalktılar. O, arada belli bir mesafe bırakmanın daha iyi olacağına karar verdi. Karanlıkta olabildiğince uzaktan takip etmeye başladık onları. Kol kola yürüyorlardı.

Cadde fazla kalabalık değildi. Daha çok barlardan ve meyhanelerden çıkanlar kalabalığı oluştuyordu. Bir süre sonra çift bir apartmana girdi.

“Yolun sonu,” dedim.

“Öyle mi dersin?”

“Buraya gireceğimi hiç sanmıyorum. Hem siz neyin peşindesiniz?”

“Ben mi? Aa hadi sevgili dostum yapma. Neden ben? Sen. Çifti buraya kadar takip eden sensin.”

“Ama sizi takip etmemi söylemişsiniz.”

“Buna zorunlu değildin. Ve şimdi soru sormayı bırak. İkimiz de neden burada olduğumuzu biliyoruz.”

Apartmandan içeri girdik. Merdiven otomatiğine basmadan karanlıkta katları çıkmaya başladık. Bazı dairelerden sesler geliyordu. Üçüncü kata geldiğimizde merdivenlerin hemen karşısındaki dairenin önünde durduk. Bana yokladığımda bıçak olduğunu anladığım bir nesne uzattı. İçimdeki gerginlik dehşete dönüştü. Yere düşürdüm. Kolumdan sıkıca tuttu. Yerden bıçağı aldı ve elime tutuşturdu. Ben duvara yaslanmıştım. Nasıl becerdi bilmiyorum ama kapıyı açtı. Daireye önce o girdi. Hemen arkasından ben. Çıt yoktu içerde. Kapısı açık olan yatak odasına girdik. Erkek yarı çıplak yatakta yatıyordu. Kız ise onun üzerine abanmıştı. Kız sesimizi işitmiş olacak ki şaşkınlıkla aniden kafasını bize doğru çevirdi. Görüntü dün

gibi gözlerimin önünde hala. Kızın yüzü kana bulanmıştı. Yatakta ki herif cansız yatıyordu yarı açık gözlerle. O ana kızla göz göze geldik. Ağlıyordu. Bunu yapan bir kötülük nasıl ağlardı? Sonra birden durakladı. Kanlı dudaklarıyla gülümsedi. Ama gözlerinde acı vardı. Sonsuz bir acı. Arkadaşım kızın üzerine atıldı. Boğuşmaya başladılar. Kızı arkasından kavrayıp hareketsiz tutmaya çabalıyordu.

“Ne duruyorsun? Hadi yap işini. Vur. Kus nefretini. Sana hepsi aynı demiştim. Hadi. HADİİİ!”

Ne yaptığımı bilmeden bıçağı kızın göğsüne sapladım. Tekrar. Tekrar. Ve sonra tekrar. Her saplayışında kızın gözlerindeki sonsuz acı daha da ortaya çıkıyordu. Sadece derinden gelen hırlamalar işittim. Sonra kızın gözlerindeki o acı da, hayatı gibi söndü.

Üç gün sonra polis bıraktığım izler nedeniyle beni göz altına aldılar. Aynı günün akşamı cinayetten tutuklandım. Arkadaşımdan bir iz yoktu. Aslında hiçbir zaman var olmamış. Tıpkı o gece yatakta yatan herif gibi. Burada, bu izole edilmiş odada aylardır tek başınayım. Bir aynam bile yok. Doktorlara nedenini sorduğumda arkadaşımın geri gelmesini istemedikleri için olduğunu söylediler. Öğrendiğim başka bir şey daha var ki o da ruhumda iki kişiyi barındırdığım. Aslında bu doğru. Bunu yemek saatlerinde daha iyi anlıyorum. Ne zaman yemek yediğim kaşığı yüzüme tutsam gördüğüm tek şey acı çeken bir ruh. Sonsuzluk çölünde, çakallar tarafından parçalanan bir ruh.

Sanıyorum kızı merak ettiniz. Onu gömdü. Yerini bana bile söylemiyor. Şimdi izninizle. Kesmem gereken bir

bileğim var.

faMinör

“Sonra ne yaptınız?”

“Ayağa kalktım. İkisinin de kafasına birer kurşun sıktım. Bir sonra ki durakta indim.”

“Neden? ”

“Sadece fazlalıklardı. Varlıklarıyla midemi bulandırıyorlardı. “

RAPUNZEL’e

Beş kişilik bir ailenin ortanca çocuğu olma rolü verilmişti bana. Diğer iki kardeşimi asla görmedim.

Sanıyorum senaryoyu beğenmediler. Benimse rolüm bir figüranınkinden öteye gitmiyordu hiç.

Üç yüksek bina ve boyumu fazlasıyla geçen bir duvarla etrafı çevrelenmiş beton zeminli ve kıyıları çalılarla *'bezenmiş'* bir bahçede günlerimi geçiriyordum. Okul çağım henüz gelmemişti Bu yüzden geniş bir boş zamana sahiptim. Duvarların birinden düşen ve bazen kafam dahil bedenimin belirli yerlerini yaralayan, beton ve taş parçaları dışında buradaki zamanım sıradan geçiyordu. Bir de – ve en önemlisi – bahçeyi çevreleyen duvarın tam karşısında yer alan binanın üçüncü katından gelen piyano sesi. Yazın her günü açık olan ve dantelli periler gibi havada süzülüp dalgalanan perdelerin bulunduğu o odadan *'ilk çocukluk'* çağımın en güzel ve en *'etkileyici'* nağmeleri yükseliyordu.

Yumuşak ve akıcı notalar eşliğinde yaşadığım anlar o kadar çabuk geçiyordu ki, kendime geldiğimde aslında hiç de azımsanmayacak bir zaman dilimini geride bıraktığımı anlıyordum. Genelde güneş tam tepedeyken başlayan notaların *'resmi geçidi'* güneş duvara *'dokunduğunda'* sona eriyordu. Ve gözlerimi açıp etrafta olup bitenin farkına vardığımda, yani, pamuk şekeri bulutlarla kaplı mavi kadifeli bir gökyüzünden o beton zeminli eğrelti bahçeye geri döndüğümde, *'onu'* görüyordum.

O, piyanodan çıkan ezgiler sona erdiğinde sırtını pencereye dayamış bir halde oturuyor, uzun sarı saçları, perdelerle aynı uyumda dans ediyordu. Çok güzel saçları vardı. Tıpkı altın bir nehir gibi akıyorlardı boşlukta. Rüzgara eşlik edercesine. Gözlerimi ondan alamıyordum. Sanırım o benim çocukluk aşkımdı.

Aslında sihirli notaların duyulmasıyla birlikte girdiğim trans durumundan beni çıkaran o güzel ezgilerin kesilmesi değil, tam aksine, notaların huzur dolu içeriğinin birden ‘*çılgınca*’ bir hal almasıydı. İlk başta beni kendimden geçiren o harika müzik beni ne kadar cezbedip, duyumsattığı çocukça hazla adeta göklerde uçuruyor idiyse, sonrasında gelen ve akıl almaz çılgınlıkta sunulan notalar, içinde barındırdığı ve benim gibi bir çocuğu korkutmaya yetecek kadar ürkütücü ve şeytani olan piyano sesleri de beni o denli karanlık ve korkunç diyarların içine çekiyor, deliriumun ve dehşetin ötelere savuruyordu. Tüm bu güzelliği ve karanlığı bir arada, çocuk yüreğimde hissediyordum. Ama sonra ezgiler kesiliyordu. İçinde bulunduğum bahçeyi derin bir sessizlik kaplıyordu. Dinginliği sadece birkaç karganın çıkardığı derin sesler bozuyordu. O ise tüm bunların ardından, az önce ezgilerin yayıldığı o açık pencereye sırtını dönerek oturmuş bir halde duruyordu.

Günlerim böyle akıp gidiyordu. Kaç gün ya da kaç ay geçti bilmiyorum. Her gün, yüreğimde hissettiğim haz ve irkintinin bir başka boyutuyla tanışıyordum. Çocuk yaşta karşılaştığım aydınlık ve karanlık evrenler, onun ezgilerinin açtığı boyut kapısının birer uzantılarıydı. Bir gün bu kapıya geri dönememekten çok korkuyordum. Ama sanıyorum bu bende bir alışkanlık halini almıştı. Zararlı bir alışkanlık. O zamanlar, o yaşta delirme tehlikesini bile bile, belki de ilk başta yaşayacağım derin hazzın büyüğü ile kendimi notaların rehberliğine bırakıyordum. Ruhum bedenimden ayrılırken açılan boyut kapısından içeri girerek gezineceğim güzel diyarları düşlüyordum. Sonrasında olacaklar umurumda bile olmuyordu. Küçük bir çocuğun alalede umursamazlığıydı

benimkisi. Bu umursamazlık hali ta ki o dehşet ezgilerinin sona ermesine büyük bir *'kıvrınmayla'* kendime geldiğim ana kadar devam ediyordu.

* * *

Flu Birkaç Görüntü...

“Merhaba! Bak seni kiminle tanıştıracayım. Bu benim en sevimli hayranım.” Genç kız uzun sarı saçlarını kulaklarının arkasına alarak çocuğa doğru eğildi ve saçını okşadı.

“Hım!” Kızın yanındaki erkek çocuğa ilgisizce baktı ve burun kıvrıdı.

“Galiba bugün de beni dinlemeyi ihmal etmeyecek,” dedi kız.

Erkek, çocuğun serçe parmağıyla o parmağı tutan kızın elini ayırdı.

“Hadii! Bırak şu veledi. Hem bugün sadece benim için çalacaksın.”

Erkek uzaklaşırken kız tekrar çocuğa doğru eğilerek

çocuğun burnuna sevgiyle dokundu.

“Sen ona aldırma.”

* * *

Sonunda bulduğum çözüm gayet basitti. Pamuk tıkayacaktım kulaklarıma. Böylelikle sadece onun görüntüsüyle avunacak ama beni korku ve çılgınlığın eşiğine getiren notaları duymayacaktım. Çok sonra buna benzer bir önlemi Odysseus’un Sirenler’e karşı aldığını duyunca sadece gülümsemiştim. İşe yaramamıştı.

O gün tek bir nota bile duymadım. Nedeni pamuklar değildi. Bir şeyler ters gitmişti. Binanın merdivenlerini çıktım. Mavi duvarlar gözümü aldı. Zemindeki kırmızı halı yumuşaktı ve beyaz kapı açık. İçeri girdim. Serçe parmağım hala sızlıyordu...

* * *

Delirium

İki beden piyanonun karşısında birer sandalyede oturuyordu. Bir erkek ve bir kadın. Kadının uzun sarı saçları pencereden giren esintiyle savruluyordu. Erkek, kadının yanında piyanonun tuşlarına vuruyordu.

“Çal Rapunzel çaaal! Hahaha... Hadi? Neden çalmıyorsun? Neden bu hayranını üzüyorsun ha neden? Bak ellerin morarmış yine. Ve yüzün gün geçtikçe soluyor. Kendine dikkat etmelisin. Elbette... Biliyorum bana hala kızgınsın değil mi? Ama bu benim suçum değil anlıyor musun. Bana hiç dokunmamalıydı. Buraya hiç gelmemeliydi... Her neyse, madem sen yine çalmıyorsun öyleyse ben çalacağım.”

Adamın yüzündeki o delirmiş ifadeden beklenmeyen güzellikte nağmeler yükseliyordu piyanodan. Ne ağzından sızan salya, ne de yaptığı ileri geri salınımlar müziğin ritmini bozmuyordu. Ta ki çalamadığı bir ‘Fa’ notasına gelene kadar. O ‘Fa’ notasını bir türlü çalamıyordu. Bir şey eksikti. Yapmıyordu. İşte o an çıldırdı ve az önce inanılmaz güzellikte notalar çalan parmaklardan en korkunç ve delirmiş notalar çıkıyordu. Ve zaman öylece akıp gitti...

* * *

Ve...

Etrafı binalar ve yüksek bir duvarla çevrili, kenarları çalılarla bezenmiş beton zeminli bahçede üç adam dikiliyordu. Küçük bir sigara molası vermişlerdi. Gün onlar için yine uzun ve yorucu olacaktı.

“Yine başladı.”

“Ne?”

“Mozart’ımız yine çalmaya başladı.”

Üçüncü adam güldü.

“Onun hikayesi nedir?” diye sordu birincisi.

İkinci cevap vermek için atıldı.

“Kim, Mozart’ın mı?” diğerinin gözüne baktı. “Hadi anlat ona. Hadi.”

“Çocukluğundan beri burada. O yaşta nasıl bir ruha sahipti bilinmez ama sanıyorum epey kıskançmış ve çılgın bir platonik aşık lanet olası velet... ya da... adam.. hahahaaha!”

“Evet, evet... hahahahaha! İki kişinin ölümüne sebep olmuş. Aslında birini öldürmüş. Erkeği delik deşik etmiş. Kız ise tüm olanlara şahit olduktan sonra kim bilir, belki de kurtulmak için olay sırasında pencereden atlamış. Boynunu kırmış. Orda ölmüş tabi.”

“Ama bizimkisi kızı tekrar yukarı taşımış ve günlerce onunla oturup piyanonun tuşlarına basmış, konuşmuş, hatta pencerenin önüne bile çıkarmış kızı manyak velet... ya da... adam. Hehehehehhe!”

“Neden kıs kıs gülüyorsunuz siz?”

“Neden mi? Hahaha..! Her gün bu saatte çalmaya başlar. Hoş nağmeleri vardır aslında. Ama sonra birden çıldırır. Notaları da!”

“Anlamadım. Neden?”

“Hahahaha..! Komik olan da bu ya. Melodinin bir yerinde çalması gereken bir ‘Fa’ notası yüzünden. Çalamıyor...Hahahaha... Çalamıyor işte, düşünebiliyor musun?”

“Bil bakalım neden?”

“Evet hadi bil bakalım neden? Hahahaha”

“Asla bilemezsin. Biz de bilememiştik. Çünkü serçe parmağı yok.”

“Ne? Siz aptalsınız. Ne demek serçe parmağı yok. Hem bunun neresi komik? Midemi bulandırıyor sunuz siz ikiniz. Gerçekten midemi bulandırıyor sunuz.”

“Komik işte olayın olduğu gün serçe parmağını koparmış. Nedenini kimse öğrenemedi. Dinle şimdi. Sekiz vuruş sonra çıldıracak. Hehehehehe..!”

“Dikkat et! 6...5...4...3...2...1...1...1?”

“Ne oldu?”

“Bu imkansız. Çok garip.”

“Bu kısmı hiç duymamıştık. Bundan sonra çıldırması gerekiyordu.”

“Sen burada bekle. Biz bir baksak iyi olacak. Lanet olsun.”

“Hey nereye gidiyorsunuz? Bekleyin!”

Üç beyaz önlüklü adam binanın merdivenlerinden hızla yukarı çıktılar. Mavi duvar gözlerini aldı. Zemindeki kırmızı halı yumuşaktı ve beyaz kapı açık. İçeri girdiklerinde tok bir ses işittiler. Odada kimse yoktu. Piyanonun önünde iki sandalye vardı. Onlar geldiklerinde açık pencerede duran bir karga ürkerek havalandı. Pencereden dışarı baktılar. Aşağı zeminde yatıyordu.

Aşağıya, ölü adamın bedeninin yanına indiklerinde muhtemelen boynunun kırılmış olduğunu fark edeceklerdi. Fark edemedikleri ise aşağı inmek için odanın kapısını arkalarından hızla örttüklerinde, piyanonun ‘Fa’ tuşu üzerinde duran uzun, sarı renkli saç kılının oluşan esintiden bir tüy gibi havalanıp pencereden dışarı uçtuğuydu.

Az önce pencerede olan ve beyaz önlüklü üç adamın gelmesiyle havalanan karga ise bahçeyi çevreleyen orta binanın çatısını aşıp öteki taraftaki pirinç yazılı uzun ve geniş

levhaya kondu. “AKIL HASTANESİ” yazılı levhaya eğilip koyu gözleriyle baktı. Bir kez ‘gakladı’. Sonra gökyüzüne havalandı. “Pamuk şekeri bulutlar ve mavi kadife gökyüzü” diye düşündü karga. Belki de.

- Brandon LEE ve Eric DRAVEN’in anısına-

M E D U S A F O B İ A

Xasiork 200(2.) Kısa Öykü Yarışması İkincisi

... , “Görmeyenler görsün, görenler kör olsun diye yargıçlık etmek üzere geldim” dedi

İncil, IX. Bölüm

ARAF (PRELUDE)

“Uyan..!” diye fısıldadı yumuşak bir ses.

“...”

“Uyannn...!!! “ diye yineledi varlık, aynı yumuşaklık ve aynı dinginlikle.

Bir çift göz kapağı aralanmak istedi o an. Ama ürkek ve korkuyla geri çekilen gözbebekleri sığınaklarına geri döndü. Bir çift gözkapığı fazla aralanmadan hızla kapandı. Sığınak mühürlendi. Sımsıkı kapamıştı gözlerini öylece uzanmış yatan çocuk.

Ve sordu:

“Neredeyim ben? “ çocuğun sesi ürkekti ve bir o kadar şaşırmıştı.

“Şşşşşşş....Korkma! Burada güvendesin.”

Çocuğa hitap eden ses o kadar güvenilirildi ki, çocuk, sesin sahibine inanmakta hiçbir güçlük çekmiyordu.

“A...Anlamıyorum..?!! Hiçbir şey hatırlamıyorum.”

“Hepsi geçti! Artık dilediğine kavuşacaksın.”

Çocuğun belleğinin bir yerinde ani bir anı patlaması oldu. Ve yine sordu çocuk:

“Sen o musun?”

“...”

“O musun gerçekten?”

“Evet!”

Bu yanıt çocuğun yüreğine kadim bir fısıltı gibi süzüldü. Az önce mühürlenen göz kapakları kıpırdadı.

ocuk ağır ağır açtı gözlerini ve varlığa baktı. O kadar parlak bir ışık saçıyordu ki, onun yüzünü zor ayırt edebiliyordu. İşte oradaydı. Çok güzeldi. Ve sesi...ılık bir yağmur gibi yağıyordu ruhuna ocuğun. Her yere. Ve her yerdeydi. Yumuşak, derin, sevecen ve güvenilir...

ocuk onu hiç böyle hayal etmemişti. Çok güzeldi...çok...

“O olamayacak kadar güzelsin.”

“Belki düşündüğünden daha korkunç değilim.”

“Peki ya saçların?”

“Peki ya gözlerim? “

Varlık gülümsedi. Ve:

“Onlara bakabiliyorsun değil mi? “ diye sordu

Ve aydınlık içinden başka bir aydınlık yansıdı çocuğun

yüzüne.

“...”

Çocuk suskundu. Minik kalbini bir şey kemiriyordu adeta. Bir şeyler yarım kalmıştı. Tamamlanamadan.

“Yolculuğunu tamamladın ve dilediğin sana verildi.”

“...”

Çocuğun suskunluğu sürdü.

“Biliyorum... Beatrice’ı görmek istiyorsun. Öyle değil mi?”

“Evet.”

Çocuk utandı.

“Öyleyse al bunu ve görmek istediğini gör. Son kez!”

Çocuk kendisine uzatılanı aldı. Avucuna sımsıkı yerleştirdi. Ve ışık söndü.

INFERNO (DÜĞÜM)

tıb...tıb...tıb...

Gümüşi banyo musluğundan düşen damlalar bu seslerle küvetteki suyla buluştuklarını haber veriyorlardı. Ne var ki, su yüzeyinde oluşan dairesel dalgaların nedeni bu damlalar değildi. Hayır. Bu dairelerin kaynağı çok başka damlalardı ve en az musluktan düşen damlalar kadar sıcaktılar.

Durant belki de her banyo yapışında engel olmadığı şeyi yapıyordu. Ağlıyordu. Nedenini sadece kendisinin bildiğı şeyler için ağlıyordu. Elbette bu durum Durant gibi küçük bir çocuk için yadsınacak bir şey değildi. Çünkü o yaştaki her çocuk çeşitli nedenlerle ağlardı ama onun nedeni diğer yaşlılarından çok ama çok farklıydı.

Siyah saçlı, ve güneş yüzü görmemiş beyaz teniyle Durant, küvetin içine oturmuş ve başını öne eğmişti. O, gözlerinden ayrılan ve yüzünde nemli bir yol çizerek küvete düşen yaşların oluşturduğu dairesel dalgalara bakıyordu. Her bir damla yaş ayrı bir dairenin çemberini oluşturuyor, her bir çember de büyüyerek Durant'ın vücuduna çarptığı noktada kısa süreli varlığını sona erdiriyordu. Dalgalar...uçsuz bucaksız bir sahilde kıyıya vuran dalgalar... dalgaların tekrar denizin içine doğru çekilirken kucaklaştıkları ve kendileriyle aynı yöne, denizin içine doğru, ilerleyen bir çocuk... Durant...!

“Durant!”

“...”

“Durant?!!”

“Efendim anne?”

“Çıkmalısın artık banyodan.”

“Çıkıyorum anne.”

Durant yine aynı düşe kapılmıştı. Aynı sahil, aynı deniz ve aynı dalgaların olduğu o düş. Ve o, her defasında denizin içine yürüyordu. Çünkü aradığı oradaydı.

“Neden her defasında seni ben çıkarmak zorunda kalıyorum banyodan?”

“Üzgünüm anne.”

“Senin için endişeleniyorum. Sana bir şey oldu sanıyorum.”

“Merak etme anne bir daha ki sefere zamanında çıkmaya çalışacağım.”

“Peki. Hadi buraya gel.”

Annesi Durant’a sımsıkı sarıldı. Durant da öyle.

“Bazen beni korkutuyorsun,” dedi annesi ve Durant’ın gözlerine baktı.

“Seni kaybetmeye dayanamam,” dedi.

“Üzülme anne. Beni kaybetmeyeceksin.”

“Bak bana.”

Annesi çocuğun başını iki elinin arasına alarak ona sevgiyle baktı.

“Yanımdan hiç ayrılmayacaksın, tamam mı?” diye sordu.

“Tamam anne.”

“Pekala. Annesi derin bir nefes aldı.”

“Hadi artık giyinmelisin yoksa geç kalacağız. Ve lütfen ödevini bitirmeyi unutma.”

“Ama anne... Tatildegiz.”

“Evet biliyorum. Ama tatilde de olsun senin iyi yetişmeni istiyorum anlıyor musun?” “Bunun için ne yapmalıyız?”

“Ama anne...”

“Ne yapmalıyız?”

“Tanrının yolunda yürümeliyiz.”

“Evet. Bu yüzden sana verdiğim ödevleri iyi yapmalısın. Bu konuda anlaştık değil mi? Durant?”

“Peki anne!”

“Hadi artık hazırlan.”

Kırkly yaşların ortalarında olan anne için oğlu

dünyadaki her şeydi. Onun her şeyiyle ilgileniyor, bir anne kadar bir babanın da yapması gereken her şeyi yapıyordu. Yıllar kadın için çok ağır geçmişti. Bu zorlu yılların derin izlerini taşıyordu zaten anlında ve göz çevrelerinde. Yine de en büyük yarayı yüreğinden almıştı. Sevmeye cesaret edebildiği tek erkek tarafından terk edilmişti. Ve yalnız değildi bu terk edilmişliğinde. Durant onunla aynı kaderi paylaşmıştı. Belki de bu yüzden oğlunun babasına benzemesini istemiyordu. O, iyi bir insan olarak yetişmeliydi. İyi... Sonuç olarak tüm zorluklara göğüs gerebilmiş, bu acımasız ve bir o kadar hain dünyayla olan savaşında galip gelmişti. Bedeller ödenmişti elbet ama bedelsiz bir hayat var mıydı ki?

Her şeye rağmen güzel bir kadın sayılırdı. Ve hala oturduğu çevredeki evli, bekar ve dul erkeklerin dikkatini çekiyordu. Ama o sadece kendi dünyasındaydı., hayatını ikinci ve son kez kurmuştu. Bu dünyadaki tek erkek de oğluydu. Böyle de kalacaktı.

Aslına bakılırsa Durant da bu günlere kolay gelmemişti. Bir bebek olduğu ya da annesine çok daha bağımlı olduğu günlerden bahsetmiyoruz. Asıl zorluk Durant annesinden daha bağımsız hareket edebildiği ilk çocukluk günlerine girmesiyle, etrafında olup bitenden daha fazla haberdar olmasıyla birlikte başlamıştı. Sorunlar da artmıştı Durant için. Çocukların sonu gelmeyen soruları, sonu gelmeyen kötü şakaları ve alayları, belki de her birinin ayrı bir baba adayı olduğu o koca adamların zaman zaman kedisini horlaması her şeyi daha da zorlaştırıyordu. Yine de annesiyle mutluydu. Bir de annesinin verdiği ödevler olmasa. Ama Durant'ın bu konuda bir yardımcısı vardı; Dr.

Virgil.

Dr. Virgil, Durant'ın her zaman hayran olduğu bir insandı. Doktorun kendisiyle konuşma tarzı, kendisini her zaman ilgiyle dinleyip sorunlarına çare bulması çok hoşuna gidiyordu. Elbette Dr. Virgil'in engin bilgisiyle Durant'a yardım ettiği unutulmamalıydı. Bununla birlikte Durant için doktorun farklı bir anlamı daha vardı. O, adeta Durant'ın koruyucu meleği idi sanki. Beklenmedik anlarda, beklenmedik bir şekilde ortaya çıkar, Durant'ın yardımına koşardı. Hatta bir keresinde, Durant'ın yolunu kaybetmesinden sonra –Durant kaçınıcı sağa döndüğünü karıştırmıştı– Dr. Virgil, Durant'ı mucizevi bir şekilde, bir güneş batımında ana cadde üzerinde paniklemiş bir halde dolaşırken bulmuş ve evine götürmüştü. O gün bu gündür Dr. Virgil, Durant için koruyucu meleği de olmuştu. Belki de bir melekti kim bilir? Tanrı tarafından kendisini koruması için gönderilmişti belki de.

Durant, ödevler konusunda ne kadar hayıflansa da –çünkü annesi ona sürekli pasajlar okur ve üzerinde düşünüp cevaplaması için sorular sorar- annesinin özellikle mitolojik varlıklarla ilgili hikayelerini dinlemekten büyük zevk alırdı. Biri haricinde. Konu Medusa olunca Durant çok korkardı. Annesinin kendisini sürekli Medusa konusunda uyarması Durant'ı daha da çok korkuturdu. Annesi, kadınlardan uzak durmasını, oyun arkadaşı dahi olsa onlardan sakınmasını sıkı sıkıya öğütlerdi. Annesinden öğrendiği en önemli şey, babasının korkunç ölümü onun kadınlar konusundaki dikkatsizliğiymiş. Eğer babası Tanrının yolunda yürüyen iyi bir insan olsaymış sonu böyle olmazmış. Durant kendisinin bir taşa dönüşmesindeki imkansız ihtimali düşünerek

rahatlasa bile yine de erkek olmayan her türlü varlıktan uzak durmayı yeğliyor, temkinli davranıyordu.

Durant bu konuyu Dr. Virgil ile de konuşmuş ve hiç aklına gelmeyen bir soruyla karşılaşmıştı. ‘Neden ben ve diğer insanlar hiç taşa dönüşmüyoruz?’ Durant bunu annesine sorduğunda aldığı cevap çok daha kafa karıştırıcıydı: ‘Kimin Medusa olduğunu bilemezsin. Bir gün şansın yaver gitmeyebilir.’ Neden olmasın? Hem babası da taşa dönüşmemiş miydi? Öyleyse... Durant sonunda temkini elden bırakmamaya karar verdi. Ta ki o sabaha kadar.

“Hala hazırlanmadın mı?”

“Hazırım anne.”

Durant üst kattaki odasından aşağı kata inerken beyaz kareli gömleğinin yakasını ilikliyordu. Bir tane de küçük kravat takmıştı. Annesi kravatı düzeltti ve Durant’ı alnından öptü. Birlikte evden çıktılar.

Her hafta aynı gün olduğu gibi aynı günün bu güzel sabahında da Durant annesiyle birlikte aynı yolu yürüyüp aynı binaya girecekler, aynı adamı dinleyeceklerdi. Her ne kadar annesi Durant’ı iyi dinlemesi için uyarsa da adamın okuduğu pasajlar ve anlattıkları, annesinin okudukları ve anlattıkları kadar ilgi çekici gelmiyordu. Ama yine de eve döndüklerinde annesinin sorularına cevap bulmak zorunda olduğunu bilen Durant adamı olabildiğince dikkatli dinliyordu her zaman.

Ne sıcak bir gündü. Çok az yolları kalmıştı. Çünkü o

korkunç eğimli yokuşu geçeli epey olmuştı. Ve nihayet çakıllı yola –ki bu yol hedeflerine vardıklarının en büyük kanıtıydı– gelmişlerdi. akıl taşlarının çıkardığı o sesi zevkle dinlerdi Durant ve taşların büyüklüklerini bu seslerden tahmin etmeye çalışırdı.

“Merhaba Bella!”

“O... Merhaba Debbie.”

“Nasılsın? Sanırım bir aydır görüşemiyoruz.”

“Evet sanırım.”

Bayan Debbie Gilmoure, Durant’ın anne ve babasının eski ortak arkadaşıydı. Zaman zaman burada karşılaşıp, ayak üstü konuşurlardı. Annesi bayan Gilmoure’la karşılaşmayı pek istemezdi. Bu yüzden, bu gün olduğu gibi Bayan Gilmoure’a ‘yakalandıkları’ nadir anlar dışında karşılaşmazlardı.

“Ve küçük Durant. Sen nasılsın bakalım?”

Durant korkmaya başlamıştı. Asla bakamadığı ve asla bakmayacağı Bayan Gilmoure’un yüzüne bu kez de bakamayacaktı ve bakmayı da düşünmüyordu. Bununla birlikte bir cevap vermesi gerektiğini de biliyordu. Elini tutan annesinin elini daha sıkı tutması tehlike çanlarının çoktan aldığını gösteriyordu. Durant, kendisine doğru eğildiğini hissettiği Bayan Gilmoure’a vereceği cevabı düşünürken bayan Gilmoure cevabı beklemeden tansiyonu daha da yükseltecek ikinci cümleyi sarf etti:

“Bak Durant sana kimi tanıstıracağım. Bu Beatrice. Benim yeğenim.”

Durant elini sıkın annesinin artın kuvvetle sıkığı elin terini kendi teriyle birleşmesini hissediyordu.

“Merhaba Durant!”

Bu ses, Durant’ın çocuk yüreğinde hissettiğı ilk sıcak şeydi. Ne kadar güzel bir sestir bu. İlk defa bir kadın yüzüne bakmayı istedi. Ama hayır. Ya o Medusa ise. Hatırla! ‘Kimin Medusa olduğunu bilemezsin.’ Durant ürktü. Ani bir karar ve çeviklikle kendisine doğru uzandığını hissettiğı ele aldırmadan bir adım geri çekilip annesinin arkasına sığındı. Beatrice şaşkınlık ve üzüntüyle başını kaldırıp teyzesine baktı.

“Hala utangaç ve sıkılğan mıyız yoksa Durant?”

Durant cevap vermedi. Annesinin arkasında yüzü hala başka yöne bakıyordu.

“Artık içeri girsek iyi olacak Debbie. Konuşmayı kaçırmak istemiyorum. Seni gördüğüme sevindim. Hadi Durant.”

Durant ve annesi hızlı adımlarla binaya girerken Debbie Gilmoure onların arkasından bakıyordu.

“Sonunda çocuğı da kendine benzeteceksin Bela,” diye söylendi kadının arkasından.

“Teyzeeee!” Beatrice dolmuş gözlerle teyzesine bakarken sesi titriyordu.

“Üzülme. Bu senin hatan değil. Kim bilir oğlunun kafasını ne tür saçmalıklarla dolduruyordur. Hadi biz de girelim artık.”

Hafif bir esinti mavi gözlü Beatrice’in saçlarını dalgalandırdı. Teyze ve yeğen az önce anne ve oğlun girdiği kapıdan içeri girdiler.

* * *

“Anne sence Beatrice Medusa olabilir mi?”

“Kim?”

“Beatrice... Bayan Gilmoure’un yeğeni.”

“Bak Durant, sanırım seninle bu konuyu daha önce de konuşmuştuk. Sana söylediklerimi unutuyor musun?”

“Hayır anne ama Beatrice...”

“Beatrice... Beatrice... Bir kelime daha duymak istemiyorum. Sana daha önce söylediklerimi düşün ve babanı hatırla!”

Nasıl unutulabilirdi ki? Bu gün ne kadar sıcaksa o gün de o kadar soğuktu. Ama babasının taş kesilmiş bedeni daha soğuktu. Çok silik hatıralardı bunlar. Ama yine de hiç aklından çıkmıyordu. Bir kez gitmişlerdi oraya. Durant ilk kez babasını sormuştu ve annesiyle birlikte bir yere gitmişlerdi. Hangi yoldan, nereye gittiklerini hatırlamıyordu Durant. Annesinin, ‘Bu senin baban,’ dediği şeye dokunduğunda belki dördünde bile değildi. Ürkmüştü. Ve ellerini geri çekmişti. Bir bedene dokunmuştu ama et ve kaslardan oluşmuş teni olan bir bedene değil, sanki taşlaşmış bir bedene. Bir daha asla oraya gitmediler. Ve Durant bir daha asla babasına dokunamadı.

Annesiyle o çakıllı bahçede Bayan Gilmoure ile karşılaştıkları günün üzerinden neredeyse iki ay geçmişti. Sıcak günler etkisini iyiden iyiye artırmıştı. Durant günün bu en sıcak zamanında evin iki blok ötesinde bulunan küçük bir parkın sessiz ve gölgeli bir köşesinde oturuyordu. Derin düşüncelere dalmış, Kah babasını kah annesinin verdiği yeni ödevi düşünüyordu.

“Merhaba Durant!”

Durant kafasını dahi kaldırmaya cesaret edemedi. Bu ses çok tanıdıktı ve biliyordu ki kafasını kaldıracak olursa çok kötü şeyler olacaktı. Bu sese kulak vermemeliydi. Odeysseus’u hatırla Durant! Sirenleri... Durant sese hiç tepki vermedi. Belki tepkisiz kalırsa uzaklaşıp giderdi. Ama öyle olmadı.

“Yanına oturmamda bir sakınca var mı?”

Durant yanına oturan kızıdan ani ve ürkek bir hareketle uzaklaştı. Durant korkmaya başlamıştı. Hem de çok korkmaya. Bir karınca kadar ufacık olup, ağacın bir çatlağına girip kurtulmayı o kadar çok istiyordu ki. Ama korku ve telaş onu paralyze etmişti adeta. Yoksa çoktan taşa dönüşmüş müydü? Kesinlikle kıpırdıyamıyordu. Ve tehlike geçen her an daha da yaklaşıyordu. Kesinlikle yaklaşıyordu.

“Neden sürekli yüzünü kaçırıyorsun? Neden bu kadar korkuyorsun?”

Durant cevap vermedi. Beatrice’ in eli Durant’ın başına doğru uzandı.

“Merhaba çocuklar!”

İşte yine olmuştu. Bu Dr. Virgil’di. Yine onu kurtarmaya gelmişti.

“Hmm! Bakıyorum Durant bir arkadaş edinmişsin. Bu çok tatlı bir bayan. Adınız nedir küçük bayan?”

“Adım Beatrice efendim”

“Memnun oldum. Ben de Dr. Virgil. Ama bana kısaca Doktor diyebilirsin. Umarım siz ikinizin sohbetini bölmedim.”

“Hayır Dr. Virgil. Biz zaten konuşmuyorduk. Daha doğrusu Durant konuşmuyordu. Sanırım o benden hoşlanmadı.”

Küçük kız bu arada ayağa kalkmış ve ret edilmenin getirdiği çocuksu öfkeyle yumruklarını sıkıyordu bunları söylerken. Doktor gülümsedi. Durant son bir gayretle toparlanıp doktorun arkasına sığındı.

“Dr. Virgil, lütfen beni eve götürün. Lütfen beni eve götürün.”

Doktor kısa bir iç çekti.

“Pekala Durant. Ama istersen Beatrice ile vedalaş. Ne dersin?”

Durant, Dr. Virgil’i daha sıkı tuttu elbiselerinden ve iyice arkasına sığındı.

“Lütfen beni eve götürün!”

“Tamam Durant. Nasıl istersen.”

Dr. Virgil, Beatrice’e doğru eğildi.

“Küçük bayan lütfen üzülmeyin. Tanıştığımıza tekrar sevindim.”

Beatrice’in gururu sonunda gözyaşlarına yenildi ve küçük kız koşarak uzaklaştı.

“Gel bakalım Durant. Neler oluyor?”

Durant cevap vermedi.

“Sorun nedir Durant? Çok şeker bir arkadaş edinmişsin. Neden öyle davrandın?”

“Biz arkadaş değiliz Dr. Virgil. O geldi ve yanıma oturdu. Eğer gelmeseydiniz çoktan bir taşa dönüşmüştüm belki de.”

“Neee?”

“Doktor... Sizce Beatrice Medusa mı?”

“Ne? Haha... Oo Durant!”

Doktor durdu ve Durant’a döndü. Onu kaldırarak yürüdükleri yol boyunca uzanan alçak duvara oturttu.

“Bak Durant. Korkularını anlıyorum ama Beatrice daha küçük bir kız.”

“Ama annem ‘Medusa’nın kim olduğunu bilemezsin,’ der hep”

“Ahhh... Annen... Anneler... Bu saçmalık!”

“Yani sizce Beatrice Medusa değil mi?”

“Tabii ki değil. O da senin gibi küçük bir çocuk Durant. Hem inan bana eğer Medusa olsaydı ben anlardım. En azından şu an ben taşa dönüşmüş olurdum. Öyle değil mi?”

Durant sessiz kaldı. Doktorun söyledikleri hem aklına yatıyor hem de yatmıyordu. Galiba ikna oluyordu. Ama ya..?

* * *

“Çocuklar bakın burada kim var.”

“Bizim küçük salak Durant’ımız değil mi bu?”

“Ta kendisi.”

“Hey aptal. Korkak tavuk ne yapıyorsun burada? Hala denize girmekten korkuyor musun?”

İşte Durant’ın en önemli kabuslarından biri daha şu an kendisini bulmuştu. Stanley ve tayfası. Bu, Durant’a göre oldukça büyük çocuklar onu asla rahat bırakmazlar, sürekli hırpalarlar, canını acıtıp onunla alay ederlerdi.

“Hadi Stanley boş ver şu aptalı. İşimize bakalım. Deniz ve kumsaldaki harika kızlar bizi bekliyor.”

“Kapa çeneni. Durant’la ilgilenmeden onun yanından geçip gidersek bundan Durant da hoşlanmaz öyle değil mi Durant? Senin bize alınmanı istemeyiz hem. Hey çocuklar bana yardım edin aklıma bir fikir geldi. Bizim salakla denizin dalgalarını tanıştırmaya ne dersiniz? Hadi”

“Bak Stanley bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Bence rahat bırakalım onu”

“Burada emirleri ben veririm. Anlaşıldı mı? Şimdi bana yardım edin aptallar.”

Beş yetişkin çocuk Durant’ı kol ve bacaklarından kavradılar. Durant karşı koymaya çalışsa da Stanley’den yediği birkaç darbe onu sersemletmişti.

“Hey sizler. Rahat bırakın onu!”

Durant’ı taşımaya çalışan beş çocuğun şaşkın bakışları arasında küçük sarı saçlı bir kız, mavi gözlerindeki öfkeyle öne çıktı.

“Eğer onu üç saniye içinde bırakmazsanız polise haber veririm. Sanıyorum babam şu an günlük devriyesindedir. Ve inanın babamın öfkeli haliyle tanışmak istemezsiniz.”

“Vay vay vay. Sen de kimsin. Yoksa bu küçük salağın arkadaşı mısın? Hey Durant, neden bize bir arkadaş edindiğini söylemedin. Çekil yolumuzdan. Babanın ne halt ettiği bizi ilgilendirmiyor.”

“Öyle mi dersin?”

Küçük kız kararlı görünüyordu.

“Hey Stanley, dostum bırakalım çocuğu gitsin.”

“Evet Stanley. Hadi denize gidelim. Başımızı derde sokmayalım bence.”

Stanley öfkeden kudurmuştu. Biraz durakladı. En akıllıca

olan şeyi yaptı. Hep birlikte Durant'ı yere bıraktılar. Zemine bedeni çarpan Durant kısa bir acı çığılığı attı. Stanley yerde yatan Durant'a eğildi.

“Seninle daha işimiz bitmedi minik korkak. Şimdilik kurtuldun.”

Stanley, Beatrice'e öfkeli bir bakış attı. Beş yetişkin çocuk uzaklaştığında Beatrice Durant'ın yanına diz çöktü. Burnu kanamıştı. Beatrice yanında taşıdığı mendille Durant'ın burnunu sildi. Ayağa kalkmasına yardım etti. Çok üzölmüştü olanlara küçük kız. Keşke biraz daha büyük olsaydı. O zaman onlara hadlerini bildirebilirdi. Ya da belki durumu babasına anlatıp ondan yardım isteyebilirdi. Belki de Dr. Virgil'le konuşmalıydı. Ama daha önce yapması gereken bir şey vardı. Beatrice, Durant'ın konuşmasına ve korkup uzaklaşmasına fırsat vermeden söze başladı.

“Benden neden kaçtığını, neden korktuğunu öğrendim. Dr. Virgil her şeyi anlattı. Sana bu yüzden bir hediye getirdim. Galiba bu artık benden korkmamayı sağlar. Dün bütün günümü kütüphanede geçirdim. İncelediğim bir kitapta Medusa'nın bir aynayla yok edildiğini okudum. Eğer sence ben Medusa'yısam bunu kullandığında beni yok edebilirsin. Ve sana bir şey olmaz. Ama değilsem bu hediye arkadaşlığımız için iyi bir başlangıç oluşturabilir bence. Bunu al. Yarın eski iskelede seni bekleyeceğim. Babamın bana verdiği oltayla balık avlayabiliriz eğer istersen.”

Durant hiç cevap vermedi. Beatrice'e hiç bakmadı. Beatrice hediyeyi Durant'a uzattı onun almadığını görünce küçük elleriyle hediyeyi Durant'ın küçük ellerine yerleştirdi. Ve

gitti.

Durant odasına çıkıp kapıyı kilitledi sessizce. Yatağına oturdu. Cebinden Beatrice'in hediyesini dikkatlice çıkarıp yatağın üzerine koydu ve inceledi. Anladığı kadarıyla bu küçük, kadife bir keseydi. İçinde bir şey vardı. Kesenin ağzını açtı. İçindekini çıkardı. Bu da ayna olmalıydı. Durant, Perseus'un Medusa'yla yaptığı mücadeleyi çok iyi biliyordu. Defalarca kez aynı hikayeyi annesinden dinlemişti. Perseus'u bir taşla dönüşmesinden kurtaran ve Medusa'yı yok etmesini sağlayan Minerva'nın ayna olarak kullandığı ve Perseus'a verdiği kalkanıydı. Ve işte artık Durant'ın da bir kalkanı vardı. Bunu neden daha önce düşünememişti ki? Bu aynayla artık rahatça Beatrice'le arkadaşlık edebilirdi. Hayatındaki tek sıcaklıkla. Korkmasına gerek yoktu artık. Eğer Beatrice Medusa'ysa bu ayna ile taş olmaktan korunabilirdi. Hayatında ilk kez bu denli mutlu olmuştu Durant. İlk kez bir kız arkadaşı olacaktı, onunla konuşacak hikayelerini anlatabilecek, varsa onun hikayelerini dinleyebilecek, oyun oynayabilecekti. Durant bu küçük sırrı annesine anlatmamaya karar verdi. Tepkisinden çekiniyordu. O gece hiç uyuyamadı. Sabahı iple çekti.

Güneş doğduğunda Durant çoktan kalkmış ve giyinmişti. Annesinin hala uyuduğundan emin olunca dışarı çıktı ve eski iskelenin yolunu tuttu. İskeleye vardığında vakit henüz erkendi. Suyu fazla yanaşmadan iskelenin kenarına oturdu. Cebinden çıkardığı keseyi parmaklarıyla okşamaya başladı. Yüzünde huzurlu bir gülümseme vardı. Hayallere dalmıştı. Ama güzel hayallere. Birden kafasında ani acı bir darbe hissetti. Daha ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan bir çift el onu yakasından kavramış havaya kaldırmıştı. Durant'ın

nefesi kesiliyordu.

“Hatırladın mı beni minik salak? Sana seninle işimin bitmediğini söylemiştim.”

Bu Stanley’di. Ve kahkahaları atanlarsa beraberindekiler. Stanley Durant’ı yere fırlattı. Durant boş olan sol eliyle düşmenin vereceği acıyı en aza indirmeye çalıştı. Bu elbette içgüdüsel bir hareketti ama diğer elini kullanmaması tamamen bilinçli yapılmıştı Durant tarafından. Çünkü o elinde Beatrice’in verdiği hediyeği sıkı sıkıya tutuyor, koruyordu. Stanley yerde yatan Durant’ı tekrar kavrayıp kaldırdı. Ayakta durmasını sağladı. Onu tepeden tırnağa süzdü.

“Hey bu da ne? Ne var o elinde Durant? Yoksa bir silah mı? Bir bakalım.”

Durant ne pahasına olursa olsun hediyeği kesinlikle vermeyecekti. Daha da sıkı tuttu keseyi ve içindekini.

“Yoksa direniyor musun bana minik korkak. Devam et. Bu daha da hoşuma gider. Buna ne dersin?”

Stanley Durant’ın yüzüne sert bir yumruk indirdi. Durant kendinden geçmek üzereydi. Ağzından kan geliyordu. Stanley kafasını tam burnunun üzerine vurdu. Durant’ın burnu kırıldı. Hala keseyi sıkı sıkıya tutuyordu ama. Stanley Durant’ı tekrar yere fırlattı. Durant’ın başı korkuluğa çarptı. Kafasının arkasından kan yavaş yavaş ensesine doğru sızmaya başladı. Durant artık sesleri net işitemiyor, flu görüntüler görüyordu. Stanley Durant’ın elindeki keseye

saldırdı. Ama nafile küçük parmaklar adeta keseyi çelik bir kafes gibi çevrelemişti.

“Aşağılık aptal. Sana bırak diyorum o şeyi. Pekala bir de bunu dene.”

Stanley yerde yatan Durant’ı tekmelemeye başladı. Hayvanca tekmeliyordu.

“Yetti mi ha? Şimdi verecek misin bakalım?”

Stanley keseyi tutan parmakları ayağı ile ezmeye başladı. Küçük parmaklar zedelendi ve kanamaya başladı. Stanley eğildi ve keseyi kan revan içindeki parmaklardan ayırdı.

“Bu da ne? Bunun için mi bu kadar direndin seni küçük ahmak. Bir kese ve çiçek işlemeli işe yaramaz bir ayna. Pöh! En iyisi bunu denize atmak. Belki balıkların ilgisini çeker”

Durant son sözleri güç bela duymuştu. Tüm gücünü toplayıp keseyi ve aynayı denize atmak üzere olan Stanley’e son bir hamle yaptı.

“Yoooo...Hayıııııııı!”

Ama Stanley Durant’ın yüzüne indirdiği bir tekmeyle bu hamleyi savurdu. Ve büyük bir zevkle keseyi ve aynayı denize fırlattı.

* * *

Durant kendisine geldiğinde annesinin baş ucunda olduğunu anladı. Galiba ağlıyordu. Annesi ıslak bir bezle Durant'ın yüzündeki yaraları siliyordu.

“Bunu bana neden yapıyorsun? Neden beni bu denli endişelendiriyorsun? Ne oldu sana?”

Durant sadece üç kelime söyleyebildi ve ardından derin bir uykuya daldı.

“Beatrice... Hediye... Stanley...”

* * *

HEAVEN (FINALE)

Aşağı kattan gelen ışık, merdivenleri aşır küçük odanın aralık olan kapı eşiğinden içeri giriyordu. Durant kendine geldiğinde hissettiği ilk şey büyük bir kayıp duygusuydu.

Sonrasında bedeninin çeşitli yerlerinden gelen sızıları da fark etmeye başladı. Ne kadar süredir bu haldeydi bilmiyordu. Hafta, gün ya da birkaç saat. Yavaşça doğruldu. Açık pencereden hafif bir esinti giriyordu odaya. Dışarısı sessizdi. Ama aşağı kattan annesinin sesini işitebiliyordu. Durant yavaş hareketlerle yataktan çıktı. Ayaklarıyla terliklerini aradı. Sessiz adımlarla merdivenlere doğru yöneldi.

“...Hayır henüz kendisine gelmedi. Çok endişeleniyorum. Neden böyle bir şey yaptılar. Çocuklardan söz ediyorum. Stanley ve diğer arkadaşları sanırım. Hayır ben de pek bilmiyorum. Sadece tüm zaman boyunca onun ve Beatrice’in adını sayıkladı. Bunu o çocukların yanına bırakmayacağım. Yemin ederim. O sadece savunmasız, ürkek bir çocuk. Kimseye zararı yok. O benim her şeyim. Bak bunu daha önce de söylemiştim. Onu kaybetmeye göze alamazdım. Başka çarem yoktu. Onun da babası gibi beni bir sürtük yüzünden terk etmesine izin veremezdim. Biz mutluyuz anlıyor musun? Hayır bunu ona açıklayamam. O zaman sonsuza kadar onu kaybederim. Artık kapatmalıyım...”

“ Anne? Bana neyi açıklaman gerekiyor?”

“Durant? Ne zaman kendine geldin? Yataktan çıkmamalıydın. Hemen yatağına dön.” Kadının sesi ürkek ve şaşkıındı.

“Hayır anne. Anlat bana. Kiminle konuşuyordun telefonda? Babama ne oldu? Bana açıklaman gereken şey ne anne?”

“Durant bunları daha önce konuşmuştuk. Lütfen yatağına dön.”

“Hayır anne hiç bir şey konuşmadık seninle! Eğer bana her şeyi anlatmazsan...”

* * *

Yaşlı balıkçı Simps her sabah olduğu gibi bu sabah da deniz kenarındaki kulübesinden çıkmış, alışık olduğu üzere köpeği ile birlikte kıyı boyunca yürüyordu. Uzun süredir balık avlamak için denize açılmıyordu. Buna sağlılığı izin vermiyordu ne yazık ki artık. Bununla birlikte Simps, her sabah eski günlerinden kalma uzun balıkçı çizmelerini, balıkçı önlüğünü ve geniş şapkasını giyer, yıllardır zevkle tüttürdüğü piposunu da köpeği ile birlikte yanına alır ve iskeleye oltayla avlanmaya giderdi. Mevsim sonbaharın tüm ezgilerini estirdiği rüzgarla çalıyor, kara-gri bulutlar gökyüzünü pamuk bir örtüyle kaplıyordu. Yaşlı adam önünde koşan St. Bernard cinsi köpeği ile kıyı boyunca yürüyordu.

“Aman tanrım bu da ne!?”

Yaşlı adam uzun çizmeleriyle kıyıda, az ötesinde yatan çıplak bedene aceleci adımlarla ilerlerken köpeği adamdan önce bedenin yanına varmış, onu kokluyordu.

“Sakin ol oğlum. İzin ver bir bakayım. Aman tanrım.”

* * *

“Bay Simps, cesedi ne zaman bulduğunuzu söylemişiniz?”

“Yaklaşık kırk dakika önce.”

“Peki bu gece, kulübenizin civarında olağan dışı bir şeye rastladınız mı? Bir ses? Yabancı biri?”

“Hayır, hayır. Daha önceki geceler nasılsa öyle bir geceydi. Zaten köpeğim farklı bir şey olsaydı anlardı.”

“Pekala Bay Simps şimdilik bu kadar. Lütfen bir süre şehir dışına çıkmayın. Çımanız gerekiyorsa da bize bildirin. Yardımlarınız için teşekkür ederim.”

“Teğmen, bir baksanız iyi olacak. Doktor kimlik tespitine gerek kalmadığını söylüyor.”

“Ne!? Hemen geliyorum Jacop. A... bu arada Bay Simps, bu benim kartım. Herhangi bir şey hatırlarsanız lütfen arayın.”

Soruşturmayı yürüten teğmen Alan Beens kıyıda yatan cesedin başındaki doktora yaklaştı. ‘Güzel kadın,’ diye düşündü teğmen doktora bakarak.

“Evet Doktor...?”

“Beatrice Salieri, Doktor Beatrice Salieri.”

“Memnun oldum doktor Salieri. Sorun nedir?”

“Beatrice deyin lütfen teğmen”

“Pekala Beatrice. Sanırım kimlik tespitine gerek olmadığını söylemişsin. Bu kanıya nasıl vardın?”

“Çünkü cesedi teşhis ettim.”

“Nasıl?”

“Onu tanıyorum!” dedi kadın. Sarı saçları bir sonbahar ezgisiyle dalgalanarak adeta bir Dance Macabre sergilerken, Doktor ufuk çizgisine dalmış mavi gözleriyle yirmi sekiz yıl öncesine, anılara gitti:

“Bayan Debbie Gilmore. Burada bulunma nedeniniz ve bizlere anlatacaklarınızın öneminin farkında olduğunuzu düşünüyoruz.”

“Evet.”

“Bayan Gilmore, iki gün önce aniden ortadan yok olan bir çocuk, beş genç toplam altı insandan hala bir haber alınamadı. Bununla birlikte kaybolan çocuğun annesiyle anladığımız kadar uzun yıllardır tanışıyormuşsunuz. Şu anda gözetim altında. Bize ilginç itiraflarda bulundu.”

“Anlamadım.”

“Bayan Gilmore. Durant’ın annesinin kocasını

öldürttüğünü biliyor muydunuz?”

“Ne!? Hayır. Asla bilmiyordum. Ama nasıl? Kocasını onu terk etmişti başka bir kadın için.”

“Bir yere kadar haklısınız. Kocasının bir ilişkisi varmış. Bayan Bella durumu fark edince, kiralık bir katille anlaşmış. Katil adamın işini bitirmiş. Ama Bayan Bella bununla kalmamış. Bir tür alçıyla adeta kocasının cesedini mumyalamış ve katilin yardımıyla eski bir kiliseye koymuş. Katile gelince. Katili bilenler onu Dr. Virgil olarak tanıyor. Kendisini kurbanlarının bir tür rehberi olarak görüyormuş onları öteki tarafa gönderirken. Yeğeninizin kaybolan çocuğun yanında gördüğü Dr. Virgil ile eşkali bire bir uyuşuyor. Yalnız bir sorun var. Adam iki sene önce feci şekilde yanarak can vermiş. Bu nedenle yeğeninizin gördüğü adamın onun bir benzeri olduğunu tahmin ediyoruz. Adamı hastaneye getirdiklerinde yüzü dışında her yeri kömür gibi olmuş. Doktorlar sadece acısını hafifletmek için morfin verebilmişler. Cesedi tekrar incelemek için izin çıkarttık. Yine de sormak istiyorum. Siz bu Dr. Virgil’i hiç gördünüz mü?”

“Hayır!”

“Peki sen Beatrice hiç Dr. Virgil’i tekrar gördün mü?”

“Hayır efendim.”

“Emin misin Beatrice? Bizden sakladığın herhangi bir sır var mı?”

“Hayır efendim.”

Elbette Beatrice’in sakladığı bir sır vardı. Ama bu sırrın Dr. Virgil’i görmekle bir ilgisi yoktu. Bu sır Durant’la ilgiliydi. Onu ortadan kaybolmadan önce görmüştü. Karanlıkta penceresinden tam olarak fark edemese de o Durant’tı. Ve şimdi nerde olduğunu bilmesee de onun geri döneceğinden emindi. Çünkü Durant kendisine söz vermişti. Bulması gereken bir şey vardı. Bu çok önemliydi. Geri döndüğünde ise sonsuza kadar ayrılmayacaklardı. Belki de artık Beatrice’in yüzüne, artık mavi olduğunu bildiği gözerine bakabilecekti. Belki.

O gece küçük bir beden yavaş yavaş denizin karanlık dingin sularında kaybolurken o küçük bedene sahip ruhun düşündüğü tek şey bulması gereken şeye ulaşmak ve Medusa’yla yüzleşmekti. Yolculuğunu tamamladığında korkması gereken hiçbir şey kalmayacaktı. Belki de artık Beatrice’e bakabilecek onu görebilecekti. Denizin içine doğru ilerleyen beden karanlık sularda kaybolduğunda yakamozlar oynadı son saç telinin de suya girdiği yerde. Çocuğun yolculuğu böylece başlamış oldu kendisi için. Ama belki de zaten bir yolculuktaydı. Kim bilir?

“Bu arada bayan Gilmoure çocuğun neden kadınlara bakamadığını biliyor muydunuz?”

“Sanırım. Bella çocuğun kafasını abuk sabuk şeylerle dolduruyordu. Çocuk bunlardan korkmuş olacak”

“Pek değil. Asıl nedeni çok farklı. Bir anne bunu kendin çocuğuna nasıl yapar bilmiyorum. Bayan Bella’nın itirafına

göre...”

Komiser nedeni açıklamak üzereyken ofisteki telefon çaldı.

“Alo? Evet benim. Ne? Nasıl? Nasıl birsiymiş? Ne durumdalar? Küçük çocukla ilgili bir şey? Anlıyorum. Peki adam şimdi nerede? Ne demek ortadan yok oldu? Kanatlanıp uçmadı ya. Hemen geliyorum... Kendisinin Dr. Virgil olarak tanıtan biri Güney yakasındaki bir karakola giderek beş gencin nerede olduğunu bildiğini söylemiş. Adamı hemen tutuklayıp hücreye atmışlar. Eşkal uyuyor. Gençleri söylediği yerde bulmuşlar. Veletlerin başı mafyayla derde girmiş sanırım. Herifler feci şekilde dövmüşler beşini de. Durumları ağır olsa da atlatacaklar sanıyorum. Ama hayatlarının sonuna kadar şiddetten uzak dururlar galiba. Bu kadar dayaktan sonra. Ama maalesef Virgil hücreden kaybolmuş. Yok olmuş adeta. Tek bir iz bile yok. Garip şeyler oluyor.”

Doktor Beatrice Salieri’yi bu güne tekrar geri getiren teğmenin sesi oldu.

“Beatrice? Doktor?”

“Affedersiniz.”

“Cesedin kim olduğunu söyleyecek misiniz? Yoksa yanıldınız mı?”

“Adı Durant. 1962 doğumlu. Annesinin adı Bella. Bu civarda oturuyordu. Yirmi sekiz yıl önce kaybolmuştu. Bir daha haber alınamadı.”

“Ne yani. Sen şimdi bu cesedin otuz beş yaşında olduğunu mu söylemek istiyorsun?”

“Bir şey demek istemiyorum teğmen.”

“Öyleyse merak ediyorum. Bu yirmi sekiz yıl boyunca neler gördü acaba? Pöh!”

“Göremezdi.”

“Anlamadım.”

“Göremezdi dedim. Göremezdi çünkü KÖRDÜ!”

“Kör mü?”

“Evet. Üstelik annesi tarafından körleştirilmişti.”

“Nasıl?”

“Bakın teğmen. Eğer yeterli miktarda kolonya içerseniz bu sizi körleştirir. Annesi de böyle yapmış. Doğduğu andan itibaren.”

“Ama neden?”

“Başka bir kadını görüp annesini terk etmesin diye.”

“Ne? Bu saçmalık!”

Beatrice artık teğmeni dinlemiyordu. Küçük çocuğun bedenine eğildi. Durant’ın gözleri açıldı ve adeta göğün

maviliğini arıyordu. Aradığı o maviliği buldu da. Çünkü Durant'ın saçlarındaki yosunları ayıran Beatrice, hüznün ve sevgiyle karışık bir hisle kumsalda cansız yatan Durant'ın gözlerine bakıyordu gök mavisi gözleriyle. Durant da hiçbir zaman bakamadığı o yüze, o gözlere doyasıya bakıyor gibiydi. Sonsuz bir parıltı vardı sanki. Dr. Beatrice Salieri, Durant'ın kanı çekilmiş, beyaz ve yarı aralık dudaklarına sevgiyle küçücük bir öpücük kondurdu. Sonra eliyle çocuğun gözlerini kapadı. Teğmen uzaklaştığında kimse görmeden çocuğun avucunda sıkı sıkıya tuttuğu kadife keseyi aldı. İçinde ne olduğuna bakmadı. Çünkü biliyordu.

PENCEREDEKİ KIZ

Sanırım hayatımın en mutsuz dönemini geçiriyordum. Adeta dibe batıyordum. Boğuluyordum. Ama bir türlü de dibe vurmuyordum. Bu, sanki sonsuz bir çukura yaptığım ve asla sonu gelmeyecek bir düşüştü. Yürüdüğümde toprağı bir türlü hissedemiyordum. Hayat klorlu bir su gibiydi. Başım bu suyun içindeydi. Suyun basıncından kulaklarım uğulduyor, klor yüzünden gözlerim yanıyor ve nihayetinde tuttuğum soluk bana gerekli oksijeni sağlamak için yeterli olmamaya

başlıyordu. Başımı bu sudan çıkarmak bir çözüm müydü bilmiyordum? Bir işim vardı, dostlarım da... Ama hayatımdaki en önemli insan artık yoktu.

Yok kelimesini bu konuda telaffuz etmek öyle yadsınası bir şey olarak geliyordu ki yüreğime, belki beynimin kabullenmeye başladığı bir gerçeği kalbim reddediyordu. İki sene önce çok güzel başlamış bir birlikteliğin insanları artık yoktu bu sahnede. Her ikimiz de, kendi evrenlerindeki camlara hohlayıp kendi hikayelerimiz resmediyorduk pencerelerine. Hangimiz hangimizi terk etmişti yada birimizden birimiz gerçekten birimizden birimizi terk etmiş miydi bu bir muammaydı. Gerçek şuydu ki; o artık çıkmıştı hayatımdan. Kahramanı değildim hikayelerinin. tinsel olarak kayıptım ama tensel olarak varlığımı sürdürüyordum.

Sanırım insanların varlık sebeplerini yanlış şeylerle adlandırmaları kadar büyük bir yanlışlık yoktur. Ve ben de bu yanlışlığı işlemiştim. Bir yaz böyle geçiyordu. Akşamları odama kapanıp sayfalarca kitap okumak, müzik dinlemek bir alışkanlık olmuştu. Zorunlu olarak edindiğim bir alışkanlık. Çünkü kafamı sürekli meşgul tutmak asıl amaçtı benim için. Beynimi bir an olsun boş bırakmak istemiyordum. Beynim yüreğime yönelmemeli, ondan gelecek feryatlara kulak asmamalıydı. Beynim yüreğimdeki acıyı fark etmemeliydi. O gece de öyle yapmıştım. Kendimi odama kapatmış, bir şeyler okuyordum. Yeni aldığım kitabın ilk sayfalarını bitirmiştim ki birden duraksadım. Ne yapıyordum ki ben? Bu durum daha ne kadar sürebilirdi ki? Acımı daha ne kadar yadsıyabilirdim? Daha ne kadar kendimi dış dünyadan soyutlayabilirdim? Bu ne işe yaradı ki? Kendime bu denli yüklenmek doğrumuydu? Hayat gümüş bir nehir gibi

akıyordu önümden bense onu seyredemiyordum bile. Dizlerimi göğsüme çekip yatağında oturuyordum bunları düşünürken. Sonra onunla geçirdiğim güzel anları düşünmeye başladım. Anılar peş peşe geçiyordu önümden. Saygın bir tören geçidi gibi. Parkta seyrettiğimiz o beyaz fino. Parkta seyrettiğimiz ve koşarken ayakları karışan o tatlı köpek... İlk o gün eve gitmek istemediğini ve benle kalmak istediğini söylemişti. Ve o eğlenceli bulaşık yıkama seanslarımız.... Bunları düşünürken irkildim.

Acı yine sinsi bir şekilde tüm bedenime yayılıyordu kalbimden. Yatağımdan doğruldum ve açık pencereye doğru yöneldim. Dışarı bakınmaya başladım. Bir kentin yaz gecesi görüntüsü vardı gözlerimin önünde serilen. Odam apartmanın dördüncü katında ve apartman da kentin yüksek bir yerindeydi. bu da bana bu kente hakim bir görüntü sağlıyordu. Dışarıda her şey normal seyrindeydi; arabalar, insanlar, göz kırpan ışıklar.... ama hepsi öyle uzaktı ki benden. Birden gözüm karşı apartmandaki pencereye ilişti. Aslında gece karanlıktı ama odamdan karşıya vuran ışık pencereyi zor da olsa görmemi sağlıyordu. Bir an için pencerede bir insan silueti gördüğümü sandım.. Daha da önemlisi sanki bir insan pencereye oturmuş ayaklarını dışarıya sarkıtıyordu. Yanılmış olmalıydım. Karanlığın oynadığı görsel bir oyun olmalıydı bu. Ama hayır... Gözlerimi karanlığa alıştırmaya çalışıyordum. Odamdan karşıya vuran ışık işimi kolaylaştırıyordu. Şimdi daha iyi görüyordum. Oradaydı. Pencereye çıkmış ve oturmuş ayakları dışarı sarkmış genç bir kız vardı. Oturduğu pencere kenarından ayağa kalktı. Ayakları çıplaktı. Bir etek giymişti ve bir bluz. Açık pencerede ayakları alt çerçeveye basarak dikiliyordu öylece. İlk kez yüzünü o an gördüm. Çok solgundu. Ya ağlıyordu ya

da ağlamıştı. Çünkü göz makyajının aktığını fark edebiliyordum. Bana bakıyordu ve bir şeyler söylüyordu. Çok üzgün bir yüz ifadesi vardı.ne söylediğini anlamaya çalışıyordum. Ama başarısız olmuştum. Bana bir şeyler söylediği kesindi ama ne? Tüylerim diken diken olmuştu. Başım karıncalanmaya başlamıştı. Endişeleniyordum. Kötü şeyler olacağı hissine kapılmıştım. Kız bana bakmayı bırakmış, bakışlarını yere yöneltmişti ve hala yere bakıp bir şeyler söylüyordu. "Ne yapmaya çalışıyorsun?" dedim ama yanıt vermedi, başka bir tepki de. Aniden ardımda bir ses duydum. Çok ürkmüştüm. Dönüp baktığımda duvara yapıştırmış olduğum afişlerden birinin düşmüş olduğunu gördüm. Tekrar dışarı baktım ama kız yoktu. Penceresi ise açıktı. Ve tül perde hala o varla yok arasındaki esintiden dolayı hafifçe uçuşuyordu. Atlamış olabileceği ihtimaliyle zemine doğru baktım ama karanlıkta pek bir şey göremedim. Bir süre açık pencereye bakmaya devam ettim. Yaşadığım bu birkaç dakikalık zaman dilimini analiz etmeye çalışıyordum. Ne olmuştu gerçekte? Tüm bunlar gerçek miydi yoksa içinde bulunduğum duygu yoğunluğunun bir getirisi miydi bu? Eğer her şey gerçek idiye kızı ne olmuştu? Atlamış mıydı yoksa vaz mı geçmişti? Ve tabi bana ne söylemişti? Neden bu denli üzgündü? Tüm bu sorulara yanıt arıyordum. Uyuya kalmıştım ve rüyamda hayatımın en önemli insanıyla yine karşı karşıya gelmişim. Hep onu arıyor ve yitiriyordum. Yine öyle olmuştu ve onu düşümde kaybetmişim.

Sabah uyandığımda hala kayıp bir aşkın madeni tadı vardı ağzımda. Güneş çoktan odamı işgal etmiş gün tüm hızıyla akıp gidiyordu dışarıda. Yine moralsizdim. Kalbim sızlıyordu. O beni çoktan gömmüştü yüreğindeki çorak toprağa. Filizlenme imkansızdı tekrar içinde. Oysa ben onu

öldürememiştim içimde bir türlü. Belki de istemiyordum bunu. Ama onun kalbimdeki varlığı içimde tarifsiz acının tek nedeniydi. Bir ikilem yaşıyordum. Onu içimde öldürmekle yaşatmak arasında yapılacak bir seçimin seçimsizliği. Tam ortasıdaydım sınıırım. İkiye ayrılmıştım. Güne yine anlamsız başlamıştım. Üstelik daha yatağımdan kalkmadan. Yattığım yerden odama göz gezdirdim. Sonra açık pencereye takıldı gözüüm. Ve gece yaşadığım yada yaşadığımı sandığım olay geldi aklıma. Garip bir dürtüyle pencereye yöneldim ve aşağı zemine baktım. Herhangi bir şey yoktu. Sadece günün erken saatinde oynamak, için dışarı çıkmış çocuklar. Her şey normaldi. Kafamı salladım ve kendime güldüm. Sanırım artık gerçekle düşü ayıramıyordum. Gün benim için her zamanki anlamsızlığıyla akıp gitti. Yine odamdaydım. Ve uyuya kalmıştım. Uyandığımda saat gece yarısını biraz geçiyordu. Dışarıda dolunay vardı ve hafif bir rüzgar esiyordu penceremden içeri. Aniden doğrulup karşı pencereye baktım. Hiçbir şey yoktu. Derin bir nefes alıp yerime uzandım. Tavana bakarken bir ses işittim. Dışarıdan geliyordu pencereden baktığımda aynı kızın orada olduğunu gördüm. Bu sefer ki bir yanılısma olamazdı. Fazla uzak olmayan karşı penceredeki her şey açıkça görülüyordu. Aynı kızdı. Daha net görebiliyordum. Arkasına toplanmış siyah düz saçları vardı.

Makyajı yine akmıştı. Ağlıyordu ve ayakları yine çıplaktı. Öylesine üzgün ve acı çekiyor görünüyordu ki ona baktığımda kalbim sanki koca bir kayanın altında eziliyordu. O ise öylece bana bakıyordu.. Kendimi toplamaya çalıştım. Sakinliğimi korumalı ve mantığımı yitirmemeliydim. Karşı pencereye oturmuş ağlayarak bana bakan bir kız vardı. Belki atlayacaktı ama bu kesin değildi. Öncelikle onunla konuşmaya çalışmanın iyi olacağına karar verdim. Sorunun

ne olduğunu, neden ağladığını sordum. Tepki vermedi. Bana bakıp ağlamaya devam etti. Soruları yineledim. Ama sonuç aynıydı. Ayağa kalktı. Aşağı zemine baktı bir süre. Yüzünü tekrar bana yöneltip ağlayarak bir şeyler söylemeye başladı. Bana ne söylediğini anlayamıyordum ama mimiklerinden benden bir şeyler istediğini sezinliyordum. Olanca dikkatimi söylediklerini anlamaya verdim. Ama anlayabildiklerim sadece tek tük kelimelerden ibaretti; 'baba, azad, yastık, uyumak' sürekli aynı şeyleri söylediğini fark ettim.

Fakat cümleleri anlayamıyordum bir türlü. Birden durdu ve yüz ifadesi değişti. Solgun ağlayan yüzü donuklaştı, ifadesiz bir hal aldı. Tıpkı gözleri gibi. Sanki karşıda bir boşluğa bakıyordu. Donuk. İrkildim. Kötü şeyler olacaktı. Hissediyordum bunu. Ama olacakları düşünmek bile istemiyordum. Sonunda yaptı. Ve kendini boşluğa bıraktı. Hissiz bir yüz ifadesiyle. Sadece, "Olamaz!" diye bağırabildim. Kendimi çılgın gibi merdivenlerden dışarı attım. Karşı apartmana koşup rasgele zillere bastım. Ve bir taraftan, "Atladı, atladı!!!" diye bağıırıyordum. Apartman merdivenlerini aydınlatan lambalar yandı. Ve giriş kapısı açıldı. Kendimi içeri atar atmaz dördüncü kata çıkmaya başladım. Kapılar açılıyor uykulu gözler görünüyordu. Şaşkın, ürkek, kızgın yüzler. Ben hiçbirine aldırmadan merdivenleri çıkmaya devam ediyordum. Pencerenin ait olduğunu sandığım dairenin kapısını çaldım. Bir süre sonra kapı açıldı. Kırk beş yaşlarında bir adamdı kapıyı açan; "Hemen gelmelisiniz. Sanırım kızınız pencereden atladı," dedim. Önce şaşırıldı sonra kaşlarını çatıp, "Benim kızım yok," dedi.

"Anlamıyor musunuz? Biri pencerenizden atladı," diye

bağırdım ve aşağı inmeye başladım. Bu arada peşimden diğer apartman sakinleri de geliyordu. Dışarı çıkıp pencerenin altında bulunan zemine geldiğimizde şaşırıp kaldım. Orada hiçbir şey yoktu. Zemin temizdi. Oysa kızın düşebileceği tek yer burasıydı. Ne söyleyebileceğimi bilmiyordum. Her şey çok çabuk ve gerçekçi gelişmişti. Kızı aşağı düşerken görmüştüm ve hayal görmediysem kızın bedeni şu anda benim ayaklarımın ucunda apartman sakinlerinin çevrelediği alanın ortasında olmalıydı. Olmalıydı ama yoktu. İnsanların tepkilerini, öfkeli cümlelerini zor işitiyordum. Çünkü kafamın içi uğulduyordu. Öylece dikildim biraz ve özür dileyerek hızla uzaklaştım oradan.

Odama döndüğümde hiçbir şey yapmadan yatağıma bıraktım kendimi. Tükenmişim. Ertesi gün hafta sonuydu ve ben zaten kolay kolay uyanamayacağım uykudan uyandığımda saat öğle vaktini çoktan geçmişti. Kendime gelmeye çalışırken kapının çalındığını duydum. Kapıyı açtığımda karşımda otuz beş yaşlarında bir kadın duruyordu. Göz çukurları morarmış, alnındaki çizgiler derinleşip belirginleşmişti. Büyük kederlere göğüs gerdiği her halinden belliydi. Üzgün bir ses tonuyla, "Ben karşı apartmanda oturuyorum ve dün geceki olay nedeniyle geldim. Umarım rahatsız etmiyorum," dedi. Neredeyse kekeleyerek, "Hayır. Rahatsız etmiyorsunuz," diye cevapladım ve ekledim, "Bakın bilmelisiniz ki dün geceki olay bir şaka değildi. Gerçekten pencereden atlayan birini gördüm yada gördüğümü sandım. Üzgünüm herkesi boşuna telaşlandırdım. Bir daha tekrarlanmayacaktır sizi temin ederim" dedim. Kadın, "Hayır, hayır. Sanırım beni yanlış anladınız. Amacım bu değil. Yani şikayetimi dile getirmek," diyerek derin bir iç çekti ve devam etti. "Ben... ben çok başka bir nedenle geldim."

İyice şaşırmıştım. "Nasıl yani?" diye sordumsa da içerde konuşmanın daha uygun olacağına karar verip kadını evime davet ettim. Birlikte oturma odasına geçtik. "Ortalığın dağınıklılığı için özür dilerim," dedim. "Lütfen rahatsız olmayın," dedi. "Size nasıl yardımcı olabilirim," diye sorduğumda derin ve titrek bir nefes aldı. Konuşmaya başlamakta güçlük çekiyordu. "Ben dün gece kızının atladığını iddia ettiğiniz beyin eşiyim," diyerek başladı. "Anlıyorum gerçekten üzgünüm. Sizi boş yere telaşlandırdım. O kızın oradan atladığını görünce, bunun sizin kızınız olduğunu düşündüm. Gerçek gibiydi. Atlaması. Yere doğru düşmesi. Gözlerim ilk kez bana böyle bir oyun oynadı. Ama bir kızınız olsaydı sanırım sizi çok daha fazla korkutmuş olurum. Ama kızınızın olmaması sanırım olayın daha da vahim bir hal almasını önledi benim açımdan," dediğimde beklemediğim bir tepki aldım;

"Yanılıyorsunuz"

"?!"

"Bizim bir kızımız var."

Beynime sanki bir balyoz yemiştim. Kafam allak bullak oldu.

"A..aa...anlamadım"

"Bir kızımız var ama artık hayatta değil. İntihar etti. Yaklaşık iki yıl önce."

Kadının gözlerinden yaşlar süzülürken anlatmaya devam etti. "O yaştaki kız çocuklarını bilirsiniz. Bir erkek arkadaşı vardı. Ona fazlasıyla düşküncü. Fakat çocuk onu terk etti. Yıkıldı kızcağız. Çok çaba sarf ettik düzelmesi için. Her türlü yolu denedik. Terapiler bile işe yaramadı. Tedavilere bir türlü cevap vermiyordu. Gün be gün gözümüzün önünde soldu gitti. Bir gece kapısını kitleyip pencereden atladı. Hastaneye yetiştirdiysek de kurtaramadık yavrumu. Doktorlar belki direnç gösterseydi kurtulabilirdi dediler. Ama ölmeyi o kadar çok istiyormuş ki...." Kadın hıçkırıklara boğuldu. Sakinleştirmeye çalıştım. Bir müddet sonra kendine gelince, "Peki ama eşiniz neden kızınızın olmadığını söyledi," diye sordum. "Eşim kızıma çok düşküncü. Kızım da ona. Küçük bir çocukken bile çok yakındılar. Sonra bu olay olunca eşim kızımızın intihar etmesini kabullenemedi. Kızımızın eşimin hayatından bu şekilde çıkıp gitmesini, ondan izinsiz şekilde ayrılmasını kabul edemedi eşim. Ölümüyle sessiz bir küskünlüğe, adeta bir öfkeye büründü. Kızımızın cenazesine gitmedi. Ve bir reddediş başladı eşimin içinde kızımızın varlığına karşı. Ama kalbinde hala onu yaşıyor bunu biliyorum. Fakat onu bir türlü işlediğini düşündüğü suçtan dolayı azad edemedi."

Birden beynimde şimşekler çaktı. Şimdi anlıyordum 'baba ve azad' kelimelerini. Peki ya yastık ve uyumak? Kadına gece olanları tüm ayrıntısıyla anlattım. Ve özellikle yastık ve uyku kelimelerinin ona ne ifade ettiğini sordum. "Kızımız henüz altı yaşındayken uyumakta sorun yaşıyordu. Bir gün babasına, 'Baba yastığım çok kötü ve ben rahat uyuyamıyorum,' dedi. Ertesi gün eşim kocaman bir puf yastıkla geldi ve bunu kızımıza verdi. O günden sonra kızımız o yastığı asla elinden bırakmadı. Özellikle babasının

bu yastığı ona alması yastığın onun için değerini daha da artırıyordu."

"Peki o yastık şimdi nerede?"

"Kızımızın odasında. Yatağın baş ucunda. Bıraktığım gibi duruyor orda iki senedir. Eşim bu intihar olayından sonra odaya hiç girmedii."

Artık kafamda her şey şekillenmişti. Kadından eşini bulabileceğim yeri öğrendikten sonra kadına artık üzülmemesini ve her şeyin yoluna gireceğini söyledim. Teşekkür edip evden ayrıldı.

Bir süre sonra ben de hazırlanıp adamı muhtemelen bulacağım yere gittim. Oradaydı. İzin isteyip yanına oturdum. Dün geceki olayı ona da anlattım. Ve düşüncelerimi söyledim. Kızına aldığı yastığı kızının mezarına bırakmasını ve artık onu affetmesini rica ettim, beni tepki vermeden dinledi. Ve oradan ayrıldım. İki gün sonra kapı çalındı; kadını gelen. Yüzünde bir gülümseme vardı. İçeri davet ettim. Kabul etmedi sadece dün eşiyile birlikte kızlarının mezarını ziyaret ettiklerini ve yastığı da götürdüklerini, eşinin çok değiştiğini ve artık kızıyla barışık yaşamak istediğini söylediğini söyledi. Bu olaya birlikte göğüs gereceklerdi artık. Teşekkür ederek ayrıldı. O gece ilk kez huzurluydum. Acı yoktu hiç. Geceyi umutla seyretime. Pencereden bakarken karşı pencereye gözüm ilişti yine.camlar açıktı. Ve o kız oradaydı. Ama bu kez dipdiri ydi. O solgun, acı çeken, ağlayan o yüz yoktu. Bana baktı ve gülümseyerek elindeki kocaman yastığı kaldırıp gösterdi. Yastığın üzerine koşan beyaz bir fino ile onunda yanında duran bir kızın resmi işlenmişti.

Yastığı indirdi. Ve gülümseyerek pencereyi kapatıp içeri girdi. Odasının içeri ışıltı ışıltı. Sonra o aydınlık yavaş yavaş söndü ve kayboldu. Ben de gülümsedim. Ve anladım ki sevgilim ben de seni azad etmeliydim yüreğimden. "Seni azad ediyorum sevgilim. Artık rahat uyu," pencereyi örtüp yatağıma oturdum ve yerde duran o ilk gece düşen afişi gördüm. Duvara onu tekrar yapıştırdığımda afişin üzerindeki yazıya takıldım:

"İnsan görmek istediğini görür."

FM

Xasiork 200(1.) Kısa Öykü Yarışması Mansiyon

Aşağıda okuyacağınız metin dokuz stenograf ve yedi dijital mühendisin titiz çalışmaları sonucu elde edildi. Korkunç olayın faili olarak tutuklanan Dred Warner kaybolan kırk iki kişinin ve bir polis memurunun katili olmakla suçlandı ve bir akıl hastanesine kapatıldı. Olayın geçtiği bina yıkılırken kaydın alındığı kaset ve cihaz bulundu.

"Çok karanlık..." (Makine sesleri. Daha sonra asansör olduğu anlaşılıyor.)

"Şu anda sadece asansörün ışığı var. Sanırım bir süre sonra ölmüş olacağım. Çünkü aşağı inmem gerek. Belki yapabileceğim bir şey vardır. Kurtarılmayı bekleyen insanlar olabilir. Ama polis memuru için bir şey yapamam artık. Sanırım o öldü. Tanrım.... Bu lanet işe nasıl bulaştım? Oysa bir hafta önce çok sorunsuz bir hayatım vardı. Tanrım, tanrım... Aşağıda neler oluyor? İnmek zorundayım. Bu kaydı burada neler olduğuna dair insanlara bilgi vermesi için yapıyorum. Burası lanetli bir yer ve yerle bir edilmeli. Anlıyor musunuz! Sakin olmalıyım, sakin olmalıyım...."
(Derin bir iç çekme sesi...)

"Olaylar tam tamına dokuz gün önce başladı. Gece yürüyüşlerini ve bu esnada walkman dinlemeyi çok seven bir insanım. Yürüyüşlerden sonra radyoda düşün olduğum bir çok gece programı vardır. Onları dinlemekten büyük zevk alırım. Olayların başladığı ilk gece bir gece yürüyüşünden daha dönmüştüm ve yoldayken dinlediğim programa devam edebilmek için eve gelir gelmez radyomu açtım. Sesi yükseltip mutfığa geçtim. Bir şeyler hazırlarken yayın aniden kesildi. Önce pek önemsemedim. Düzeleceğini düşündüm ama olmayınca radyonun yanına geldim. Aslında ilk anda bir hissettiğim yada buna benzer bir beklentim vardı. Ama radyoyu dikkatli dinleyince garip seslerin geldiğini anladım.. Düşük volümde insan sesi daha çok yalvarır bir ses tonu vardı. Sonra sesler birden yükseldi. Ve bir motor sesi işittiğimi düşündüm o an. Sonra çığlıklar koptu. Dona kaldım öylece. Dehşete düştüm. Kendime gelmeye çalışırken yayın normale döndü. Ertesi gece tekrar yürüyüşe çıktım. Yürüyüş esnasında walkman ile önceki gece dinlediğim programı dinliyordum yine.. eve yaklaştığımda yayın o geceki gibi kesildi... Motor

sesi ve ıgıllklar vardı yine... Kahretsin... Dehşete kapıldım... Etrafıma çılgınca bakınıyordum.. Sonra walkmande bir şey dikkatimi çekti. Yönümü değiştirdiğimde yayın zayıflıyor ya da güçleniyordu ve bununla paralel olarak walkmandeki stereo ışığı zayıflayıp güçleniyordu... Birkaç denemeden sonra yayının aslından benim çok yakınımdan geldiğini anladım... Evin karşısına denk düşen ve 1896'daki dehşet verici olaylardan sonra kapatılan eski akıl hastanesinden geliyordu.

Buradaki herkes bu hikayeyi bilir... Günlerce bodrum katından ceset çıkarmışlar. Daha doğrusu parçalar... Tüm bunlar aklımdan geçerken hastaneye doğru yaklaştım.... Bu güne kadar hiç dikkatimi çekmemişti burası. Daha çok kendi halinde eski bir bina gibi görünüyordu bana. Sanıyorum buradaki herkeste aynı düşüncedeydi. Bahçe kapısı paslı bir zincirle kapatılmıştı. Bahçenin etrafında dolanmaya başladım. Kulağımı kabarttığımda gecenin sessizliğinde çok zayıf duyulabilen bir ses işittim... Bu sanki bir motor sesiydi.. Ama çok tanıdıktı da.. İsmi bir türlü koyamadığım ama adı dilimin ucunda olan bir sestir bu... Walkmanden ıgıllklar ve o motor sesi gelmeye devam ediyordu.. Hemen eve koştum ve bir el feneriyle yüz yirmi dakikalık kayıt yapabileceğim bir kaset aldım walkmanın kayıt cihazı için. Ve tabii polisi de aradım. Zavallı adam... Kahretsin...." (Tok bir ses işitiliyor... Sonradan anlaşılan elektriklerin geri gelerek ışıkların tekrar yanması.)

"Elektrikler geri geldi... Hemen hastanenin önüne koştum ve beklemeye başladım on beş dakika sonra bir devriye aracı yanaştı.. İçinden bir polis memuru ıktı.. Durumu anlattım ve beraber içeri girmeye karar verdik... Bahçe kapısından atlayıp

bahçeye girince yıllardır el değmemiş bırakılan bir manzarayla karşılaştık... Çok kasvetli ve ürpertici bir yerdi hastanenin bahçesi. Memurla birlikte kapıya yöneldik. Yılların verdiği pasla kapı açılmakta güçlük çekti ama içeri girmeyi başardık sonunda. Hastanenin üst katlarını araştırdık.. Bina pek büyük değildi... Hastalar için hücreler vardı... Çelik kapılı... Ve sanırım hasta bakıcıların kullandığı odalar.. Üst katlar temizdi.. Hiç bir şey bulamadık.. Polis memuru kendimden emin olup olmadığını sordu... Tam gitmek üzereyken bir ses işittik.. Çok sıkı bir sestir ama yeterince netti.... Bu bir çığlıktı... Kaynağını büyük çabalar sonucu bulduk... Zemine gizlenmiş bir kapak vardı ve merdivenler tam aşağı iniyordu. Ve yan bölmede aşağıya indiğine kanaat getirdiğimiz bir asansör vardı.. İlkel bir görüntüsü olsa da sağlam ve işler görünüyordu. Memur bana yanında getirdiği iki walkie-talkie'den birisini verdi. Bu şekilde haberleşmeyi düşündük. Ve aşağıya indi. Memur aşağıya indikçe bende onunla konuşuyordum.. Aşağısının çok karanlık olduğunu ve boğucu pis bir havası olduğunu söyledi. Çok kötü koktuğundan bahsetti ve bazı gürültüler duyduğunu. Sanırım bir koridor varmış ve duvarda sağlam soluk lambalar. Tıpkı korunaklarda olduğu gibi.. Memur ilerlemeye devam ettiğini söyledi... Ama sonra birden duraksadı sanki. Yaklaşık bir iki dakika ses alamadım ondan. Sonra ürkmüş bir ses tonuyla konuştu. Duvar ve yerde kan izleri doluymuş.. Sanki kanlı bir şeyler sürünmüştü yerde. Hemen oradan çıkması gerektiğini söyledim çünkü radyodaki yayın kesilmişti ve içimden bir ses aşağıdaki her neyse bizim farkımıza vardığını söylüyordu. Ama geç kaldım ondan duyabildiğim son şeyler, 'Aman tanrım...!' ve acı çığlıydı.. Ona ulaşmaya çalıştım ama walkie-talkie'den ses gelmiyordu. Bir süre daha bekledim ve walkie-talkie'den ona seslendim

ama nafile... Birden tok bir ses işittim 'Seni aptal'... diye...
Aman tanrım... Aman tanrım.. Bu kabus bitsin... Artık
aşağıya inmeliyim... Bitirmeliyim bu işi!" (Burada asansöre
binildiği sanılıyor. Asansörün hareket sesleri geliyor)

"Kahretsin burası iğrenç kokuyor. Burası adeta bir tünel
gibi. Ve karanlık. Umarım bu fener beni yarı yolda bırakmaz.
Tanrım burası bir kan gölü... Aman tanrım.. Oh hayır..
hayır... Ona ne yapmış.... Oh hayır... Burası nasıl bir yer?
Neler oluyor burada?!" (Kapı sesi..bir kapıdan içeri girdiği
sanılıyor.)

"Aman tanrım... Burası da ne böyle!.. Yüce tanrım aklımı
koru... Ooh yüce tanrım... Bu aletlerle canlı yayın
yapıyormuş... Bu da ne böyle... Bir soğutucu kapısı gibi.....
İğrenç kokuyor burası. Tanrım sen beni koru burası onlarca
ceset dolu.. Parçalanmış... Ne?" (Sonradan elektrikli testere
olduğu anlaşılan bir ses duyuluyor)

"Lanet olsun sen de kimsin? Nesin? Kahrol...
KAHROOOOOL..!" (Bir kavga olduğu sanılıyor bu anda.
Kayıt cihazının düştüğü anlaşıyor. Buradan sonrası
kayıtlardan anlaşılmıyor.)

Dred Warner polis tarafından hastanenin bodrum katında
üzeri kanlı ve ellerinde elektrikli bir testereyle yarı çıldırmış
olarak bulunup tutuklanıyor ve biri polis memuru toplam kırk
üç kişiyi hunharca öldürmek suçundan tutuklanıyor. Akli
dengesinin yerinde olmadığı saptanarak çok iyi korunan
ülkenin kuzey doğusundaki Sanitorium hastanesine
kapatılıyor. Warner suçsuz olduğunu tekrarlasa da buna
gerekli kanıtlar bulunmadığı için idama mahkum ediliyor.

Olaydan yedi ay sonra dosya tekrar açılıyor. Çünkü hastane binasını yıkarken bulunan kayıt cihazı incelemeye alınıyor ve yukarıdaki kayıt elde ediliyor. Fakat daha da önemlisi kaydın aslında sanılan yerde bitmediği on iki dakikalık bir boşluktan sonra yeni seslerin kaydedildiği anlaşıyor. Tutuklamanın gerçekleştiği ve kır iki cesedin çıkarıldığı odada birinin varlığı açıkça anlaşıyor. Sürünme sesleri alınıyor.

Şu ana kadar somut bir sonuca ulaşamadı. Ama iki gün önce Warner gözetim altında tutulduğu hastaneden kaçtı. Geride bıraktığı sadece duvara kendi kanıyla yazdığı yazı: 'Geri döneceğim!' Yetkililer halkın dikkatli olmasını tavsiye ediyorlar.

Not: Dört gün sonra Warner ağzı, yüzü ve üzeri kanla bulanmış olarak geri döndü hastaneye. Ağzından alınabilen tek şey, 'Onu ait olduğu yere geri yolladım,' oldu. Warner günlerini bir akıl hastanesinin bahçesinde bulunan bankta bir ileri bir geri sallanarak radyo dinleyerek geçiriyor.....

KAYIP

PEÇETE

YAZILARI*

* YALNIZCA YAZDIM, BUNDA BİR KASIT YOK!

7 CÜCELERE AĞIT -8'İNCİNİN SAYRILARIDIR

farmanO.T.'un anti-gerçel gücü, düzenli dozajlarda kullanılması halinde 7 saat/24 gün süren zom etkisi kritik deneylerle kanıtlanmıştır.

farmanO.T. .. düş hekimleri birliğinin onayı ve tavsiyesiyle.

Böyle talihsiz bir aşk-ı memnu ile irtibatlanmıştım alt dudağının sol köşesindeki uçuğa. yarımağız. ince fikrimden intiharlar geçiyordu. hepsi başka şekilde. sağınakta çirkinliğimi asıyordum. tevekkülle. güzel çocuklardı o.

bir köy vardı hani. uzak. ve o uzak köye yakın bir atlıkarınca. kimsesiz. gece gizlice beslerdik o boz tayları. sonra, emekli bir mevlevi kullanım hakkını kiralamıştı. bir gece onu da döner bulduk.**işte aşk oraya incekmış diyorlar !**

kuşlar vardı bir de. şu ağlamayanlarından. hayıflanma. bir gün sana da alabiliriz elbet. uzak değil dünler. öyle muhabbetle asma yüzünü. aya karşı. bırak gözlerindeki rimel aksın. öylece. tesadüfi. kollarıyla elmacık kemiklerini sardığı yerden karışsın geceye. kucaklasın tenini. hüznü. ağladığının resmidir. ve bu kez ayrı bir güzelsin. bu ölüm yakıştığından mıdır üzerime ?!

bir öteki gece, ben, şimdi adını hatırlayamadığım sorumsuz bir tekila kurdunun oluşturduğu hezeyan dalgaları nedeniyle -annem hala habersizdir- seni kustum yatağıma. tam yanıma. saçlarını yalnızlığımla ördüm. tırnaklarını yaşlarımla ojeledim. ve şöyle yazdım yüzüne:"**aşkımı**, dostluğumuzun bir anısı olarak sakla. seni sevmek... benim ödevimdi bu!.. "sığmadı. kısa tuttum." **ah!**" dedim sadece. yüzünü ah'ımla bezedim. sarıldım sana. sana uyudum.

duyuyor musun? gece uçurtmaları bunlar; bir çocuk ne vakit uçurtmasını kaptırsa rüzgara, işe bir gece perisi karışır. rüzgara galebe çalan peri, uçurtmaya özgürlüğünü geri verir. lakin, periye çoktan tutkun hale gelen uçurtma, aşkından o

diyardan o diyara savrulur durur. bulut çöllerinde aklını yitirir. peridir diye güneşe depreşir. kör olur. gecenin katranına bulanır. uçamaz. toprak sahip çıkar ona. kucağını açar cansız iskeletine. böyle bir anda, peri hicap duyar. ona kanat verir. tekrar uçabilsin diye. ama çoktan bir garip mahlukata dönüşmüştür artık uçurtma. kör, kara ve çirkin. yarasanın gece uçuşması bundandır işte. Baş aşağı durması, göğsü olan kırgınlığından ve yakınlığından toprağa. bir çocuğun penceresinden bak. göreceksin, inan, bir gece ansızın çıka gelen uçurtmayı. yıllar sonra sahibini ziyarete gelen.

ah! gecelerime tambur taksimleriyle boy veren naif gardiyan. zalimsin. zalim ve de kumral. getirme artık bana çakıl taşlarını. yıldızdır diye. söylenme mahcup. üç mum, söndürdüm, bu kez, unutulmuş yortuma. tekinsiz sulhuma bez bağladım. sonu ebruli. hep bir aşka çıkıyor ne vakit eğersem sensizliğimi.

anlattım sana. gece. sartre okuyan arkaik cellat. gece ve sen. aynı klostrofobik döngü için koşan eküriler. dört nala. çatlayın emi! üzerime koştuğunuz yeter. radyoda mayakovski'den türküler var. uykudan önce freud masalları. bugünkü hayatım; arkası yarın. gücenme sakın. profilden. çünkü seni en çok cephenden seviyorum. inisiyatifim o yönüne doğru. geceme terk'ini bırak. şahidim ay olsun. geceme ihanet'ini bırak. şahidim; ekimin kollarında can çekişen, yarasa yalnızlığımın müşteki körlüğü olsun.

KÖŞEBAŞI SALYANGOZU B.'NİN ÖZELEŞTİRİSİ

ödünç verdiğim suretimi, makyajını tazeleyen genç bir kızın elindeki çukur aynadan geri alıyorum. gözlerindeki sır döküldüğünden beri, gözlerinde gözlerimi, gözlerinde kendimi göremiyorum. dilindeki masalcı teyze öldüğünden beri sebepsiz, yüreğimdeki çocuklar sorguya çekiyorlar beynimdeki şüpheli eşgalleri. dar gelirli kişilikler yarım kağıt helvalarla dikiliyorlar kapıma. meraktan. helvalar ucuzluktan, bayat. ama taziyeler taze.

"nasıl oldu?"

"masal anlatmasını severdi. rol yapmayı da. elmalı şekerle ' uyuyan (?)' i taklit etti. uyuyor şimdi. ölümüne."

"vah vah! bir bilene öptürsek?"

"asla! buna izin vermem. kesin talimatı var sekizinci cücenin. hem söz verdi kendisi, kendi yazgısı üzerine ... son bir kez uyanacak tükürebilmem için diline. çünkü beni en çok lafzıyla incitti."

"ama sekizinci cüce diye bir şey yoktur!"

"biliyorum. lakin inanmak niyetindeyim."

işte böyle... benim sorunum bu. inanmak. idmanlıyım bu mevzuda. ve bu mevzuda üzerime tanımam. kaliteli bir yengeç ve kaliteli bir salağım. Bin ikinci geceye, kırk birinci haramiye müritim ben. tersine bir kanıt olmadıkça tüm masal kahramanlarının yeryüzüne inişine kesin gözüyle bakıyorum. bilmediğin diyarlarda dostlarım var. onlardan bilimsel gerçekler topluyorum onurlu aldanmalarıma.

aklımdan sızan bir düş korumasız dolaşıyor ar(k)asokaklarda. onu tanıyan yok. kimse imza istemiyor. tanıdık simalar görüyorum bileğime çizdiğim camekanlarda. bir alyuvar korosu oradan el sallıyor. hep bir ağızdan.

kusursuz bir cinayet gibi yatıyorsun şimdi bilinçaltımda. varlığım bu cinayetin ön soruşturması. yokluğunun ifadesi alınırken yarı açık gözlerin kekeliyor. çelişkili ifadeler veriyorlar yaşananlara dair. belli belirsiz bir suikast girişimi kurmuş bir nehir yatağını andıran mor altdudağındaki ince ama uzun kesiğin yaptığı çentik rolü. tarihinde bir ilki yaşıyor soğumuş ayak uçların. (vasiyetim var. yalanlarını oraya gömecekler. yıkamadan. yatırmadan musalla taşına. çünkü kimse 'iyi bilirdik' demiyor.) doğruluyorum. dudağımda parmak izlerin. (alınmış.) aldım. ayak parmaklarını öpmüşüm. ondan. eski bir hikayenin delili olarak. dudaklarında parmak izlerim yok. alınmış. alınmasın. küsmesin. yine öperler ve belki yine ölürler...

herkes bir garip bu günlerde; cüceler gökkuşağına kaçmış. Her biri ayrı bir renk. Cadı, rahibe olmuş. prens yıllık izinde, komşu krallıkta jigolo. (ama bu başka bir hikaye. bunu sonra konuşuruz.) kısaca, uykunu takan yok. benim dışında da olmadı sanırım. bildik bir sondan uzak bu masal. sonucu

sağlam bir zemine indirmek adına otomatik pilottan çıkıyorum. gövdem bu masalın tek kara kutusu. ve benden başka herkes kurtulmuş.

şimdi tüm olası S.O.S. mesajlarını biriktirip 'sos' oynuyorum kendimle. kuledeki şakacı iniş görevlisine, sana sesleniyorum; yeterince daire çizdim hayata. yakıtım henüz tükenmedi. yine de iniş izninin canı cehenneme. balıklara adayacağım kendimi. çünkü sen boğaza atılan atık bir varilsin. atılansın. çünkü ben boğazına atıl an'ım düğümlenen. katlanamadığın bir sisim. yalancı rotana görüş mesafenı sınıra indirgeyen. atılansın. atıl an'ım. katlanamadığın sisim. atlantisim. gizini çözemediğin. kasıklarında gömülen batık bir kıtayım işte. ama bilesin; yaşadığın her orgazmında, lanetli korsanların kol gezdiği tekinsiz 'okyanus' bedeninin dev 'tsunami' dalgalarıyla her sarsılışında ve kasılışında yani, her defasında tekrar göreüneceğim su yüzünde. şu(h) yüzünde.

*dün sabah, hayli kuvvetli bir kahvaltı sonrası, senden geriye kalan tırnaklarını yeterince çiğneyip yuttum. meseleyi hızlandırmak adına iki müşhili mideye indirdim. bir süre bekleyip üzerime düşeni yaptım. ama inan, bu kentin kanalizasyon şebekesine hiç güvenmiyorum. bir çukur yerine eymir gölüne de ulaşmış olabilirler. Üzgünüm(!)

S.t. M.A. Kİ KUTSANDIN

- Gerekirse azizlik müessesesini bertaraf ederim!

- Elbette Tanrım.

İfade ediyorum;

Zahiri bir görüntünün sağ kaburga kemiğinden halk edilmişim. Perspektifimde hamilime yazılmış bir yaşamak. Karşılıksız çıkan 29 yıllık çek. Siz 12'nizdeydiniz. Hatırlayınız! 'Babilin asma bahçelerinde' bir kız vardı. 12'sinde. Ve ötelerde 12 kollu bir şamdan sana sarılmıştı tüm kollarıyla. Gotik bir öykünün son çeyreğinde uyuyan sana. Yüzüne yansıyan İsa'nın 12 havarisi. Sarı kızıl öpüşmeler. Dudağında şarap kokusu. Paylaşılan ekmeğin kırıntılarından ise iz yok. Kutsal kasede tanımlanamayan ruj izi. 13. dudak izi. Hain sensin (mi) ! (?) Bir Romalı ayak ucunda bilinmeyen bir kan grubunun anonsunu yapıyor. Fısıldayarak. "Holy blood aranıyor! Kan vermek isteyenlerin acilen en yakın Kolezyuma gitmeleri önemle emrolunur! Hamilelik tercih nedenidir. Heil SEZAR'yan!"

Sonra uyandın. Başucundaki cenin nedensiz ağlıyordu. Sıkıca sarıldın. Sustu. İnce ve uzun parmaklarınla cenini yerine koydun. Fazla sıkı sarıldığından olsa gerek, cenin artık ağlamıyordu ama nefes de almıyordu. Aldırmadın. Ne de olsa sana kimse bu denli sıkı sarılmamıştı hiç. Elbette sevgililerin vardı. Ama senin sevgililerinin hep makas elli kolları olmuştu. Bahaneleriydi.

Aklına gelince bu, bir sigara yaktın. O vakit rujundaki dağınıklık ruhuna da sirayet etmişti ve bu da önemsizdi. Makas elli... Johnny Depp... dep dep depreşti hafızanda. Kaçınıcı baharı yaşıyordu o şimdi ? Sen, kaçınıcı ayrılık hazanını ? Pencerenden baktın. Mor bir kış vardı gözlerinin önünde. Yorgundu çamlar. Her dem yeşil kalmaya uğraşmaktan. Bir iğne aldın çamdan. Batırdın yüreğine. Kızıla bulandı göğsün, Krem rengi ipek geceliğin. Göbek deliğinde toplanan kanı önce ayak ucundaki Romalıya sundun. Ne de olsa mektupla yapılan başvurular hala geçerliliğini koruyordu. Romalıya göre sen, Kutsal Bakireydin. Yüreğinden akanların kalanıyla, batırıp divit gibi çam iğnesini göbek deliğine, isimler yazdın. Bir hattat marifetiyle. Güzel bir el yazın vardı. İsimler yazdın. Makas elli isimler... Johnny Depp yoktu. Yatağındaki kış kırmızıya boyandı. Her bir isimde başka ağladın. Salya sümük. İç çektin. Hakkını vererek. Ve hakkını vererek sarıldın her bir isme. İsimler can verdi. Ama içinde. Bir kez daha öldüler.

Akan makyajını sildin. Uzun saçlarınla. Ayaklarına kremler sürdün. Cenini öptün şefkatle. Sonra Romalıyı. Biraz ihtirasla. Ve uzun seviştin onunla. Sana sarılmayan tüm makas elli sevgililerinden intikamını böyle aldın.

Sabah ikiniz de uyanmadınız bir daha. Sen kan kaybından, sarıldığın Romalı nefessizlikten... Ölmüştünüz.

Yatağının altından gömülü 12 havari ceset çıkardılar. Elleri makas bağlanmış cesetler. Makas elli... Yazdığın isimlerle tek ortak yönleri bunlardı. 12 ceset, 12 isim ve hepsi makas elli. Hangisinin sana ihanet ettiği anlaşılamadı. Kadın

kalbini kıranın hangisi olduğu. Tek ip ucu Kutsal Kasedeki ruj iziydi. 13. dudak izi...

Film burada koptu. Makinist Haley Joel Osment çıktı. Ama Son'dan sonrası bilindi. Şöyleki;

Sen, anlatılan:Hala isimler yazıyordun ağladığın vakitler.

Romalı (Yardımcı erkek oyuncu):Seni gammazlamayı red ettiği için bir ortaçağ yamurunda çarmıha gerildi.

Cenin (Figüran1):Hakkında takipsizlik kararı çıktı. Özel bir rahimde şekillenmekle meşgul.

12 ceset (Figüran2...13):Tekrar gün yüzüne çıkmanın coşkusu ve aralarından birinin yaptığı yanlış bir öneriyle birbirlerine sarıldılar. Makas ellerini düşünmeden. Şimdi 12'si de bitkisel hayatta. Aralarındaki hain hala bulunamadı.

Ruj izi, 13. dudak izi (Yardımcı kadın oyuncu):Ortadan kayboldu. Holy Grail adıyla tanınıp aranıyor.

Ben, anlatıcı (Esasoğlan):Aslında Romalıyla aynı kişi. Cebinden ruj çıktı. Hala çarmıha gerili.

REST !

... ya ben, ömrümü ömrünün üzerine koyup: "pişti!"
diyeceğim. ya da sen, talihsizlikler neticesinde biriktirdiğin
gözyaşlarını hiyerarşik dizilişlerine göre önüme serip: "floş
rua!" diye haykıracaksın. çünkü bu gece aşkın bütün
hallerinde 'sanzatu' var...

(

kalamiti ceyn ve tayfasına ithafen yazılmıştır. kumar
masasında bıraktığınız sevgililerinizle ilgisizdir. ben yıllardır
namluyu kalbime doğrultup yalnızca rus ruleti oynarım. sol
kapakçığıma yerleşik eski bir hatıranın maça kızıyla.

!!!)

“ACELE ETME PAPAZ EFENDİ !” -REPLİKTİR

Hala güzelsiniz matmazel.

- Saçmalamayınız lütfen. 69'undayım.

- İyi ya. 69'unuzdaki gibi güzelsiniz işte.

Yıl 1999, Karlofça antlaşmasının 300. yılı. Yıl 1999, ayrılığımızın 3. ayı taz(iy)eleniyor kalbimde bir yerde. Tarih tekerrürden ibarettir. Anlaşarak ayrıldık. Tıpkı sevişerek birleştiğimiz gibi. Bak bu cümlede çok şey gizli. Anlam daralması yok. Daralmayasın yani. Ne demiştim?..

Hah!..evet. Ayrılığımız diyordum, anlaşmayla oldu. Mal bölüşümü ve diğer hukuki ve bürokratik meseleler üzerinde sorun çıkmadı. Zaten evli de değildik. Neydik? Onu da bilemedik. Kurulduk, Genişledik, Yükseldik, Durakladık ve Parçalandık. Devlet-i Ali Aşk'ımız tarih sayfasında yerini çoktan almıştı sana göre. Oysa bir zamanlar koridorlarında neşe ve itibarla, yalın tanrıça ayaklarıyla, bir ceylan zerafetiyle seken sen, Sultanı olduğun tüm sarayları yıktın da gittin.Şimdi başka monarşilerin zemininde sek sek oynuyorsundur, kimbilir.

Bir harabeydim. Tüm mantık birimlerini göreve çağırdım. Referanduma gittim. (Döneceğim!) Sandıktan tavşan çıktı. Beraberinde solo şarkılar ve niyetler. Birini çektim. İmzaladım. Bu sayede gönül meclisimdeki ilk hükümet de kurulmuş oldu. Beynim muhalif kanadı oluşturmakta. Kalbimse bir önceki (olmayan) hükümete atıfla ; " Biz enkaz

devraldık!" demekte.

Tarih tekerrürden ibarettir. Tarih 1699. Osmanlı, Karlofça Antlaşması'yla ilk toprak kaybını yaşar. Yıl 1999, ben Acımasızca Antlaşması'yla yüreğimde ilk toprak kaybını yaşarım. Yarım yürek kalırım uzun aylar boyunca.

Şimdi iyiyim. Nazist etkilerin silindi. Ari duygular oluşturmak adına yüreğimin Getto'larına sürdüğün hisler özgür. Katlettiklerin ise.. - bi' saniye-... "Anne!! Ex(-ik) girlfriend'imın bana hediye ettiği sabunları nereye koydun, bulamıyorum?!"

Günler böyle akıp geçti işte.Şimdi iyiyim.S (eni)S (eviyorum)Subaylarından haber yok. Diktatörlüğün sona erdi. Sevme ve sevilme hakkımı tekrar elde ettim. Yaşasın Demokrasi!!!

telkin I.

zencefilim. zenci filim. sözlerinde leylak var. en çok bu halini seviyorum. ölümlü. bozduman. ar(k)a sokaklarında Görünmez Adamlar saklambaç oynar. wells sobelenir. hep. o hep ebe.

KATİL PAMUK PRENSESLER

önce kadınlar ve çocuklar!.. önce kadınlar ve çocukları kurtaralım! filikalar yetersiz kalırsa yanımda yeterince mektup var.sanayazıpsanayollayamadığım mektuplar. tükenirse filikalar mektupları kullanalım. ve kalanları kağıttan gemilere bindirip kurtaralım. belki geride kurtarabileceğimiz sevgiler, hasretler ve umutlar olabilir. kırgınlıklarımı kurtarabiliriz örneğin.

güzel başlayan bir yolculuktan aslında. içimdeki hiç bir organ bu büyük 'aşk' gemisinin batacağına ihtimal vermiyordu. özellikle kalbim. ona göre asrın en sağlam aşkıydı. dev gibiydi. hiç bir kol bu büyüklüğü, bu sevginin kocamanlığını gösteremezdi. 'beni ne kadar seviyorsun?' dendiğinde, 'işte bu kadar' diyemezdi. kollar kopardı. yine de beynimin gri tarafları biraz endişeliydi bu geminin geleceği konusunda. güvenlik önlemlerine yeterli hassasiyetin verilmediğinden dem vuruyordu bazı hücreler. bazılarıysa, geçmiş deniz kazaları(n,m)ı tozlu raflardan indirip, değil önlem artırmak, bu gemiye binilmesini bile bir facia olarak lanse ediyordu.

ama zaten bu kendini koruma iç güdüsü değil miydi aşkı biraz da ekşiten?! ve ben buruk hiç bir şeyi sevmezdim. aşktaki bu tat boyuyordu beni. turnusolkağıdı misali. kimyam bozuluyordu. ve hiç bir reklam, kullanılması gereken ideal aşkın PH'ından söz etmiyordu. yine de meseleyi POH POH'layanlar vardı. bazı uydu yayınlarının aşk ortamının asit-baz dengesiyle ilgili şifreli radyo yayınları yaptığını belgeleyen bir şey de yoktu elimde. Tv ve radyonun geleceği konusunda karamsardım. ebeveynlerin yaptıkları uyarılar dikkate alınmalıydı; - Uzaktan izle aşkı. (G)özün bozulur... doğruymuş. şimdi radyoyu bile uzaktan dinliyorum.

dev gibiydi bu aşk gemisi. yapımı uzun gecelerimi almıştı. platonik iskeletin üzerine inşa edilmiş koca bir duygu kompleksi. bedeller ödenmişti elbet. yapımında görev alan nice gözyaşı, gözferi, sülpir, nikotin-kafein ikilisi ve junk etkisi kaybedilmiş/feda edilmişti. ama (benden) geriye kalanlar geminin bir gün suya indirileceği konusunda asla ümitlerini yitirmediler.

ve bir gün o an da gelmişti işte. hayır, elbette sen yoktun orada. haberin de yoktu. coşkulu bir kalabalık da yoktu zaten. sadece ben vardık. ben ve benden geriye kalanlar vardım. gövdesinde, uzun gecelerin hatırası gözyaşı kavanozunu kırdığım gemi ağır ağır ve ihtişamla denize yüz sürerken, köpüklerle tanışan gözyaşlarım uzun soluklu bir birlikteliğin de habercisi gibiydiler. yanılmamıştım nitekim. çok sonraları, Büyük Hayat Ummanı'nın ortasındaiken haber aldım ki, bu birliktelikten dünya tatlısı yakamozları olmuş. bilhassa geceleri çıkıp güverteye, yıldızlara baktığımda onları düşünürdüm. geçtiğim denizlerden hiç yakamoz olmazdı, hayret!

işte yüzüyordu. uzun ağlama seansları, kıvranmalar, sahte anı sendromları sonuç vermişti. bu 'aşk' yüzüyordu. ihtişamla. mağrur. yolcular da, müretebat da seçkindi. seçilmişlerdi. gerçekleşecek bu önemli yolculuk için en uygunlarıydı. sen ve ben vardık bir de. demeyi isterdim. ama ben ve tahayyülün vardık. vardık... vardım... seninle varabileceğim(iz) en son nokta buydu. çünkü. gerçek buydu. seni sadece tahayyül edebiliyordum. ama rotamız 'gerçekliğimiz'di. bu yolculuk başka ne için yapılabilirdi ki zaten?!

ilk miller hayaline attığım ürkek bakmaklarla geçti. güverteden aşağı ilk kustuğumda - ve müteakip zamanlarda- beni tutanın deniz değil de sevdan olduğunu gemidekilere anlatmama gerek yoktu. biliyorlardı. bir sen bilmiyordun. olsundu. oldu. sen tüm kabahati denize yüklemiştin. neden? ya south park?! ben de en az ordaki çocuk kadar hassastım. naiftim. sevdan tutuyordu beni. sımsıkı.

karasularımdan ayrılalı aylar geçmişti. dedim ya, uzun ve güç bir yolculuktuk bu. hayat adlı bu okyanus iyice hırçınlaşmıştı. hoş sen de pek yardımcı olmuyordun. içimde bulduğum dalgalı duruma. telsiz sinyalinin de bozulması bulduğumuz dalgalı durumdan sabit kura geçmemiz için gerekli çıpa hakkındaki bilgileri edinebileceğimiz son ümidi de yok etmişti. gemi zor durumdaydı. 'aşk' yalpalıyordu. gönderdiğim dilek kuşları geri gelmiyordu. başka bir yöne doğru göçüyorlardı. bizim bilmediğimiz. mp3 çalarda hediye ettiğin cd çalışıyordu. tıkalıydı kulaklarım. balmumuyla. bu sesler, sirenler beni yolumdan çeviremezdi. istediğim penelope'ydi. sense örmeyi çoktan bırakmıştın halbuki.

sonunda kaptan rotayı değiştirmeyi salık verdi.kabuletmedim. 'uygun bir yıldılda incek var' dedim. sanırım, kendisini astrolog sandığımı sandı. ya da kaptan kirk. dinlemedi. gelelim gerçeğe! herkes eisberg der ama asıl sebep sendin. bu koca sevdayı batıran gercek neden.

önce kadınlar ve çocuklar..! filikalar yetmezse kağıttan gemiler yapıp bunları kullanalım. yanımda yeterince mektup var! sana yazıp, sana veremediğim/yollayamadığım mektuplar. hassasiyetle yazılmış, marifetle katlanıp, özenle ıslatılan zarflara konmuşlardı. o kağıt filikalara konulup kurtarılacak mutlaka birşeyler vardır. ümitvarım.

su alıyoruz. su alıyorum. anlıyor musun? diet programları günde 2 lt suyun sağlıklı olduğunu önerir. ama bu kadar deniz suyu sence de biraz fazla değil mi? alveollarıma da dolacak su birazdan. muhtemelen öleceğim. bir üçüncü sayfa haberi bile olmayacağım, mümkündür. ama senin kurtulman lazım. tahayyülün bile olsa kurtulmalı. Hayat Ummanı'ndan bir kara parçasına ulaşmalı. dibe dalıyorum şimdi. mümkün olduğunca çabuk su yutmak, çabuk boğulmak için. takriben bir kaç dakika sonra,sudanşışen bedenim, su yüzüne çıkar. o vakit vücudumu, bu batıktan arta kalan bir moloz gibi kullanarak su üstünde kal. karaya çık. bu facianın tek canlı şahidi kal. ve unutma. önce kadınlar ve çocuklar!.. çünkü 'aşk' senin adındı. Titanic'se benim!

yalnızlığıma bir ödün veremez misinİZ? öyle yalnız ki..

L.

Zorbela bir sarhoşluktu bu. Hayat arasında verdiğim uzun molada içtiğim... Fincanları yarım dolduruyorum. Aynı kadehe geri dönme ihtimalinden feragat etmemek gerek. Canhıraş silüetler doldurur mabedimizi. Aşk'a tapınan nimçehre kurbanlardık biz. Şekillenemeden yarım kalan.

Tarifsiz Acılar Loncası'nda toplanıp siyanür taveleriyle baktığımız ümitsiz Tarot depreşimleri. The Chariot, temperance, the fool.... Literatürün dibine vurduğumuz anlar. Sözle değil kafamızdaki dumanla sözleşirdik. Sandal kokulu tütsünün göğümüze bıraktığı brahma şekilleriyle.

Şimdi sen, Kurt Cobain öldü mü sanıyorsun?! Güldürme beni. Göremiyor musun? Ruhu çarmıha gerilmeden önce çoktan yükseltilmişti bedeni. Öz'e doğru. Yerine kendisiyle tıpatıp örtüşen bir Halet-i Ruhiye bıraktı oysa! Alelacele. Eh ...haliyle dağınıktı adam. Biraz da buğulu. Ama şşşşt...! Kimse farkında değil.

Adına Golden Shut derler, bir diyar-ı latif varmış. Adı zikrolunan o kıylarda gezinirken karşılaşmışlar. Bizimkisi hafif meşrep. Uysal bir beraberlikmiş onlarınkisi. Veee... o yevm'il kebir gelip çatmış. Uluorta. Yaşam şeridinden yapılan ani sağlama. Güvenlik şeridini pas geçiş. İlk spazmı geçiş zamanı 5 saniye 64. asrın en zorlu ikinci zamanı. İlki

Elvis’e ait. 80 dozda devr-i alem. Sonuç:

“Siz... Az önce yaşam sınırını ihlal ettiniz. Hayat ruhsatınıza el koymak durmundayız. Süresiz.”

“Tekamüle giden yolda depresif tüm denemeler mübahtır. Bırakınız ulaşayım.”

“Ya diğerleri?”

“Her şey şunda gizli. Atıfta bulunduğum ezgisel Rit!”

“Smells like a teen spirit?”

“Şerhinizi koyunuz.”

Anlamanızı istiyorum; ‘Yaşamak istemem aranızda.’*

* Hayata Samsun’da gözlerini açan ve kulis ile sahne arasındaki o kısa yolda, uzun ve dönülmez bir yolculuğun kararını veren Yavuz Çetin’e

SENSETİVE BOY’’S LAMENT

bak. ajan smith dövmüşten beter ettin beni. oysa, atılan'a binip kendimi skati'ye odana ışınlatıracaktım. kaptanın seyir defteri'ni ezberlettin. ceza diye. geçirdim. senikabuledecek bir galaksi vardır elbet.

bütün bunlara tahammülün yok mu yoksa? hım? öyleyse alenen dişlerimi kürdanlasam? midene batan iğnelerle petrol arasam tenimde? derin dalışlar yapsam aortuma? kanasam örneğin? (hani sen çok seversin). o zaman, o zaman çeker misin vezirini kareli defterimden. zira çok önemli bir cebirsel problemin tam ortasındayım. seni öldürmeyi problem ediniyorum. ama her salak matematikçi gibi, olası problem mahaline geri dönüyorum. açmazdayım. meşhur bir gambitim. gamlıyım. bitliyim. bitim. BİTTİM! tükendim. çataldayım. rok'a müsait değil krallığımdaki kaleler. anla artık! ama rokayı severim bak. şiirlerini de (!). (yalaan :))

dün gece şiirlerinden biri koynumdaydı. balon patlattık sabaha kadar. edip cansever takıldık. edip cansever'in şu mısrasını düstur edindik; "**kimse kimsenin olmasın!**" sabaha çıktık. pak şekilde. birbirimizin düşüne işedik. fosforlarımızı bıraktık birbirimize. yol, iz olsun diye geri dönüşlerimize (!) 3 şişerosadevirdik. 4' üncüsüne ramak bıraktık. (sen iki tane de çam devirdin sevgime yönelik. onları saymıyorum. ama biriktiriyorum. trans gecelerinde kara deliklerden geçmeden önce sarıp ot niyetine içmek amacındayım. uzay yeterince büyük bir çöplük.) kusmadık. susmadık. zırladık. bunları hep o şiirinle yaptım.

B. şöyle sordu: "hep acı mı çekmelisin?" ben de: "sanırım evet." demiştim. başka yasal gerçeğim yok çünkü. yasalarda bir boşluk bulup acı veren tüm gerçeklere karşı örgütlenmeyi

teklif etti. (mümkün müdür?)

misal: captain black'im ilen halkalar yapsam telaşla. içlerinden tüm sirk hayvanlarını geçirsem.? oyuncaklarımaHesseokutsam. bu sayede onlara erken ğretsem ağlamayı? ağlamak demişken... beni huşu içinde ağlatan sabah ezanının sahibi müezzini, o giz adamını, odama buyur etsem? haggard, after forever dinletsem ona? anarşizm üzerine konuşşak, biraz da nihilizmden ? ona çevirdiğim son filmimden bahsetsem - adı:**karma megalomanik depresyon ya da delikanlı bir ... ?... mevzuunda deneme - repliklerini onun kulağına fısıldasam, ben de onu ağlatsam? kedim çakıl'la mutfakta randevulaşsam? bana çok gizli bir teoriden bahsetse. 10' uncu canından dem vursa. (aslında tüm kediler ölümsüzdür. 9 can insanların tek basamak saplantısından ibaret bir şehir efsanesidir. kedim çakıl kaosun temsilcisidir. kaos kapalı sistemin kankisidir. ve kapalı sistemde entropi sonsuza gider. Ölüm entropiyle koşuttur.) işte o zaman dşmdeki mitolojik atlara, mor unicorn'lara 'kış' demeyi bırakır mıydın? eabil suresinden getirdiğin ebrehe'nin bozguna uğramış yenik fillerini bencil açılışlarına alet etmekten vazgeçer miydın? Çünkü açılışlarda kırmızı kurdele önemli bir mittir. ve bu şovun sunucusu kermittir. olmalıdır. Çünkü foczie intihar etmiştir. 5 kutu fitil kullanmıştır. yutan eleman olmuştur. komik elemandı. intiharı da traji-komik olmuştur.**

bana 'şah' ekmişsindir. şahıma silah ekmişsindir. silahlar konuşmuştur. pat a pat a pat a! PAT! berabere. oyun bitmiştir.

UNDENİED

ezberimdeki victoria dönemi hayalet isimleriyle yürüyorum yolda. o biçim bir gecede. bu kez, güzergah olarak ortadaki kesik beyaz şeritleri seçtim. natürmord bir çalışmanın tam ortasındaydı ay. usulca yürüyordum. ellerimin üzerinde. gelecek olan kuşluk vaktini ürkütmemek adına. hayat ve aşk çizgilerim kanıyordu. olumsuz bir iz bırakıyordum peşimdekilere. peşimdeydiler. ikimiz de biliyorduk bunu. el ayalarımından tanıyıp izimi sürüyorlardı. bir desanaağlarken arkamda bıraktığım gözyaşlarımdan. el üzerinde yürümek ağrıma gitmişti. hayatı böyle göğüslememiştim oysa. böyle tepe takla. ama devam etmeliydim. (et-memeli miydim yoksa?.. hayır ..hayır...memeli olduğum gerçeği su götürmez. ama devam etmek istiyorum.) el ayalarım kanıyor. ve peşimdeler. beni eksik faktörümünden* tanıyorlar. peşimdekiler hemofili çetesi! durdum. ayaklarımla çekmeye çalıştığım oto stopa hiç bir motorlu taşıt aldırış etmedi. yardıma yetişen bir tornet oldu. sahibi 6 yaşındaki ben. bu da teorimi doğruluyordu;eğerelleriniz üzerinde, yaşam yolunda sürekli batıya yürürseniz. sonuçta daha önceki yol ayrımlarınızdan tekrar geçersiniz. a priority: 'hayat yuvarlaktır!' ama hatırlarsan bunu daha öncesanaıspat etmiştim. beni kifayetsiz bırakmadan az önce. neyse... torneti çocukluğuma geri gönderdim. böyle elleri üzerinde de mutluydum ben.

peşimdeler. ağzımda bir ustura. oramı buramı çiziyorum. beni taşıyan kollarıma göbek adını yazıyorum örneğin. sahi var mıydı bir göbek adın? (vardı vardı). her neyse...

asılsız bir ihbarım sevgilim. ve peşimdeler. eşgalini yazıyorum sanskritçe. aşağıdan yukarı, sağdan sola. çengelsiz bir bulmaca bırakıyorum peşimdekilere ters yüz. ve ekliyorum altına; "... iş bu intihar tarafımdan düzenlenip imza altına alınmıştır. yaşamımdan kimse sorumlu değildir. acılarımdan o, aptallığımdan ben, ölümümünden tüm evren."

ölümde olduğun süre boyunca bütün sirklerden uzak dur sevgilim. anlamayabilirler. seni bir pitonun yüzündeki hüznü sanabilirler. ya da, daha da kötüsü, bir palyaçonun öykünmesini ağlatmaya hasret yazgısına.

mezarına mektup gönderiyorum. içinde, sisli bir akşam üstü, avuçlarında yarım yalnızlığını sımsıkı tutan, sımsıkı gözlerini yumup, düşlerinde kendisine şekilsiz hasretler sunan canavarları görmeden sana,o denize uzak tutukluluğunda, yakamoza özlemlili haliyle muhterem ağlayan mor saçlı deniz kızına kavuşmayı görev edinmiş, dilsiz bir çocuğun ergenlik sonrası 29 yaş haliyle, kendisini gabriel sanan şizofren kedisinin yaptığı tirad'tan örnekler var.

döneceğim ki toprağına düşen ilk hazan yağmurlarıyla da gelmezsem eğer, mektubu çoğalt. lodosa adımı ver. o ne yapacağını bilir. ülkenin dört bir yanındaki sahne organlarında bu mektup sahnelenecektir. 'testesteron prologları' adıyla. merak etme. bu ad sadece bir şaşırtmaca. sahte bir rucu. bu mektubun suflörü olmayacak. çocuk ölümleri doğaçlama oynanır bebeğim. biçareliğin repliği

yoktur çünkü. çünkü masumiyetin ırzına geçen bu zavallı
güruh, senin kelimelerinin koynuna sığınmış günahsız sabiye
dokunamayacaktır. sen kalemini ferah tut!

peşimdeler. yaldızlı bir tahakküm getiriyorlar bana. hiç
sevmiyorum. peşimizdeler. cebimde seni gömdüğüm yerin
tam koordinatları mevcut. peşimizdekiler necrofilî çetesi!
ama beni yakalayamayacaklar. izin vermem buna. onlara
ancak kül olmuş koordinatlarla birlikte ateşe verdiğim
gövdemi bırakırım

mezarına mektup gönderiyorum. onu iyi sakla. mezarına
tükürmüyorum. beni iyi anla. vian değilim! viran'ım sadece.
ben sadece... 'bir gün eline, ustura ağızlarda ıslanmış allı
pullu mektuplar geçerse, o zaman bil ki sevgilim, ben elleri
üzerinde yürüyen bir soytarıdan başka bir şey değilim!'

imza: the last soytarı

***Hemofili**

*Geçmişte bazıkralliyet ailelerinde de görüldüğü için iyi
tanınan hemofili, kanın pıhtılaşmadığı ve kanamanın tıbbi
müdahale olmaksızın durdurulamadığı kalıtsal bir hastalıktır.
Hemofili, neredeyse yalnızca erkekleri etkileyen, kanın
pıhtılaşması için gerekli faktörlerden birisinin eksik olduğu ,
kalıtsal bir hastalıktır. Sonuç olarak hafif bir yaralanmada ya
da ortada görünür bir neden yokken olan iç kanamada
kanama durmaz.*

Nedenleri

Hemofili "**8. faktör**" olarak adlandırılan kan pıhtılaşdırma
faktörünü içerendişi cinsiyet kromozomu olan X

*kromozomunda bulunan anormal bir gene (gensel fiziksel varlığımızı oluşturan bilgileri taşırlar) bağlıdır. Kan pıhtılaşması, zincirleme bir olay yardımıyla oluşan, karmaşık bir kimyasal tepkime dizisidir. Tepkime, kandaki "**Hageman faktörü**" diye adlandırılan 12. faktörle başlamaktadır. 12. faktör 11.'yi harekete geçirmekte sonra 10.'dan 1.'ye kadar süren bir dizi tepkime oluşmaktadır. Pıhtılaşma sürecindeki son aşama protrombin'in (bir enzim) fibrinojenle (bir protein), yani 1. faktörle, fibrin oluşturmak için tepkimeye girmesidir. Bu, yara yüzeyinde jel halinde bir tabaka oluşturur. Zincirdeki her faktör belirli bir kromozom üstündeki özel bir gen tarafından belirlenir ve o yüzden o gen bulunmadığında tepkime uygun biçimde gerçekleşmeyeceğinden pıhtılaşma olmaz.*

“nüfus cüzdanımı rehin bırakıp kabuk alıyorum
yaralarımıza.”

telkin II.

doğru söyleyenin dokuz köyden kovulduğu bir metropolde
yaşadım hep. oysa asıl gerçek; dokuzunda da düzöldüğü
yönündeydi doğrucunun.

ATILGAN

- adamım

d.'ye ve bu gezegenin kederli mürettebatına

yanılıyorz!

batmıyoruz. savruluyoruz. farklı bir uzayın koordinatları arasında gidip geliyoruz. yıldız dediğimiz ve aslında karanlıktan korkan çocukmeleklerin açık bıraktıkları istasyon ışıkları arasında. kurtulmaya yönelik tüm planları unut. mağrur dur. sen bu geminin genç ama dirayetli tek mürettebatı, tek kaptanısın çünkü. tüm sistemleri kapa. malfunction! hayatın çalışma sistemi bu. anlıyor musun?!

baştan hatalı üretim bu mal, bu yaşam. arama, kullanma kılavuzu diye bir halt yok. daha da komiği gövdeni iade edemesin. garantisi yok. tükettiğin hayatın tüketici haklarını koruyan bir merci de yok. yokluğun ve boşluğun tadını çıkar. koruma kalkanlarını indir ömrünün. bırak herşey bir anda olsun ve bitsin. gövdelerimiz asırların yıldız tozlarıyla kaplıyken biz, çekimine kapılacağımız ve üzerinde hayat formlarına rastlanabilecek bir atıl gezgene elbette ineceğiz. elbette bizden haberdar olacaklar. ama bu gemiye ait seyir defterini dahi bulacak olanlar böceklerden başkası olmayacak! farklı bir gezegenin unutulmuş bir coğrafyasına düşen dünyadışı yaratıklar olarak anılacağız. nefes alamıyorsun değil mi? çünkü biz, bu dünyanın atmosferine ait olmadık hiç. creep şarkısının bizler için yazıldığını düşündük şüphesiz.

dur!

intihar anlamsız. söz verdi kainat. bize, bizden başka yanlış yapmayacak. and verdi ölüm. taziye defterimize radiohead temalı bir not yazacak. acılarımızı ve ağlamalarımızı öznesiz bırakacak! and verdi ölüm buna. and... verdi. and... and justice for all!

alelade bir gök cismi olmayan ve üzerinde oksijen kalantek gezegen

nolansen,keşfinyakındır.bunainan.vekalbiniuzayıntoplanacakt
ekdeğerliörneğiolarakelindesıkısıkiyatut!

insanlıkondançokşeyöğrenecek!

2327, ay

üssü alfa, 2:49 (güneş saatiyle)

telkin III.

hiç bir enerji türü öldüremez seni. bu imkansız. gizli formül
yaşlı bir erenin arasında saklı.

PENALTI !!!

gelip topsuz alanda, hayat saham içerisinde kendisini yere bırakan yalnızlık, lehine düdük çalan hakem sayesinde bu maçta bir gol daha attı bana. bunun tek nedeni; yalnızlığın da hüznün, ihanet ve aşk gibi yaşam liginin dört büyükleri arasında yer alması mı? dünya, aleyhime kararlar vermeye devam edecek mi? öyleyse merkez hakem kurulu'na, kainat'a seslenebilir miyim: "bu hayatta şike var!"

bunca emek, bunca çaba, bunca mücadele hep boşa mı?

futbol federasyonu başkanına, tanrı'ya sesleniyorum: artık yorulдум. ne fikstür benden yana, ne de bu kaygan zemin. çıktığım ve çıkacağım tüm hayatlarda hükmen mağlûbiyetim ilan edilmiş zaten. azlimi istiyorum tüm yaşam liglerinden. küme düşürün beni. hatta dile düşürün. fark etmez. 13 temmuz 1974. doğdum. o an hayatın normal süresi berabere bitmişti. şimdi uzatmaların yirmi dokuzuncu senesi. ve ben gümüş golü bulacağıma elbette inanıyorum.

şık olacak jübilem.

"nasıl bilirdiniz?" diye sorulduğunda, tribünlerdeki bir avuç taraftar cemaatim, en sevdiğim iki renkle hitap edip bana, "siyah mavi, rahat uyu bedi!" diye cevap verecek belki bilinmez ama tabutum, hayat denen maça başladığım yere; o santra çizgisine tekrar geri konulacak bu kesin. bu hayata başladığım yerdir çünkü hayatla ölüm arasındaki o ince çizgi. kurayı kazanan yalnızlık top seçimini yaptı ve bana saha seçmek düştü. hava ve zemin yaşam için na- müsait.

şık olacak jübilem. kediler saygı duruşunda bulunacak.**solak** kulüp mezarlığına gömülmeden önce ben, cenazemde meksika dalgası yapacak bütün melekler. hayatının ilk ve tek kafa topuna yükselecek ruhum, çok yükseklerde bir yerde.

ve yalnızlıklar bazı hayatlara penaltı çekmeye devam edecek!

telkin IV.

şimdi herkes en müstesna tarafına ağlasın... bedeninin. bir gülle sıvazlasın koltuk altlarındaki böcekleri. bırakalım böcek tacirleri çiçek aromalı filitler koklasın. dem akşamlarında. herkesin bir düşü vardı o zamanlar. henüz yüreklerine düşmemiş cemreye yönelik; ilk cemre alına düşerdi, soğuk ter. ikincisi göze, ılık bakış. Üçüncüsü yüreğe; “ne yanar kimse bana, ateş-i dilden özge.”

KEDİİİ !!!

büyük bir kumpasın içindeyim ve bu beni hiç rahatsız etmiyor.

(biraz daha mayonez lütfen!)

fi tarihinde kendisine gösterilen kapalı bir avuçta kuşların

hüküm sürdüğü bir 'ayrı yer' planetinin bulunduğu hususunda derin şüphelere gark edilmiş ve kandırılmış bir çocuğun, postmodern ama biraz da muhafazakar ve idealist devam bölümünü canlandıran ben, matraktır ki, hala büyük bir özveriyle tüm kuşların kafeslerde ve hatta göklerde ve ağaç dallarında değil, kesin ve kesin olarak avuçlarda yaşamaları gerektiği karşı savını şiddetle benimsiyor, savunuyor, bu konuda ağır kayıplar veriyorum. bana gülenlere de terbiyemin uzayında koordinatlarımın bana izin verdiği ölçüde bir, iki hatta ve hatta beş dakikaya kadar çıkabilen saygı duruşlarında bulunuyorum. çünkü; kaderin avuçlardan okunabileceğine daha kendi tarihinin ilk anlarında inanmış olan insanoğlu, avuçtaki kuş gerçeğini yadsıyorsa zaten ölü demektir! daha doğduğunda çekilen kordon bağı, aslında, şimdiki an'da gerçekleşen ama ilk tohumunun atıldığı rahimde çoktan şekillenmiş - kendisinden bile önce-kaderinin bir ön törensel eylemi olarak, gönderde yarıya indirilen bayrağın ipidir.

(sanırım bu mayonez bitmiş!)

evet kedileri, elimin tersiyle seviyorum. bu şahane dört ayaklıların avuç içlerine tünemiş serçe, bıldırcın ve içlerinde nesli tükenmeye bile yüz tutmuş daha nice türlere verebileceği olası zararlara karşı tedirginim. besin zincirini göz ardı etmiyorum. bu varoluşsal bir gereksinim ve biyolojik bir gerçektir. telafisi yoktur. kurnazca işlenmiş ve en ince ayrıntısına kadar planlanmış, failinin bir kedi olduğu hiç ama

hiç bir zaman kanıtlanamamış -ama gerçeğin de bu olduğu su götürmeyen - şüpheli tüm kuş cinayetlerinin ardında kim vardır? şu anda, belki de, kucağınızda, karyolanızın yastıklı yumuşak bir köşesinde ya da bende olduğu gibi ayak ucunuzda Sfenks pozisyonunda oturup mırıldayan kediniz mi? yoksa, kedilerin avuç içleriyle sevilmemesi, okşanmaması gerektiği gerçeğine, aydınlığına ulaşamamış, hatta daha da kötüsü bu gerçeği bildiği halde bunu reddetmiş, kendi matrixinin satır ve sütunları arasında bir başka cypher'ı oynayarak 'ignorence is bliss' demeyi büyük bir özgürlük hazzı, büyük bir kurtuluş yetisi sanan saygıdeğer sizler mi? eğer öyleyse sizi yanmaya davet ediyorum. lütfen girişte zebanilere zorluk çıkarmayınız. siz de tabi. evet, siz, son sevgilim! sizden de bahsediyorum. elbette size sevgilim demeyebilirim ama bu, siz girişten geçerken dedektörün alarm verdiği gerçeğini değiştirmez. rica etsem herkes gibi metal eşyalarınızı girişteki görevli zebaniye teslim eder misiniz?! efendim? alarm hala mı çalışıyor. eh, tabii çalar, tüm metal eşyalarınızı teslim etmenizi söylemiştim. buna kalbiniz de dahil.

(mayonezin bulunması konusunda herhangi bir dirençle karşılaşmak istemiyorum!).

ne vakit heyecandan avuçlarım terlese, avucumdaki kuşların bu fizyolojik durum karşısında ağlayarak beni sakinleştirmeyi istedikleri için avucumun ıslandığını düşünürüm. sık terler avuçlarım. kuşlar sık ağlar. inanın. parmaklar güzel dallardır.

el ayası şık bir vadi. her kış göçmen kuşlar, parmaklardan avuçlara göçeder. kati bir arzuyla sarıldım bu gerçeğe. ılık rüzgarlar salarım avucumdaki vadiye hohlayarak. ki, çocukkuşlar hasret çekmesin daha ilk günlerinde hayatın sıcak temaslarına. parmak uçlarım donar. dallar yapraklarını terk etmiş, kuşlar dalları terk etmiş, sevgilim beni terk etmiştir çünkü. o da biraz yaprak, biraz kedidir aslında. kedilerin nankör olmadığına ettiğim bağlılık yeminine kıvançla sahip çıkıyorum hala. bulutlu geceleri dert ediniyorum şu aralar. geceleri yıldızların görünmemesini dert ediniyorum. yoksa sevgilimin geri dönmemesi, dönüş yolunu bulamaması başka nasıl açıklanabilir ki?! yine de içimde kırıntı dahilinde şüpheler kol gezinmiyor değil. bu nedenle kedim çakıl'lı bu zamanlarda dört gözle bekliyorum, kendisini bıraktığım o uzak ve meskün mahalden dönmesini. kapım çaldığında heyecanlanmıyorum. hayır. gelen çakıl olsa pencereye gelir. tıpkı olmayan sevgilim gibi. çünkü sevgilim, adı pencerenin buğusuna tırmalayarak çiziktirilmiş bir kedi adıdır sadece. hepsi bu!

benbirkediyim.
birinsankızsevdim.
çizgibilmanılarımısansürlergibimakasladıhayatbıyıklarımı
dengemiyyitirdim.

telkin V.

zalimce tekrarlıyordun aklındaki kuş seslerini. Sen azılı bir zoologsun, içimdeki hayvanı zehirleyen.

NAR-SİS(T)

asırlardır suya bakmıyorum. su da bana. gereken evrimi tamamlayamamış solunum sistemim. hala solungaçlıyım. işte bu yüzden zaten, uzun süre önce boğulmuşum karada. yaşam destek ünitesine bağlıyım. bir de, milli eğitim bakanlığı onaylı bir biyoloji kitabının bilmem kaçınıcı ünitesine ilişitirilmiş biraz aşk, biraz hüüzün ve biraz muamma kokan, teessüf kokan bir sayfanın köşesine defnedilmiş bir dizeye bağlanmışım;

...
... (*)

çünkü ben, kitap sayfaları arasında gül yerine şiir kurutan azılı bir yengecim. yaşam destek ünitesine bağlıyım. (bir yengecin bitkisel hayat sürmesi garip). fişimi çekebilirsin. çek'inme.

çek! ötenaziden bahseden kim?! ötenazi istemiyorum.**öte** dursun tüm**nazi** ler yaşam gettolarına sığınmış hayat kımıltılarımdan ve sürgün duygularımdan. sen sadece fişi çek. manuel olarak soluk almak istiyorum. elektrik sarfiyatına karşıyım. ihtiyacım olan sadece bir hayat öpücüğü. Beş saniyelik periyotlarla kalbime baskı yapan bir acım zaten var benim. çekinme çek! yeter ki çek pimi. ben çok güzel el bombası taklidi yaparım.

(*):**ateşin içinde sevişmeye çalışan
amatör iki küçük alevdik aslında**

telkin VI.

ağzımda ıslatıp bir iğne deliğinden geçiriyorum, maharetle,
ince hüznlerimi .

ORİGAMİ

aşk (k)ertesi doğaçlama yaktığım bütün mumlar kenti
aydınlatıyor. gece haberleri merkez üssü s.bağları semti olan
richter ölçeği ile 9,7 şiddetinde bir aydınlıktan bahsediyor.
karanlığa tapanlar olası ardçı aydınlanmalardan korktukları
için şehir dışına kaçıyor. ankaraya kaos hakim. odama hüzn.
geceye ağır aksak soyunuyorum yalnızlığı. beni terk eden
sevgilimin öğrettiği şekliyle katlıyorum onu ve baş ucuma
koyuyorum. sevgilim iyi bir origami sanatçısıydı. bu yüzden
sanırım, yalnızlığımı her gece farklı katlayıp, kuş, gemi, balık

yapıyorum ondan.

EPOCHE

safkan bir meteor gibi düştü yalnızlık yeryüzüme. aşkın yeşiliyle beslenen otçul dinazor duygularım evrimlerini tamamlayamadan yok oldular. bilmem ki, kaç ömürlük karanlık çöktü göğüme, kalbime kaç mevsim buzul çağı hükmü verildi., tenime hangi fosilin rolü düştü. neslinin son temsilcisi bir mamut kadar yalnızım şimdi. "yaralıyım! bana en yakın fil mezarlığını gösterebilir misin?" diyebileceğim bir sevgilim yok. korkarım ki öyküm, hayatın yüksek basınçlı, dar katmanları arasında fosilleşirken, kemikleşen ızdırap, bir ihtimal, prehistorik mevzular müzesinde pek histerik bir köşede sergilenecek ya da bütün geçmişini yeryüzünün diğerk geçmişleriyle birlikte unutmayı, yok etmeyi hedefleyen ve bir başka acının çocuklarını içinde barındıran bir kadın arkeoloğun zehir zemberek parmakları arasında tuzla buz olacak, toprak misali ufalanıp gidecektir.

topraktan geldim, toprağa gideceğim.

telkin VII.

"bütün böceklerle ölüm!" diye haykırdı hüzünlü bir genç,
açıp en ayıp yerinden hayatına nazır pencereyi. periler sustu o
an. anılarına kar yağdı. kuşlar üşüdü. o, bu sıcak kışı
sevemedi anne!

GÜNCE'DEN

dün h.'le bir cafede otururken yan masadaki üç kişilik bir grubun kendi aralarında arkadaşlarını teskine ve metanete davetleri hususundaki acil eylem planlarına ve çabalarına şahit oldum. sanırım bir ayrılık söz konusuydu. ya da bir terk edilmişlik. sonuçta bir beraberliğin tüketilmesi idi tema. bir ara, masadakilerden biri kendi tecrübesine yönelik bir atıfta bulunarak; "...artık beynimde bitmişti. onu kafamda da bitirince ferahladığımı hissetim..." dediğini işittim.

' beyninde/kafanda sevdiğin insanı bitirmek'... ne kadar iddialı bir laf! düşündüm. ben sevdiklerimi hiç beynimde bitirebilmiş miydim? kocaman bir hayır! çünkü ben hiç mantığımla sevmemiştim. benim sevmelerim de, aldanmışlıklarım da duygusaldı her zaman. yürekten sevdim, yürekten aldandım. yürekten kutluyorum kendimi. o nedenledir ki, kafam yerine, namluyu hep yüreğime doğrultarak oynamışımdır rus ruletini kendimle. ve oyunu her kaybedişim aslında hayatımı geri kazanmama yönelik en somut adımdı. azılı bir maktöldüm yani. her defasında ölmeyi başarıyordum. ve bunu başararak hayatta kalıyordum bir bakıma.

bitkisel hayattayım. ne vakit sevdiğimi beynimde bitiririm, işte o zaman ölürüm. benim beyin ölümüm o vakittir hayat!

22.12.93, bir başka
kederin ertesi

telkin VIII.

bilinçaltımdaki bu ıslaklık..?! bilincim altına kaçırmış!

ADULT +18, CANIN CEHENNEME

-uzun süredir olduğu gibi; kimseye ve hiçbir şeye

GECEYE YÖNELİK TEK SUIKASTIR AĞLAYIŞIM....

beni

anlayacağınızı

hiç

düşünmemiştim

zatee

e

e

en

nnn!

Çıkarıp, uzun ovumlarla sıvazlıyorum sertleşmiş
kalbimi
Ve sıcacık akıtıyorum,
kanımı,
gecenin karanlık ağzına.

Irakta, benim bu beyhude halimden tatmin olan bir kız
farkediyorum.

Ağlıyorum !

Ruhunun en erojen bölgesi ıslanıyor. Egosu doruğa
ulaşılıyor. Benden bir orgazm sig'arası istiyor. Vermiyorum...
Yılanım tıslayarak geri çekiliyor.

Kimseyi istemiyoruz. Kimseyi... HİÇKİMSEYİ!!!

Şimdi soruyorum;

Uzayın kocaman bir kerhane, Dünya'nın ve Ay'ın bir perinini meme uçları olduğunu, kar yağdığında bir cinin o perinin göğüslerine boşaldığını ve aslında tepemize sperm yağdığını, ve sadece kar tanelerinden birinin dünyayı dölleyip piç bir yaza gebe bıraktığını, Aşk'ın Taksim'de vesikalı bir orospu olarak çalıştığını ve bir de Dorian Gray'in nü fotoğrafını, işte bütün bunları benden neden gizlediniz? Ama neden..? Nedee

e
e
een
nnn

nn?..

telkin IX.

Ağzımdan vuruldum. Kelimeler kanadı. Bir köprünün üzerindeydim. Nehre düşüp, kızılca kıyamet bir kanla oturdular. Boğuldular. Kelimesiz kaldım.

RUS RULETİ

Sevgilim, biliyorsun!

Tam çatısına ayrılığın, dayadın, namlu gibi yuvarladığın dudaklarını. Bir sen öpüyorsun. Bir ben çekiyorum tetiği.

SİTEM

Manalı bir yağmur yağıyor pencereye. Meleklerim parmak tıkırtısı... her yere hüznün yağıyor, sereserpe. Gövdeme sinmiş belli belirsiz parmak izleri. Bir aşkın cinayetini yazıyorlar.

Bu yalnızlık sana ne anlatabilir ki!? Ne denebilir ki bu ten rengi kedere!? Pürtelaş tedarik edilen hayatlara... Ve zebaniler var tarafsız seviştığımız anlarda, dilbaz sevgililerimizin sözlerinde görülen.

Tanımsız bırakın şimdi beni. Geceyi ve aşkı. Tanımsız bırakın bunlara dair ne varsa. Bırakın ve gidin dağınık saçlarımı. Okşamayın, okşamayın köpek ruhumu ve üşüyen yüzümü. Çözülme de olur kirpiklerime musallat bu donuk yalnızlık çağı.

telkin X.

Herkese hak ettiği mi verildi? Benim payıma kül'e ağlamak düştü. Usul.

ISRAR ETMEYİN, HİÇBİR ŞEY GÖRMEDİM

Tüm dedikoducu cinleri bu gece terslemeyelim. Ne dersin?..

Büyük bir maharetle dizdiğimiz o inci sözcükleri çıkarıp saklı yerlerinden, gecenin boynuna takalım. O karanlık saçlı giz kadınına.

Unutmayalım!

O yalnız değil. Asla!

Gündüz denilen, eşgali belirsiz bir şahısça takibi meşhur. Ben bu yüzden uyumuyorum işte. Sadece gözlerimi yumuyorum. Ki gecenin kendisini gündüzün kollarına bıraktığı ana şahit olmamak için.

HKİ7

Maymunlaşan ruh, kirlettiği kozmosun batağında tekrar dört ayak üzeriyken, duraksadı aralarından biri. Başını kaldırdı ve yukarıda saflığı gördü. Tutundu. Kadim ataları gibi iki ayağı üzerinde dikildi. Türünün en saf halini aldı.

Kaan, bir bebeğin ilk gülümsemesi ne kadar el değmemişse, işte sen, o kadar safsın.

Öyle ki;

Farklı bir dünyanın elementi olan sen, saflığı anlaşılmayacak tek üye olarak, yaşamın periyot cetvelinde HKİ sembolüyle haklı ve saygın yerinde daima gülümseyerek anılacaksın.

telkin XI.

Laktoz ömrümün karbon dizilişı bozuldu. Bağlar koptu.
Endotermik tepkimeler eşliğinde yad ediliyorum. Tanımsız
eriyorum hayatın dilinde.

SÜMERCE

İtiraf etmeliyim. Dün gece odandaydım. Sen, herzamanki
gibiydin. Dağınık. Teddy’n sarılmıştı sana. Sımsıkı. Nefesini
tetkik ediyordum sık sık. Sıktı saçların. Hiç dokunamadığım,
ömediğim. Yumak yumak. Bir derdin vardı. Bilirdim.
Avuçlarını sıkardın hep uyurken. Düşünde huzuru yakalardın

da, kaçırmak istemezdim belki de.

Beni niye hiç anlamadığını anlamazdım. O geceye kadar. Siz ikinizi böyle özlemle izlerken ben, ben sadece ağlayabiliyordum. Ve sadece, ‘neden?’ diye sorabiliyordum. Avucumda biriktiriyordum yaşlarımı, üzerine akıp seni ıslatmasın, yüzünde çiy birikmesin diye. Sonra öyle bir an geldi ki, avucumu havaya, odanın ortasına savurdum. Bir yıldız yağmurudur başladı. Teddy uyandı. Göz göze geldik.

“Sence neden ayıcık?” diye sordum

“Sör, yanıt orada!” dedi.

Kitaplığı gösterdi. En alttaki rafı. Tek bir kitap vardı orada. Çok tozlu, yıpranmış, kalın bir kitap: Lüzumsuz Bilgiler Ansiklopedisi. Ve ben, boş sayfalardan mütevellit o kitabın en son sayfasında yazılmıştım. Üstelik Sümerceydım. Sevindim. Sen Sümerce bilmezdin. En azından bir bahanem vardı artık. Kendimi kandırıp avutabileceğim bir olasılık... Kitabı yanıma aldım. Ama ne oldu biliyor musun? Sen o kitabın yokluğunu bile fark etmedin. Senin önemsedtiğin tek bir kitap vardı; başucu kitabın: “Sevgi Dili Olarak Sümerce ve Kadının Hayatındaki Gereksizliği, Sloganımız: Sümerce Aşkta İkinci Bir Regl Sancısıdır” Yazan: A., nam-ı diğer E., Dön Bana Yayınevi.

Adolf ve Eva'ya inanıyorum. Bunkerde bulunan Tibet rahiplerinin başka bir açıklaması olamaz. Eva öğrenmek istiyordu. Salt dilin kendisini değil, Sümerce'nin tüm lehçelerini. Hala el sallar Venüs'ten. 2067 yılından.

telkinXII.

Bana bir vildan getir o hüzünlü bahçeden. Saçını okşayabileceğim. Hiç kimse genç adam'ım. Komşu hep birkederbahçesi'nde hiç ağlayan.

YANGIN OLUR BİZ YANGINA GİDERİZ

Acil olarak tahliye ediyoruz, aşkın ve acının a'sını birlikte yaşamış bedenlerimizi. Bu böyle olmalı. Çünkü, büyük bir yangının plastik ve yapaylık kokan isiyile kararmış ruhlarımız 'Yangında İlk Kurtarılacak'tır. Hatırı sayılır derecelerde yanıklar edindik. Bunlar bizi mimledi. Mimlendik. Kilometrelerce öteden tanınıyoruz artık. Kömürleşmiş asil kurbanlarız. Hani, Allah'ına kadar aldandık/ aldatıldık desek yeridir. Anılarımızı gözyaşlarımızla seyrelttik. Yani o denli naiftik.

Koca bir şenlik ateşini izler gibi izlediler, bakir Amazon ormanı bedenlerimizin cayır cayır yanışını. – Tropik sabotaj, sürrealist sürmenaj-

Siz siz olun, sizi terk eden ve bedeninizin anahtarlarını çoğalttığınız sevgilerinize aldanmayın. Hayatınıza sıçrayabilecek bir yangından ruhunuzu kül etmeden kurtarmak için, tüm kilitleri değiştirip kapılarınızı kontrol edin. Bedeninizin 'Yangın çıkışlarını' üzerinizden kilitlemesinler!

!

Bu akşam hüznlerini düelloya davet etmişsin. Dert etme. Nasılsa doğru silahı seçemediğin için erteleyeceksin bu düelloyu.

Bu akşam şarkıları mateme davet etmişsin. Dert etme. Nasılsa doğru acıyı seçemediğin için ilhak edeceksin bu cemi.

Bu gece penceremin buğusuna çizdiğim kuğuların söyledikleri şarkıları senin için isteyeceğim.

Çünkü;

bu gece senin için, biliyorum ki, tüm şarkı sözleri ‘iharet nedeniyle kapalıdır’.

HATIRAT-I MÜSPİTE

Hatırlıyorum!

Kuburununa su dökülmeyen izbe helalara sıçılmış bir bok gibi bıraktın beni. Elbette kağıda sildiğin kalbin oldu. İğrenerek baktın (kim bilir) a(r)tığına. Çıkarken hayatımdan, matraktır ki, “büyük” parası verdin. Yani bok da olsam büyüktüm neticede. Neticede kimi kalbiyle severdi, kimi kıcıyla. Kimi yılan büyütürdü koynunda, kimi bir manolya.

Fark edemedim,

Derisini atan bir yılan gibi bıraktın beni. Öyle bir terk ettin ki, kan oturdu hayatıma.

telkin XIII.

Son sevgilisinden ayrılmış. Kendisini h'ıçkiye vermiş. Geri alamamış.

ROLÜMÜ KAYBETTİM HÜKÜMSÜZDÜR

Ah, en hüzünlü Yeşilçam filminden Yadigar kalan Ejder kalbim!

Kıvrılıp yatıyorsun şimdi bir parkın soğuk bankında. Bu

yalnızlığın ayazında, kaskatı kesilip can vereceksin.

Teşhis edebilen çıkar mı seni? Bilebilirler mi?

Üzülme!

Benim morgdaki cesedimle sen, beşik kertmesi.

telkin XIV.

Ölüyorum! Öyleyse varım.

SÜRAT FELAKETTİR

Son sürat ilerliyorum yeryüzünde. Telafisiz bir yalnızlık bu.
Sevgiler, sevgililer, sevgili çift'likler geçiyorum.
Bükülüyorum. Som sürat ilerliyorum ker hüznünde.
Ağlamaklıyım. Aşk ticari kaygılar güdüyor. Anlaşamıyoruz.
Ortaklığımız sona eriyor. Seviyorum, öyleyse yokum.
Pekiii... ben ne yür bir bokum. Bir ipucu ver anne. Yardımcı
olun memetali bey.

Son sürat ilerliyorum tekilliğin tözünde.***Bir sevgilimin
olmayışının freni patlıyor.***

telkin XV.

bir ortaoyununun tam ortasına, ortalık yere denk gelmiş
Pişekar ömrüm.

SAĞINAK

İçkentimde günlerdir yağmur yağıyor. Kalp kapağımlı açıp oradan elimi dışarı uzatıyorum. Bu bir ahmak ıslatan. Islanıyorum. Kentimin mazgalları tıkalı. Biriken yağmur suyu sel olup gözlerimden akıyor. Bu yağmur daha ne kadar sürecektir? İçimdeki sokak çocuğı daha ne kadar ıslanacak böyle? O çok çıplak!

telkin XVI.

kendi ölümümün dublörüdür hayatım. O, en tehlikeli ihanet

sahnesinde can verecek.

KAYIP ÖĞRENCİLER SINIFI –kısa film denemesi

üzerlerinden

milyonlarca kez çaldı teneffüs zili

(ama) hiçbir beden bir daha geri dönmedi

okulu asıp gittiler

-ki onlar ölmeyi çok sevdiler

Masumiyet çağımızı çoktan geçtik Oleg. Artık hiçbirimiz masum olamayız, masum ölemeyiz. Bu yüzden bunları yaptık Oleg. Onları öldürdük. Saçları jöleli oğlanları ve koltukaltları sümbül kokan kızları. –çoğu henüz onaltısındaydı.

Hatırla!

Koluna H'aşkı şırıngalarken almıştık birinin ağzından adını.
Üzerindeki okul eteği kadar kısa, siyah şelale saçları kadar
uzundu adı; Azra! Köpüksüz mavi gözleri ve bir cami avlusu
kadar huzurlu, beyaz bir teni vardı.

Müthiş bir tirad bu Oleg. Derin bir yokoluş!

telkin XVII.

la'civert. la'civert. la'civert! rengin la notasındayım.

BİR ÇİFT LEZBİYEN BALE PABUÇLARI

) ten arzusu: komanditer sürgün

hüzün ve ben: telaşlı kadvralar

çıplak gül: keder eskizi (

Tut ki mucizeyim güya. Tut ki geceye işemiş gün. Fosforlu karanlık. Bedbaht şile bezlerine iş(l)enmiş kuru patunya gölgeleri. Ağzını açmış, tuhaf cüce semenderin diline düşen plazma artığı gelin perinin prizmatik parıltısına hayran, ‘telafisi yok’ bir ayrılık gecesi pusuya düşürölmüş yaralı aşkın mağrur geri çekilişı hayattan

Talan; tenin talanı, etin talanı

Harami sevgililer...

Kalbimdeki in'e açılan kapının giriş parolası 'şorşak kedi' olsun. Beni orada kimse bulamasın lütfen. Gelmeyin çıplağım ve çok yalnız. 'yalın ıssızlık'. Coğrafyamda hüküm süren bu.

telkin XVIII.

ruhumdaki kanamayı durduramıyorum.

FARELİ GEMİNİN ZAVALLISI

<< Adını dahi söylemeye kıyamazdım. Sadece Zö derdim

ona. Terk etti. Adını dahi uzaktan sevdim. Bir ad'ın
platonikliği idi bu. >>

Erken batan akvaryum gemileri... Onların da bir seyir
defteri vardır. Lacivert bir miçoyum suyun gırtlığında.
Kaptan beni çoktan terk etti. Zö! Ben senin aşk geminde
yalnızca bir fareydim. Zö: fareli geminin kavalcısı.

Erken batan akvaryum gemileri... onların da kederlendikleri
anlar mutlaka vardır.

Hiçbir kadın, hiçbir aşka kaptan olmasın!!! Lütfen!!!

Zö seni çok öz...

(Bazı cümlelerin tamamlanamayışı, yarım fotoğraflar
yüzünden.)

telkin XIX.

benim doğmam, 9 kusurlu hareketten birisiydi hayata
yapılmış.

APOCALİPTİCA

Anarko bir natürmord çalışmanın eskizi olan hayatım hangi
şımarık çizgilerin eseri? Bu savurukluk ne kadar derinime
iner? Hangi imgelem, hüznümdeki bu laciverti açıklar? Ruh
ilen et arasına sıkışmış olan ben'i... Bazı renkleri iptal edişim
:

Ruhumdaki Sur'a üfleme arzusu. Tüm duygularımı öldürüp
çorak bir toprakta tekrar diriltme dürtüsü. Üryan hislerimin
yargılanışı. Öngörümün sonrası. İnfaz;

Düm ruhumda yapılan kazılarda hislerime ait yeni toplu mezarlar bulundu. Toplu kıyıma uğramış his cesetler....

telkin XX.

içimdeki komedyen katil tüm cinayetlerini boks eldivenleriyle işliyor.

SENİ İBLİS İLAN EDİYORUM –alternatif cennet projesi

- demek şirketin hiyerarşisine karşısın!?
 - evet yeni yetme birinin önünde eğilmem.
- lakin bu benim talimatım.
 - bunu duyumsuyorum.
- o halde dediğimi yap.
 - asla!
- kovuldun!
 - sanmıyorum. Asıl ben istifa ediyorum.
- bunu kime yedireceksin? Bu geminin kaptanı benim ve seyir defterini ben tutuyorum. İstifa özgür bir iradenin beyanıdır. Sen de her şey gibi bana aitsin oysa. Sonunu ancak ben belirlerim.
 - fırsat eşitliği istiyorum.
- ne için?
 - tüm potansiyel müşterilerini elinden alacağım. Bu şirkete en büyük rakip olacağım.
- rekabet!? Hiç fena fikir değil. Müşterilerin sadakatini sorgulamanın ilginç bir yolu.
 - senden sadece ‘zaman’ istiyorum.
- ahh, idealizmin yüksek tepelerinde alçaktan uçan kuyruklu kelebek. Yeterince vaktin olacak. Ancak gitmeden aşağı in ve muhasebeye uğra.
 - ‘muhasebeye uğra’???

- elbette anlamadın. Bu laf henüz icat olmadı. Tıpkı ‘vakit, nakittir’ gibi... tıpkı ‘zaman’ gibi... salt zaman yeterli mi sanıyorsun bunun için!? Çıkışta sana gereken sermayeyi versinler. Kapitalsiz olmuyor bu işler.

- ...

- şimdi çıkabilirsin.

- tamam, tamam. ‘Kıyameti koparma’ hemen. Çıkıyoruz.

- ha, bu arada, kapıyı örtmeden şunu aklına sok.

- nedir?

- kovuldun!!!

telkin XXI.

tanrıya bir elma borcum var!

AMA SİZ ÇIPLAKSINIZ KUZUM!

Lacivert günlerin iktidarına çekimser oy kullandım. Şom ağızlı bir Çarşamba günü, o kuyruğu olmayan kurdelaı yıldızın göğümüzden geçmesinin yıldönümünde, ben, törpülenmiş acemşiran çocukluğumu göğsüme bastırırken, gerçekten de “küçük gezegenlerin elinden tutar mı Allah?” diye soran ot marihuana mıdır diye düşündüm. Düşündüm. Düş’e aittim kimbilir?

Gökyüzü sadece çıplaklığından utandığında örter bulutları üzerine. Çünkü çocukot şöyle bağırmıştır gökyüzüne: “kral çıplak!”

BİR TUHAF MATİNE SENDROMU

Bir sinemada oturmuş, özenle elimdeki istiridye kabuklarını emiyorum. Film henüz başlamadı. Ama ışıklar çoktan söndü. Salonda sade bir kaos var. Herkes yerini el yordamıyla bulmaya çalışıyor. Yer gösterici kız yanıma oturup, bana, kendisini terk eden sevgilisini anlatıyor çünkü. Başımı döndürüp ona bakıyorum. Yüzünü ve hatlarını kesinlikle ayırt edemiyorum. Aramızda karanlık bir perde, koyu bir paravan var sanki. Bir çeşit günah çıkar bu, diye düşünüyorum. Kız, karanlıkta herkese yolunu gösterdiği için kendisinin bir tanrı olduğunu düşündüğünü söylüyor. (Sadece regl sancısı çeken tanrılar günah çıkarır. Mı?) Oysa ben kızın sadece bir aziz olduğunu düşünüyorum. Saçma, diyorum ve karanlıkta savurduğum ellerime çarpan feneri kızın elinden alıp usulca fısıldıyorum: “Sen farklısın. Oyalanma küçük mutluluklarla.”

Sinemada ışığın yol göstericiliği. Işığa sahip olanın kutsallığı. Ayağı kalkıp bağıryorum salona: “Hiçbirinizi bağışlamıyorum!” Ve salonun ışıklarını yakıyorum. İçimdeki Hallacı Mansur diriliyor. Enel hak, diyorum. Salondakiler topluca intihar ediyor.

KUANTUM TERAPİSİ VE SCHRÖDİNGERİ'İN DELİSİ

Ruhumdaki kanamayı durduramıyorum. Dışarı çıkıyorum, geceye yaralarımı göstermeye. Orada Siyah Fener Alayı ile karşılaşmam farklı bir rezonans oluyor. Elektrik ve titreşim.

Siyah Fener Alayı hakkındaki gerçek:

Siyah Fener Alayı bir cuntadır. Ortaya çıkışı tarih ve bilinç ötesine dayanır. Bir dizi yaşam formunun çakışması sonucu, oluşan termonükleer patlamaların sonucunda meydana gelen, yüksek basınç katmanları arasında sıkışan bilinç düzeylerinin oluşturdukları akışkan ve hantal duyuların yükselip karanlık bir coğrafyaya asit yağmurlarıyla birlikte çorak ruhlara düşmesiyle, karanlığın bir alt boyutunda o ruhların tekrar şekillenmesi ve ışığın negatif ışımasında can bulan helezonik gaz bedenlerdirler.

telkin XXII.

son derece hüznüydüm. Ayrıntıları hatırlamıyorum. 250 promil hüznle çarptım duvar gibi bir yalnızlığa.

YIKINTI GÜNLERİN YANMIŞ FOSİLİ

Yanmış duvarlarına sinip yazdığım tüm şiirler epriyor. Bedbaht hüznler bastım yaralarımıza. En yıkık odana misafir olup, tüm kenti sözlüye kaldırıyorum. Dersimiz acılar tarihi. Bütün kenti ikmale bırakıyorum.

Hükmü çoktan verilmiş bir kışın çöreklediği dev anası bir kentin, ücra köşesine sapmış yabancılar gibi tek başına duran minik bir evin içerisinde, has hüznlerde yumak yapan mavi bir kadının yüzündeki bir çift buğulu pencerede uyuyan Beyoğlu'nun tüm kederli kedilerinin de fark ettiği mavi kadının titremesi altında yatan sebebin yalnızlık olduğu

herkeşçe bilinip, yalnızlık üşümektir! Dendiğinde, anlaşılacak ki, yalnız kadınları yalnız erkekler doğurur ya da her kadın yalnız ölür aslında ya da tüm kadınlar ölü doğar, ihanetin tek temsilcisi olan kışın tahakküm kurduğu bir gecekondur diyarında.

İNTİHAR ERTESİ SAHNESİ –senaryo kesiti

?’NİN ODASI / ?, PALYAÇO, SİHİRBAZ,
FİĞÜRASYON / İÇ / GECE

gölümseyen bir çift kırmızı porselen dudağın ayrıntısı.
(detay plan)

(zoom out)

kadraj yavaş yavaş bir soytarı maskesiyle kaplanır.
maskenin altında 'adam asmaca'larda çizilen çöpadam ve darağacı vardır.
kadraj bu kez maskenin boş ve karanlık gözlerini içine alacak şekilde kayar.

(zoom in)

gözlerin olduğu boşluklardan birden ince çizgiler halinde kan akmaya başlar.

akış yönü ağıza doğru dikey değil, sağ gözden sol göze doğru yataydır.

görüntü önce 90 derece döner.

maske yatay pozisyona gelir.

(hızlı zoom out)

bir odanın tavandan görünüşü.

sarı bir ışıkla aydınlatılmış.

ışık kaynağı odadaki yazı masasının üzerindeki masa lambasıdır.

başı masada yan yatmış ve bir soytarı maskesi takmış biri. cinsiyeti anlaşılmıyor.

çıplak.

oturduğu sandalyeden bir sıvı damlıyor zemine.

(zoom in)

masada maskeli başın altında beyaz bir kağıt kısmen görünüyor.

maskin gözlerinden damlayan ince kan kağıdın üzerinde birikmeye başlıyor.

kağıttaki bazı kelimelerin altı kurşunkalemle yer yer özenle çizilmiş.

(yavaş zoom out)

görüntü odanın diğer bölümüne kayar.

zemine saçılmış birçok kurşunkalem.

odanın duvarlarında Laurel ve Hardy posterleri.

dışarıda gürültüler vardır.

(zoom in)

kapı kolu.

kapı açılmayı çalışılır ve kol sert hareketlerle zorlanır.

bir palyaço kapıyı kırarak içeri girer.

İçeri doğru ani hamlesi masadaki bedeni görünce
duraksamaya uğrar.

PALYAÇO: (hayal kırıklığı ve öfkeyle) *iktir. geç
kaldım! (kırmızı takma
burnunu lastiklerinden çeker. makyajlanmamış bölgede buru
yerinde iki karanlık delik görünür.)

Yukarısıyla bağlantı
kurmaliyim.

(parmaklarını yumruk
halinde sıkıp orta parmağını havaya kaldırır ve burnuna
sokar. Ani bir elektrik akımı. Mavi halojen bir aydıllık. odada
birden beliren sert esinti.)

Patron, benden önce
davranmış.

anlaşılmayan mekanik sesler ve uğultular.
palyaço yüzünü buruşturur.

PALYAÇO: (kaşlarını çatarak)
hayır, tabiki bu salak beni atlatmadı. kimse bana madik
atamaz sadece ufak bir zamanlama hatası. bu benim işim ve
kendi işimi kendim tamamlarım. Ne demek O'nu
gönderiyorum?!

Mekanik ses ve uğuldamalar tüm odayı doldurur.
Şiddetleri artar.
Esinti yerini küçük çaplı bir fırtanaya bırakır.
sarsıntılar.
palyaço korkudan diz üstü çöker.
telaşla etrafa bakınır.

PALYAÇO: (ürkek bir ses tonu
ile). lütfen bağışla. anlaşıldı patron. geldiğinde O'na
gereken kolaylığı sağlayacağım.

oda tekrar sakinleşir.
palyaço ayağa kalkar.
derin bir oh çeker.
masaya bakar.
çıplak bedenin yanına yaklaşır.
bedeni inceler.
masadaki kanlı mektubu başın altından çekip alır.
okur.
küçümser bir gülümseme.

PLYAÇO: demek neden bu,
hım?

mektubu yerine kor.
elini uzatıp maskeli yüzü kendisine doğru kaldırarak
yaklaştırır.
(zoom in)
maskın alnındaki asılı çöp adam çizimi. (detay plan)

PALYAÇO: (küçümser tavırla)
demek astın kendini. sen bir salaksın. (abartı bir gülmeye
soktuğumun gerçelliğinde başka boktan bir intihar bulamadın
mı karikatürize
edecek? sen bir
salaksın. ve..

palyaço, masklı yüzü tekrar masaya çarpar ve ani bir
hareketle masanın üzerine sıçrar.
(zoom in)
palyaçonun büyük ve ucu kırmızı ponponlu ayakkabıları.
palyaço masanın üzerindeki masklı başı tekmelemeye başlar
ve bir yandan bağırır.

PALYAÇO: (öfkeli bir yüz
ifadesiyle, gürleyerek) ..ve senin bu salaklığın bana az kalsın
pahalya mal oluyordu. kariyerimi mahvediyordun köpek!
kendini zeki mi sanıyorsun, ha? bu şekilde kurtulacağımı mı
sandın elimden? böyle olacağına inanmıyordun değil mi?

ama bu gezegende hala sevginin varlığına inandın sen. işte bu yüzden iki kez salaksın. işte bu yüzden suçlu!

palyaço maskeye tükürür.
maskede tekmelerin şiddetiyle yüzü ortadan ikiye bölen ince bir çatlak oluşmuştur.
maskenin gülen soytarı suratı. (detay plan)
Palyaço masadan tekrar odanın zeminine atlar.
çıplak bedene bakar.
kahkahayla güler.
bu esnada arkasını döner.
kapıda duran kırmızı fraglı sihirbazla karşılaşır.

PALYAÇO: (ani bir ciddiyet ve bozuk bir yüz ifadesiyle) demek geldin.

sihirbaz iki adım öne çıkar.
sihirbazın arkasında uzanan uzun, ucu fırça tüylü kuyruk belirir.

SİHİRBAZ: umarım birşey kaçırmadım?!

palyaço ve sihirbaz birbirlerinin gözlerine bakar.
yüzlerinde, birbirlerini eskiden beri tanıyan ama hiç
sevmeyen iki ezeli düşmanın ifadesi vardır.

PALYAÇO: leşkargası seni.
fırsatçı pezevenk!

sihirbaz sırtır.
dişleri ortaya çıkar.
(zoom in)
kararmış ve çürümüş dişler arasında böcek parçaları ve
kurtçuklar.

PALYAÇO: euзу...

SİHİRBAZ: (öfkeyle) Kes!
burası ne yeri, ne de zamanı. unutma! senin patronun aynı
zamanda benim de patronum. bana, eline yüzüne
bulaştırdığın işi temizlememredildi. şimdi kapa çeneni de
işimi yapayım.

PALYAÇO: hiç birşeyi elime yüzüme bulaştırmadım. ben mi dedim bu salağa sev, kendiniaşkla yak diye? belirlenen programın önüne geçti. bu benim hatam değil.

sihirbaz çıplak bedene iyice yaklaşır.
az önce palyaçonun yaptığı gibi bedeni inceler.
cesedin saçını okşar.

SİHİRBAZ: derdini yukarıya anlatırsın... hem bu gideceği yerde yeterince yanacak merak etme. (kısa kahkaha). şimdi bir bakalım bunun girişi nerede. (cesedin oturduğu sandalyeden zemine damlayan sıvıya bakarak) hey bu altına işemiş.

sihirbaz tiksinişmiş bir yüz ifadesi takınır.
ama birşeyler aramaya başlar gibidir.
sihirbaz uzun tırnaklı parmaklarıyla cesedi yoklar.
ciddiyetle bir şey arar.

PALYAÇO: (morali bozuk bir ifadeyle) (kırık ses tonu) asılarak ölenlerd sık rastlanan bir durum. ölüm anındaki çırpınmalar esnasında vücut bir çeşit boşalma yaşar. patron sana ne dedi?

sihirbaz aradığını henüz bulamamıştır.

SİHİRBAZ: patron demez.
sonuç ister. biliyorsun. işte buldum!

sihirbaz aradığı şeyi bulmanın hoşnutluğuyla palyaçoya
döner ve sırtır.
maskeli başa doğru eğilerek dudaklarını cesedin kulak
deliğine yapıştırır.
emmeye başlar.
ceset sarsılır.
bir süre sonra sihirbaz doğrulur.
derin bir hazzın ifadesiyle geçirir.

SİHİRBAZ: deus miseratur
mei!

PALYAÇO: bunu sen mi
diyosun?

SİHİRBAZ: (gölümseyerek)
tanrı hepimizi korusun aziz dostum. ve...

PALYAÇO: ve...ne?

SİHİRBAZ: ve, elbette, yaşasın
aşk! o olmasa bu salaklar da olmazdı.

arka fonda queen'in 'you don't fool me' şarkısı.
sahne freddy mercury'nin sesiyle flulaşıp kararır.

OLAY YERİ İNCELEME RAPORU

...

şimdi masanın üzerinde iki ceset duruyordu; biri:
maktül olan ama aynı zamanda ?'in de intiharına sebep,
ihanet edenin ihanetertesi ?'ye yazdığı ayrılık mektubunun,
yine ? tarafından altı özenle çizilip notlar alınmış kelimelerini
de barındıran mektup kağıdı, diğeri:

katil ama ihanete uğradığı için biraz da maktül olan ?.

olay mahalline gelindiğinde bir tabanca ya da boş kovana rastlanmadı. kağıdın üzerindeki kan gencin gözlerine aitti. başka bir bulgu da yoktu. onun yerine zeminde, masada ve gencin avcunda olası cinayet aletleri bulundu. ve masada da yeterince kalemtraş. gencin kullandığı tek silah avcundaki ucu kırılmış kurşun kalemiydi. 2HB kalibrelik. mektup özenle bir ceset torbasına yerleştirildi. gencin bedeni ise buruşturulup çöp kutusuna atıldı.

AŞAĞIDAKİ METNİN TASARIMI OKURA BIRAKILMIŞTIR

çekip silahını doğrulttu kağıdın başına. ve ilk cinayetini yazarak işledi. sonra silahı kendi şakağına dayayıp kalan bütün kurşun kalemi de kafasında boşalttı. işte bununla da ilk ve tek intiharını çizdi alınca.

“...şiiirli ayna, söyle bana...”

4 saatlik bir şey, boş ver

Mektepli bir yaz erguvan gözlerinde sevda

Uzaklığınca müteessir tenefüsler

Ve teneffüzünce uzak öğlenciliğin sabahçılığıma

Yüreğim ki avucunda leblebi tozu

Mendilinde kuru simit parçası

Acuzeliğim bundandır işte

Üfürmekliğinden bana – sanki arz-ı endam eyleyişim silgi
artığı –

Sırra kadem basan ucubeliğim değildi

Hayır!

Kalender bir bakışın içindi tüm keşliğim

‘Yaşam Mektebi’ 29-Dip sınıfı

devamsızlığa gark eylediğim karnem

‘Hayat Bilgisi’: KIRIK, kalbim buruk

ZAYIF ‘Hal ve Gidiş’ im

Uçları budanıklığa yazgılı siyah kurdelem

Oysa senin PEKİYİ'lerin afili, bilirim...

Şimdi ben dönüp yüzümü o karatahtaya

El altında biriktirdiğim örselenmiş ağlamakla

Ardımda ihanetler 'Tam Mevcut'

Nakşettim de alnıma tek kol üzeri durup cezamı

Vuslat?

Bir kabir bahçesinde

Bir başka saklanbaca kaldı....

Bu, şuh ve sonlar

Bu;

Ahz-u kabz eylediğim son kırkikindi yağmurum

Sis olur damlalar avcumda ufalanır şuurum

Bir kadının ilk dördün kokusu olur toprak

Teninde sürünen dilim yalınayak

Sarf-ı nazar ettiğin ağzım

- dilin öpmüyor diyedir ki –

bir garip yareyle beşik kertmesi

adın kanar ağzımda

bir şahmeranın menstruasyon evresi

o denli ağrılıydı damağımda sulhun

o denli cinnetti mütemerrit yalnızlığımın buruk köşesi

şuh;

bir ölüme gider gibi pıhtılaştı yüreğim

prematüre yaşlara erken doğum verdiğinde gözlerim

üç ayaklı bir kedinin intihara teşebbüsünde gördüm

‘tamamlanınca eksik kalıyor... birşeyler!’

birşeyleri kırık bir zar acemeliğiyle
ayrılığın kasıklarına gömdüm.

sonlar;

bir neriman köksal başlangıcıyla bitirdiğin

bir ediz hun efendiliğiyle kabullendiğim

trüksüz, kilşesiz, repliksiz sonlar

sen şimdi yedinci boğumuna gebesin

sonrası?

Sonrası yok,

herşeyin ötesindesin

herşeyin ötesine geldin yani

sonrası yok

Ey kalbimin akrebi

Gel beni sok!

Hutevat, aslolan

Kanattın beni!

Teninin keskin tarafıyla, sivri tarafıyla dilinin

Bana seni hatırlatsın diye, kokunu versin diye

Başladığım sigaranın

Dumanında peydah olan yüzünün eskiziyle

Kanattın beni!

Hep başka pencerelerin önünde görüyorum mutluluk
kedilerini

Benim yatağında soğuk yalnızlık leşleri

Doğurduğum tüm çöp adamlar göbek kordonlarıyla

Asmışlar kendilerini

İntihar notlarından Candy bakışın çıkmış

Üstelik, benim hayatıma kalem kırılmış

Suçum: zahiren adam öldürmek ve taammüden sevmek

Prematüre bir zombi ısılk çalar mutfağında

Elinde baba yadigarı bir ölmek

Ölmek'in sağ gözü açıkta

Flashback...

Annemin rivayeti babamın beni beklediği yönünde

Ellerin neden mor baba?

Alnın sürgün bir kent soğukta

Üşüdün mü baba?

Onyediekimikibinüç

Bir hakk-ı sukutun ilk dönümü, anlatması güç

Eflatun bir uykuya daldın

Yetişemedim sıcaklığına

Kefen, üzerinde bulutlardan bir gömlek

Baba! uyansana!

Bak! Ne çok ziyaretçin var

Hepsi etrafında, hepsi anlamadığım bir dilden konuşuyor

Melekler görüyorum –tanımlayamadığım konan nesneler-

Ve türlü halet-i ruhiyeler/ yatağını

Tavaf ediyor

Baş ucunda iki oksijen tüpü

Denizin çekilip bırakması gibi

Senin, hayatımızdan çekilip kıyılarımıza bıraktığın

İki deniz minaresi

Kendi ellerimle yıkadığım ölü çocuk bedeninin

Hala soğuk

Ve hala rüyalarımda üşür o ‘sen’ yüzlü 63 yaşındaki çocuk

Şimdiiii!

Gelelim sana, delişmen sevilerimin kadir şinas katili

Demiş miydim, kanattın beni ?!

Müşfik çocuklar uçuruyor gözlerimde

Retinama özenle nakşettiğin katlimi

Lehime bir hüznü grevde

Kuyruksuz şeytan uçurtmaları

T. 'nin joint ertesi ilk uçkun bakışmaları

Aleyhimde

Aleyhimde bir namlu hafakanlığında alnıma dayadığın
dudakların

Çektin tetiği

Çektin... tekrar çektin

Çektin...

Gittin...

Anla artık be kadın!

Kapanmıyor ölü babaların bekleyen sağ gözleri

Ve oynanamaz aşkertesini istihareye yatmış cesetlerle rus
ruleti!

lades

Uzun çizmeli Kareograf bir kedi
Ustalıkla batırdı bıyıktan hançerini
Patilerini doğurmak isterdim ama
Zamanım müsait değildi
Gri bir akvaryum köpüğü gelip beni şah damarımdan öptü
Oysa ‘ beni öp, sonra doğur beni.’ diyen ta kendisiydi.
Heyhat!
Masalının binikinci gecesiydi
Bir dalgakıran azminde kırdın aklımı
İhanetinin kırkbirinci haramisi binip bir alamete
Tahrip gücü yüksek susamlarla bezedi kalbimi
Az önce onurlu bir and içtim

Zehirli elma tadıydı sanki

Elimde dönmeyen tutuk dilimin lades kemiği

Sorup ‘ladesim lades olsun mu?’

Sarıldım peri bildiğim nakıs cadıya

Sen bana umutlar verdin bir de kandırıkçı sevmeler

Ama

Aklımda! Aklımda!

Cafe gülay

cam kırığı ezgiler diyarında elleri üzeri yürüyen Alice!

avuçların hangi ihanetin acısını örterken kanar?

fuzuli çalınmış bir şarkı mı olur aşk, gözlerindeki martı ne vakit ağlar?

en çok ne zaman yanar, çocuk gönlünü inciten iblis?!

galiba tüm acılar sevdalara mahlas bu kentte

üzüntülerimize sponsor bulamamaktan şikayetçiydik ya hep zaten

lakin kederli bir çocuk bahçesi hükmünde çoktandır benim ecelim

acil bir şiir lazım şimdi bize, ölümün soğuna düşmeden

yalnız bir reklam arası ömrümüz, bitince, dizelerle ört üzerimizi ki/üşümeyelim!

başkent, 31.12.2003

7.10 matinesi

- tüm erketeci seviles adına...-

Suretimi çıkarıp astığınız darağacı

Aranan bir yanıtın 'ki' haliyim

Tükürüp kanımı ilştirdiğim bir alın ucu

Kayıp bir cinayetin fersude kurbanıyım

Kandım mı sandınız kehribar gülüşünüze

Ya da üşümedim ki hiç üryan çoğulluğunuzda

Tekilliğimde batırmaya çalıştığınız akvaryum gemileri

Yüzerlerdi de küskünlükleri olmasaydı yakamoza... suya...

Su...

Bir hece

Düzmece masallarınızda sümenaltı ettiğiniz yaldızlı gece

Ah! Kurtulmak varmış

Doğala özdeş aromalı aşk terennümлерinizden

Gayri demekliğim o ki;

Bir şey olunsanızya siz mesela

İkındırık olun örneğin

Dokularıma sineceğiniz yok çünkü sizin

“ektirip” gidin o vakit alıp anılarınızı

kanattığınız yetmez mi 10 dakikalık bacak aramı

son matinenin son perdesi

eni konu bakir bir ayrılık sahnesi

bildim,

hayat suflörün,

aşk Bedi'nin halt yemesi

“aşk film iftiharla sunar”

benim sezercik kalbim kanar* ha kanar*!

* kanmak ve kanamak fiilleri anlamında kullanılmıştır

çek bir dize angel'ından olsun

Ben seni derin [(in,den)] öptüm bilmedin

Vurgun yedim kasıklarımın, suya düştü gamzem

Okyanus tabanında çok kollu bir mürekkep balığı
yalnızlığında kirpiklerim

Mürekkebi sana doğru, tuzlu ve haşın

Ben seni suda sevdim, ölgün

Gizli bir zamirin ilk haliyle

Ve uzun haliyle saçlarının, sekizinci asma katında göğün

Kümürlüs bakışların gri atmosfer

Yakamoz buselerin denizoğlanların aklını çeler

Bir keresinde; dedikoducu bir cinin – ya da cenin miydi –

Rivayetiyle

Göya birkaç sefer

Kanatlarını peşkeş çekip anarşist giyimli bir iblise

Bir de sevmişsin üstelik, hatta sevişmiş

Zinhar yalan bence

Cehennem meyleri içer olmuşsun

Zehir zıkkım bir yatağın gevrek gülüşlü sahibiyile

Patiska çarşaf, erkek kol sarmış da, açıktaymış sol bacağın

Hadi canım sen de!

Hem;

Ceset yüzünü teşhis edemediğim yeni yetme bir **zevenk

Saklanıp kalbinin müstesna köşesine

Gasp etmişse kanatlarını türlü hile ve elmalı şeker
bahanesiyle

yatağa (k)aldırmaya tam teşebbüs

ve dahi pazarlamışsa her bir tüyünü

ter kokulu, erekte sorunlu, koca göbekli, hantal ve yalancı
umutların/sözlerin

mütemadiyen kirli emellerine

bunda senin kabahatin ne?

Evet! Gidiyorum civan merttir kalbim

Ben seni içimde hiç kirletmedim

Kanatsızlığını dert edinip sakın üzülmeysin

Çünkü ben seni halen*(den) öpüyorum, farkında değilsin

Ben seni içimde hiç mi hiç kirletmedim

Ben seni,

İşte böyle bir sevmeyle sevmiştim!

Raindown on me

çünkü...
seninle ıslanmak istiyorum bu gece ormanında
kedi hasretleri biriktirdim kurak yüreğimde
ve yalın ay hüznüleri ceplerimde
yağ üzerime adı yasaklanmış bir sevdadan

öyleki,

hani canım belki bir gün
bir gün belki
gözlerinden yıldız tozlarını süpürdüğünde
göreceksin ki,
kaybolmuşum sensiz gönül gözüm kör başka Alemelerde
ve mahsur kalmışım bir genç kız düşünde

Ankara, 2004

vudi vud bekir

Bir lahza için kanattığın ebemkuşağı
Tüysüz bir oğlanın rüyalandığı ilk gecede
Kalamozasına iliştirdiğı tuhaf işkence
Kuruntuların hep banaydı
Düşümde bana öyküler anlatan küçük kız
Sen miydin kelli felli adamların göz kaçamağı
Ruhumu soyduğum, façamı bozduğum sen miydin?
Biliyorsun!

Her şey mümkün

Aleni seviler biriktirdim sol gamzemde

Karanfil bir çocuk kokardı avcunda

Dudaklarımı ağdasız bir güneş gibi batırdığım avcun

Avun..

Avun ki dil sürçmesi imla hataların yeşermesin
koridorlarımda

Kalbim intiharın beşiği kadim bir şehir şimdi

O şehirde katlettiğin ilk aşk doğumu

Zamansız şekillenen cenin

Asma artık o kuşları pencereme, asma artık o kuşları
pencereme

kalbim

dağıttım aklımın girdabında süzölen lüzumsuz kalabalığı
tedariğimde bir soytarı yalnızlığı ile giriyorum bu şehre
yüzümde tüm çağların delişmen ağlamaklığı
ve bir avuç sitem var sözlerimin telaşlı hükmünde
varlığımdan bi haber teneffüse çıkmış çocuklar
gibi şen ve kabakulak sevdalar

anne! Çocuk kalbimi, erol taş ihanetler, piç diye patakladılar

yüreğimin terkisinde gizlediğim bir yudum umut ile işveli
geçiyorum aşkın ütöpik çölünü
‘ aç kaldım, susuz kaldım. terk etmedi’ cefan ‘beni’
aslı hüzündür bunların ve aort dizginlerimdeki travmalar
aşklar biraz da, yüreğimim kan revan mahmuzlayan

burukluklar.

Tanrım! Küheylan kalbimi, teamül gereği, kırık bir bilekle
vurdular.

KOYBAYLIĞIN DAYANILMAZ LETAFETİ

Koru beni!

Ana rahmi kadar güvenli yüreğinde

Bana ne! Koşarım ben. Bana ne!düşerim.

Bu uçurum bırakmaz beni

Alır bir gün derinliğine bilirim.

Oysa düştüğüm burası değil, hayır,

Fırçalanmamış yarısı ruhunun.

Anlayacağın ,
bir deneyin tam ortasındaayım .
gönlünün labirentlerinde
lanetli ellerin saldığı.
Ne aptalım!
Beyaz bir kobay değil,
kalbine gömülü
Kefenli bir cesedim.

HERCULES POİROT

Taze ölüler taşıyor içimdeki orient ekspresi

Aklımın her menzilinde değişik cesetler iniyor

Sevdaya dair,

Söylentiler var ruhuma isnad edilen, cinayet rivayetleri

Şiirin bozkırında yarı insan yarı at mavi bir tayım

Mitolojik katilim aslında, ihanetin tarihçesine gerilidir
yayım

LÜTFEN ÇİMLERE BASMAYIN!

Hüzünler

Ki onlar,

Geceleri esrik açan yankesici manolyalar

Gibi sessiz ve olağan

Şüpheli girerler kalbin sağır ve dilsiz

Ve kör ceplerine

İncinmişliklere yeşil rengi veren klorofil

Geceleri eksik talan odalarda oksijen soluyan bitkiler

Ve pek muhterem açan karanfil kadar buruk / hüznler...

Siz de beni bir çiçek sayın lütfen

Koparmayın ve potinlerinizle ezmeyin

İt sürüsü bencilliklerinize dikkat edin / edin ki

Üzerime işemesinler.

ASIN BENİ SAYIN JÜRİ

Hani bir çocuk dokunsa

Tubaya muktedirken ömrüme diktiğin darağacı

Boynumda

Soğuk ve tereddütsüz

Sevdama sarkıttığın ihanetin yağlı ilmeği

Unutma sevgilim!

Bir erkeğin gelinlik giydiği tek andır

İntihar derken üzerindeki beyaz [idam] gömleği

EROS'UN FISILDADIKLARI

Islak bir kurtçuk gibi yumuşak

Bıraktım dilimi elma kokan utangaç ağzına

Ve ipek saçlarını dolayıp kozalak örerdim

Hiç bilinmeyen bir kelebeğe gebe parmaklarıma

Sen o denli orman , o denli yaşamımdın

Tenin tenime düştü

Ağladım

Ağladım, en müstesna yerinde durup bedeninin

Bir yasemen hüznü barındırırdı kasıkların

Sürerken atımı, yumuşak bir vadinin şehvete giden yolunda

Ve binerken senin amazon ellerin, eysiz kürek
kemiklerime

“hadi!” diye fısıldadım

“hadi! Mahmuzla sırtımı.”

Akıntı!

Gövde sarsıntısı

Bir dağın doruğunda lav fışkırdı

Artık

Sırılsıklamdık terden ve aşktan

İki can

Yığıldık kaldık birbirimize

Ve tenimizde tüten esrar bile

Geçemiyordu aramızdan

Ve,

Mitolojik bir kentin iki ayrı ucuna

Kurulmuş iki ayrı lunapark gibi

Bıraktık kendimizi

Yatağa ve çarşafa

Senin ağzın Styx'ti

Benim başımda Unicorn'lar dönerdi

Atlı karıncalar misali

GENÇ BİR KADINDAN SÖZ EDER GİBİ
BAHSETTİĞİMİZ

ÖLÜM ECELİME GEBE KALMIŞSA

BEN BUNU YAZDIM

Annem dedi

Telefonla aranmışım

Bir genç kız sesi

Adını yalnızca bana söylemekte ısrar eden

Ve tüm kentte ‘ölüm’ diye bilinen

“ne oluyor oğlum?” der

gibi baktım annem

endişeli ve şaşkın

başımı kaldırdım

“hayır anne” o kızla yatmadım.”

Ben hayat’ı seviyorum anne

Ben hayat’ı ve getirilerini

Ben hayat’ı hiç aldatmadım

Ben ölümle asla yatmadım

“hamileyim” dedi ölüm

oğlumuzun adını ecel koydum

nice sonra İstiklal’e nazır bir çay bahçesinde buluştuk.
Ölüme, ilk kez gördüğüm ve elime bile deymemiş bu kıza,
yanılgısını anlatmak istedim. Ona sevgilim hayat’tan
bahsetmek... fırsat olmadı.

“eyvah! Şimdi mahvoldum. Abim!” diye haykırdı

Azrail bizi bastı

Namus meselesi yaptı

Sille tokat, sille orak

Kan geldi ağzımdan

Harem geldi

Kızkulesi ve Taksim Meydanı

Büyük rezalet oldu

Bunu hayat duydu

Hayat beni terk etti

Talihsizliğime sövdüm

Öldüm!

b- tipi mezardayım. Ö.(lüm) adlı kızı küçük yaşta alıkoymak
ve hamile bırakmaktan yargılandım.

-sön sözün?

-suçsuzum!

-onu biliyoruz. Son sözün?

-suçsuzum...

dediysem de dinletemedim.

Müebbet yedim.

Ecel: anne, neden kimse beni sevmiyor? Ben piç miyim?

Ölüm: senin dayın bir melekti yavrum!

Ey bilinmeyen okur!

Sadakatsizsin.

Ölümü hayatla aldatıp, buna yaşam diyorsun.

Bir gün ölümü izbe bir köşede cansız yatarken buldular.
İntihar etmiş. Üzerinde bahardan kalma bir empirme.

Ve bir de not: yorulduk, yenildik, geçer sandık, yanıldık.

Bir gün ölümü izbe bir köşede cansız

Bir gün ölü' mü izbe bir köşede...

Bir gün üzerimde bahardan kalma bir damatlık.

TESKİN

üzülme!

Geçer!

Bir gün biri

Gelip sana

Benim bir rivayet olduğumu söyleyecek

O vakit,

Hüznüne benim adımı ver!

ARKAM ÖNÜM SAĞIM SOLUM SOBE

Elma dersem çık, armut dersem çıkma

Dedi ölüme

Yokluğunda ebe ömrüm

Gönlüme borç yazdığın keder kadar talihsizdim hayatta

Bakmadım, bakabilsem

Lütfen sevgine en büyük kanıt olacaktı tefeci yüzün

Bak! Kalbime dayandı, aşkı hacze gelmiş hüznün.

ROZİNANTE HAKİKATLİ EŞEĞİM

Rivayete göre;

Dulcinea'ya aşıktı Don Kişot

Beyhude

Bense

Bir ot

Kadar yalnız

Eski bir don gibi unutulmuş olsam da şimdi

Çakı gibi bir yürek ve filinta bir umutla beklerim kimi

Ve nicedir

Bir rüzgar gülü takarım saçıma

Fark etsin diye beni aşkın yel değirmenleri

Anadolu'da bir köy mezarlığına gömün beni. Başıma bir un değirmeni dikiñ. Ve üzerine SerVanTez yazın.

Bir de deyin ki;

Ser verdi, kederin sırrını vermedi. Yaman ağladı, yaVan güldü. Yengeçti, Tez öldü.

CAN (YÜCEL) BABA ANISINA

Kasım kasım kasıldı Kasım

Yürürken Aralık'ın önünden

Venüs bedeniyle işveli

Öyle ki;

Kış bütün şiddetiyle gelmek üzereydi

Derkeeeenn,

Playboy'lu boyunca uzandı Kasım

Ah Kasım... 30'luk rüzgar gibi geçti

Yalayıp 1 aralık kulak memesini

Dayanamadı Aralık

İndirip don'unu yeryüzüne, bu yılda 31 çekti

VASIYETNAME –Orhan Veli’den özür dileyerek

Dostlarım!

Bir gün beni,

Hayatın ‘moro romantico’ bir yerinde cansız bulursanız

Kalbim bir diş fırçasına sılmışsa (mesela)

Ve cebimden 3-5 kuruştan fazlası çıkmamışsa

Ve bir de Elifba’dan yapılma kağıt gemiler batmışsa

Üstümü örtüverin gitsin / anlarım

Teferruata gerek yok hani

Kefensiz de yatarım

Ve izin alıp o ‘garip’ üstad’tan

Başucumda İstanbul’u dinleyen gözleri kapalı bir kedi

Ölüme ve aşka

İmzamı

bir garip ‘Orhan’ Bedi

diye atarım.

FEZA’RAHUSTRA VE NUBAR TERZİYAN YENGEÇ

- Platonik aşk benim

reglim

dir.

Feza!

Bunlar hep oldu

Tümüyle vurulduk bir gergefin ortasında

Tümüyle savrulduk

Tespitte hata olmaz

Uf olduk!

Bunlar hep oldu!

Feza,

Benim filika'lbimi

Benim uzay gemimi

Irak bir deniz yıldızının atmosferinde paraladılar

Acımasız ve kesin

Düzdüler ruhumu feza

Ruhumu bir AYs PEYKe çarptılar

Ve sıyrır gibi karanfili kokusundan

Soydular tenimi bedenimden

Acımadılar

Samanyolu'nun sol şeridine attılar

Asırlar, sırlar geçti. Meteor yağmurlarıyla ıslanan ve yıldız tozlarıyla örtülen öz'ümün etrafında bir orman yeşerdi. Galaksinin adı bilmem ki neydi. Büyük ve küçük ayı beni buldu. Bunlar hep oldu.

Ve bir sabah, bir sabah ezanı vaktinde, kefenden kundağımla Zodyak'ın avlusuna terk edildim. Evine dönen burçlardan biri bunu gördü. Beni bir yengeç büyüttü!

Bunlar hep oldu

Feza!

Bunlar hep

Kesin

Oldu

Oldu, görüşürüz

Görüşmeyelim!

MARTILAR TANIK KORUMA PROGRAMINDA

Günler batırıp batırıp çıkarırken ateş kabızalı bir bıçak

Gibi yıldız işlemeli kınından çekilmiş güneşi

Kanıyordu deniz

Kan gövdesini götürüyordu

Ufka kızıl bir gurup yansyordu.

DAPHNE ADASI

Bir ceset gibi vurdum kıyılarına

Bir ceset gibi masum

Bir ceset gibi güzel

“iharetler

korkunç sevdalara mahlas”

değildi henüz o vakitler

ve aşkla bir anılmıyordu asla ecel

ecel: korsan hikayelerindeki o hep korkulu ada

aşk: define haritasındaki o hep eksik parça

şimdi söyler misin bana

ne der

intihar eden bir yakamozun gözlerindeki kayıp muamma

hani terkedilmiş kadırgalar bir gece

çarpar ya mertçe karaya

işte ben de öyle yalnızdım

işte ben de öyle bindirmiştin

kalbindeki yalçın ayalıklara

bir ceset gibi gelmiştim kıyılarına

bir ceset gibi kifayetsizdim

kıyılarına vurduğum da, sen

sen henüz beni öldürmemiştin

...

Şimdi sen, biliyorum, bir sonbahar şiirsin intihar

Adın adımla denk

Ölümle kafiyesin Allah'ına kadar

KARANLIK ODA MANZARALARI

Düelloya davet ediyor

Tül, perdeyi

Cam hiç karışmıyor bu işe

Pervaz memnun halinden

Zevkten

4 köşe

gözlerine mil çekilmiş kalbimin

bu çölün tek gerçek mecnunu o

duvarların sessizliğini soruyorsun

şşşşt!

Dün gece tüm resimlerini çıkardım çerçevelerinden

Recmine tanık olmuş aşkın

Mumun titremesi

Ürkmesi işte hep bu yüzden

Pera’da bir akşam üstü gözlerin

Bir kedi balkonundan düşmüştür adeta

Biraz tekir ve kımıltısız biraz da

Gözlerin azarlanmış bir çocuğun

Yüzleşmesi hüznle

Mütemadiyen ağlamaklı

Casablanca’da telafisiz bir replik

Gibi gözlerin

“bir daha çal Sam” mı, çalmasam mı kararsızlığı

oturup karşına

geçmişe özlemle baktım gözlerine

eski bir şarkının sözleri geldi aklıma

hani senin azalan bir ekoyla

lütfen dinlediğin

“yaşamak sevmekse eğer, yaşamıyor gözlerin”

az önce polisi aradım

hayatından endişe ediyorum gözlerinin

ÇALAKALEM

Hayatın ta tepesine *ıçmış aşk

Ve **ktirip gitmiş

Berbat edip bir çok yaşamı

Tahkikat sona erdi

Yerin belirlendi

Teslim ol ölüm

İçeride olduğunu biliyorum

Seni almaya geliyorum

(yada)

beni teslim al ölüm

ne *oka yaradığımı bilmiyorum

senin olmaya geliyorum

(yada)

bu berbat yerde yaşamak istemiyorum

sende kalmaya geliyorum

UTOPIA

Tebrikler

Bir martıyı küstürdün sen

Şimdi bir deniz bu şehri kesin terk eder

Ben bekliyorum

Çok uzak trenlerde

Hiç gelmeyen istasyonlar bekliyorum

İnsanlar tanıyorum

İçinde yolcular bekleşen insanlar

Yada giden otogarlar ardından

Su döken otobüsler

Kapımı 2 kez çalan mektuplar biliyorum

Ve ağlayarak okunan acılı postacılar

Hangi acının payesiydi

Oysa tüm bunlar

Şimdi unuttum

Ama

Hatırla sevgilim, sense mutlaka hatırla

Kaç kez elindir diye boşluğu tuttum

Ve sen kaç kez bu aşkı tam kalbinden vurdun

Tebrikler sevgilim

Tebrikler

Bir aşkı öldürdün sen

Şimdi bir uçurum muhakkak ki intihar eder.

CEHENNEMDE PANİK

Gece çatır çatır küfrediyor imanıma karanlığından akarken
şer

Çünkü ben bir tek sana inandım

Sen: kalbime gönderilen son peygamber

Yazdıkların satır satır naftalin kokuyor kelimelerin binbir
keder

Çünkü ben bir tek onları sakladım

Mektupların: dudaklarıma inen son ayetler

Muhakkak herkes kendi cehennemini yaşar

Anılar : kıyamet ve korkunç mahşer

Seni her düşündüğümde, her kıyametimde yani

Ben deposu dolu bir araç karşılığında
Tüm zebanileri rehin alıyorum
Ve giderken süratle, durdurup aracı
Sırat köprüsünün tam ortasında
Korkulukları aşıyor, kendimi aşağıya
cehennemin azgın dalgalarına bırakıyorum

ULU-YORUM

Letafetinden sıyrılmış bakıyor
Hüzne doğru el sallıyor
yan bu kalemin gözleri
in gibi lacivert ay

tesadüf bu ya
ben o  ifte dolunay
a doğru uluyan kurtadam
bozuntusu anemik bir vampir
oldum

 aki yalnızlıkların pusu kurduğu
lütfen kederli çöllerde
Çapraz ateşte  ehit d   en
ilk palya oydum

ben h rrem bakı larına  ehzade oldum
ve gözlerinin en derin kuyusunda
boğduruldum

bak!

Bir şair gözlerini akıtıp son sevgilisinin

Öyle el koyuyor hayata

Ve bir kurtadam gözlerine bakıp senin

Öyle intihar ediyor, veda ediyor aya

Evet... ben...

gözlerine doğru uluyan

kurtadam bozuntusuydum

çünkü gözlerin gibi lacivertti ay

gözlerim! Diyorsun

sen gözlerini, kendi pençelerimle

beynime sıktığım iki gümüş kurşun say!

RESİM

ben bu kederin de resmini yaparım

tuale aşk sıçrattım

hüznüme ay

yüzüme Karaca bir şarkı düştü

‘hep kahr, hep kahr, hep kahr!’

ben bu gece de çok ağladım

ben bu gece de çok kıvrandım

çünkü ‘aşkın da insanı

yalnız koyan halleri vardır’

varsın bu gece de anılar benimle düelloya kalkışsın

varsın bu gece de vurulayım sırtımdan

elbette pes etmedim

sadece bu geceki anı nöbetimi hüznüme devrettim

tanrının paletinde iki tayf
gibi ayrı ve uzaktık birbirmize
sen bengay yeşili
ben patlıcan moru ötesi
sen bir renk şaheseri
ben tabloda soluk bir hü­zün lekesi

hayat müzayedesinde alıcı bulamayan tek eserdim
ve spatulanın kazıdığı yerdeydi kalbim
yalnız ve yorgundu epey
bir şalterin inmesi gibi kapandı gözlerim
ışıklar söndü, hayatım söndü
ve bir rengi sevmekle bitti her şey

Xasiork Ölümsüz Öykü Kulübü sundu...

Xasiork Ölümsüz Öykü kulübü 2001 yılında kurulduğu zaman amacımız Türk bilimkurgu, fantezi ve korku edebiyatını oluşturabilmektir. Bu amaçla bir öykü yarışması düzenledik, yazarları bir araya getirecek bir forum açtık, internet üzerinde yayınlanan bir dergi ile yazarların kendilerini eğitmelerine yardımcı olmak istedik.

Nihayet 2002 yılı 19 Mayıs'ında Xasiork bir yayımevi haline geldi. Ölümsüz Öyküler Yayımevi iki yıl süresinde sadece Türk yazarlarının bilimkurgu, fantezi ve korku türüne ait yedi kitap çıkarttı. Fakat Haziran 2004'de yayın dünyamızın dağıtım ve kitapevi sistemindeki zorluklar nedeniyle yayımevini kapatmak zorunda kaldık.

Peki bu Xasiork'un misyonunun bitişi miydi?... Hayır!

Xasiork'un görevleri arasında sadece kitap çıkarıp, satmak

yoktu. Biz bir edebiyat oluşumuyduk. Hala bünyemizde çok kaliteli, yetenekli ve okurla buluşturulması gereken yazarlar vardı. Ve bu amaçla aklımıza gelen yöntem E-kitap oldu.

Xasiork internetten doğan bir oluşumdu, yaptıkları için internetin imkanlarından yararlanmıştı ve şimdi bir kez daha Türk bilimkurgu, fantezi ve korku edebiyatı için internetin imkanlarını kullanıyoruz.

Her ay Xasiork’tan Kurgu ve Kurgudışı serilerinde iki kitap sunmaya çalışacağız okurlara.

...Ve işte bu aşamada Kurgu serisinde karşınıza Bedi Menderes Solak imzalı “Kara Kutu” adlı kitapla karşınıza çıkıyoruz.

Xasiork Ölümsüz Öykü Kulübü

* * *

Bedi Menderes Solak ve “Kara Kutu”

Bedi Menderes Solak Xasiork kurulduktan kısa sonra sitede yazarlığı ve yeteneğiyle yer aldı. Xasiork 200(1.) Kısa Öykü yarışmasında “FM” adlı öyküsüyle mansiyon aldıktan sonra, Xasiork 200(2.) Kısa Öykü yarışmasında “Medusafobia” ikinciliğe değer bulundu. Nihayet Xasiork 200(3.) Kısa Öykü Yarışmasında “Birinci Dereceden Bir Bilinmeyenli Temas” adlı öyküsüyle birinciliği kazandı.

Okuduğunuz “Kara Kutu” adlı kitap bu eserler yanında Bedi’nin diğer öyküleri, denemeleri ve şiirlerini kapsıyordu.

Bedi ayrıca Xasiork Yayımevi’nden çıkan “Ölümsüzler -1” adlı toplu öykü kitabında iki öyküsüyle yer aldı.

Bedi Menderes Solak, Xasiork 200(4.) Kısa Öykü Yarışmasında jüri arasında yer alıyor.

Bedi’nin öykülerinde ilk dikkati çeken özellikle satırlardan çıkan duyguların, atmosferin insanı sarmasıdır. Bu aşamada Bedi kelimeleri sadece şekil olarak değil, onları parçalayarak duygu olarak da size aktarır.

Öyküleri okurken kısa sürede yazarı unutup öykünün içine dalarsınız ki bence bu büyük yazarlarda bulunan bir özelliktir.

Bedi’nin korku, gerilim türüne yakın olduğu gerçek. Fakat daha dikkat çekici olan yoğun kasvet, acı, melankolidir...

Bedi'nin ruhuna sızmış bir melankoli onun her nefesinde, her metninde size kendini hissettiriyor.

Bedi'nin yazarlığı Xasiork'la benimle tanıştığı 2001 yılından beri çok gelişti. Ama bu gelişme teknikti, zira ham olarak zaten o bir yazardı. Bu süre içinde bir yazar olarak benim bu yeteneğe hayran olduğumu söylemeye gerek var mı bilmem. Bedi sadece yazar veya eserleri ile değil karakter olarak da birçok insandan kendini farklı bir yere koydurdu.

Adam gibi adam, dost gibi dost oldu.

Bedi Menderes Solak benim tanıdığım en iyi yazarlardan birisi ve bu yeteneğin Türk okurları tarafından da romanlarıyla tanınması en büyük dileklerimden birisi. Umarım bu kitap onun en iyi şekilde referansı, okurlardan geri dönüşlerle roman çalışmalarını hızlandırması için zorlayıcı bir etken olacaktır.

Orkun Uçar